

232

232

232

ว. ณ เมืองลุง

นวนิยายจีนกำลังภายในซึ่งจัดพิมพ์ขึ้นใหม่
ตามคำเรียกร้องของท่านผู้อ่าน

ประกาศิตตยมทูต

ว. ณ เมืองลุง

ผลิตหนังสือชั้นเยี่ยมเพื่อประชาชน...

79 ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร ๑๐๐ ๒๒๒๗๐๓๗

เล่ม 5

ราคา 60 บาท

สำนักพิมพ์ ศิลปาบรรณาการ

79 ถนนรัชฎาภิบาล กรุงเทพฯ

โทร. 2227037

จัดพิมพ์จำหน่าย

บุรพาสาน

วังบูรพา กรุงเทพฯ

โทร. 2215672, 2237975

จัดจำหน่าย

พิมพ์ที่ ร.พ. ศรีพรการพิมพ์ ๔๕ ตรอกสุริวงค์ ถนนประชาธิปไตย

วงเวียนเล็ก กรุงเทพฯ ๖ โทร. ๔๖๖๒๒๐๐

นางศรีพร พันธุ์ประจักษ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๓

ตลอดร่างก็มีแต่บาดแผล กำลังภายในได้เหือดหายไป
จนสิ้นเชิง แม้จะ.. มีฮุโต่กำเนิดเกิดมาใหม่ ก็ไม่มีผู้ใด
ช่วยเหลือรักษาไว้ได้....แต่...”

“ผู้มีอาวุโส บ้วนเมี้ยวอูยเซี่ยมมีไมตรีอยู่กับข้าพ
เจ้าผู้เยาว์ไม่น้อย ท่านคงสามารถรักษาผู้มีอาวุโสได้”

“ไม่... ไม่... ไม่มีประโยชน์....”

เสียงได้แผ่วลงจนกระทั่งมิได้ยินไปแล้ว

ผู้วิปโยครีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ไคว่เสียวเฮียบ เราเห็นว่าผู้เฒ่านี้รอแร้งจนไม่มี
ทางจะช่วยเหลือให้รอดต่อไปได้แล้วจริง ๆ เราจะช่วย
ถ้ายทอดพลังให้มีลมหายใจอยู่ต่อไปอีกอีกหนึ่ง เจ้ามี
วาจาอันใด จงรีบถามไถ่ มิเช่นนั้น ก็จะไม่มีโอกาส
แล้ว”

กล่าวพลางทรุดกายนั่งลงที่ข้า เทียนม้กเล่มหนึ่ง
ยื่นมือไปทาบบนจุดเนี่ยมังฮวกอย่างแนบแน่น...

เทียนม็กเล่าหนังสือมหายใจ ที่หนักแน่นกว่าเดิมขึ้น
มาอีกคราหนึ่ง

“หนูเอ๋ย เจ้าฝึกสำเร็จ....วิชาอันสุดท้ายออกแล้ว?”

โค้วเกี่ยมช่วยผงกศีรษะด้วยน้ำตา อันเนื่องนอง

กล่ำกลั่นความสดชื่นทดเอาไว้ ตอบว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิเป็นที่ผิดหวังต่อกุศล
เจตนาที่ท่านผู้มีอาวุโสเลี้ยงดูมา”

“ประเสริฐ.....ประเสริฐ..... เราแม้ตายก็ตาหลับ
แล้ว”

โค้วเกี่ยมช่วยกล่าวอย่างพลุ่งพล่านดาลใจว่า

“ผู้มีอาวุโส ไฉนจึงตกมาในเงื้อมมือของปราสาท
มาร?”

เทียนม็กเล่าหนังสือ ค่ายดั่งมีจิตใจคึกคักขึ้นอีกอึกไข
น้ำเสียงก็ดังไปกว่าเดิมบ้าง กล่าวอย่างแก่นเคื่องว่า

“เพราะกระบี่เทียนม้งเกี่ยมเล่มนั้น เราจึงถูกคร่า

ตัวมากก็ขังอยู่ภายในปราสาทมารอย่างเร็นลับ ฤๅกริด
 เร็นให้สารภาพด้วยโทษทัณฑ์อันทารุณโหดร้าย ภาย
 หลังมีทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด มันจึงหยุดรีดเร็นเค้น
 ตาม ทำลายพลังฝีมือของเราออกไปแล้ว สกั๒ดชี๒ฟ๒จ๒รทั้ง
 หก๒จน๒สะ๒บั้น ๒จับ๒ไป๒ทั้ง๒ใน๒คุก๒มืด เร๒าน๒นั้น๒ก็๒คิดว่า๒ต้อง๒ตาย
 อย่าง๒แน่นอน ๒แต่๒คา๒ด๒มี๒ถึง...

ไค๒ว๒เก๒ยม๒ช๒ว เบ๒ิง๒ตา๒จน๒แทบ๒ฉีก๒ขาด๒ออก๒จาก๒กัน
 ข๒บ๒เข๒ย๒ว๒เค๒ย๒ว๒ฟ๒น๒แล้ว๒กล๒า๒ว๒ว่า

“ข้าพเจ้าและปราสาทมาร จะมียอมอยู่ร่วมฟ้า
 กันเป็นอันชาติ”

แต่ใจขบคิดอย่างเรงร้อนว่า

“ประมุขของปราสาทมาร มีอุบายอันชั่วช้ากลอก
 ก๒ล๒ง ใ๒ช๒ชา๒ก๒ศ๒พ๒ของ๒ผ๒อ๒น๒มา๒ท๒ด๒แทน๒เท๒ียน๒ม๒ก๒เล๒า๒น๒ง เพื่อ
 ต๒ก๒บ๒ัญ๒หา๒ความ๒แ๒กล๒ง๒ใจ๒ของ๒ชน๒ชา๒ว๒บ๒ู้๒ล๒้ม๒ไป ใ๒ห้๒เช๒า๒ใจ๒ว๒า
 เท๒ียน๒ม๒ก๒เล๒า๒น๒ง๒ส๒น๒ช๒ว๒ต๒แล้ว ๒แต่๒อ๒บาย๒ของ๒ค๒น๒อ๒ย๒าง๒ไร๒ก็๒ไม๒

อาจฝ่าฝืนลิขิตของฟ้าดินไปได้”

จึงกล่าวสืบท่อไปอย่างคลั่งแค้นว่า

“ผู้มีอาวุโส ปราสาทมารโชนจึงรีดเร้นกระบี่หัก
จากท่าน?”

“เรื่องนั้นเล่าแล้วยาวมาก ควรจะเริ่มตั้งแต่
ชาติกำเนิดของเจ้า...”

ไคว่เกี่ยมชั่วพลุ่งพล่านจนตัวสั่นระริก โสहितใน
กายคุกรุ่นตุงต้งจะทะลักออกมา ชาติกำเนิด ปริศนา
ที่คลางแคลงใจมาเป็นเวลาถึงสิบกว่าปี จะถูกคลี่คลาย
ออกมาแล้วในบัดนี้ โยมิสร้าง ความพลุ่งพล่านปานจะ
คลุ้มคลั่งให้แก่ไคว่เกี่ยมชั่วแล้ว รีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“ผู้มีอาวุโส โปรดประทานการบอกเล่า”

เทียนม๊กเล่า นั่ง หอบหายใจ อย่าง เหน็ดเหนื่อยอยู่
ครู่หนึ่งแล้ว จึงกล่าวว่า

“เจ้าเคยได้ยินนามของแนมื่นชีวสือ (บัณฑิต

หน้าตาย) และอิมฮวงก्योंึง (ปีศาจสตรีมหาภาพ) สอง
คนนี้หรือไม่?”

ไควเกี่ยมชั่วสะท้านชนทั้งกาย ตอบทันทีว่า

“เคยได้ยินมา”

“เจ้าคือบุตรของคนทั้งสอง!”

ผู้วิปโยคสะท้านชนทั้งร่างบ้าง แต่ก็มีผู้ใดไป
สังเกตเห็น

ไควเกี่ยมชั่วเบี่ยงตาจนกลมโต ตนกลับไปเป็น
บุตรในสายเลือดของแนมินชั่วสื่อและอิมฮวงก्योंึง ก่อน
เหตุการณ์ในคราวนี้ จากวาจาของง้วนทงใต้ชื่อ และ
บ้านเมียวอุยเซียที่คาดคำนวณ ก็เคยกลางแคลงใจใน
เรื่องนั้นมาก่อน คาดมิตั้งว่าจะเป็นความจริงดังที่ชบคิดอยู่
อย่างนั้นก็หมายความว่า ตรูณคลุมหน้าม้อยงลงกักอกุ
หมั่นของตน.....

“ผู้มีอาวุโสเคยบอกว่า

ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีความ

“อาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ไพศาลอยู่?”

“ถูกต้อง”

“ไคว้เกี่ยมชั่วชบกรามระงับความ พลุ่่งพ่่านคาลใจ
เอาไว้ กล่าวว่่า

“บิตามารดาได้เป็นอันตรายไปแล้วหรือ?”

“ถูกต้อง”

“ไคว้เกี่ยมชั่ว สมองล่น้อออิง จนแทบ จะล้่มฟุบสน
สติไปโนบักดล ตาแดงฉานด้วยสายเลือดแล้ว เค่นเสียง
ว่่า

“ผู้ใดเป็นฆาตกร?”

“ประมุขปราสาทमारเทพเบญจพิษ (โง้วตักซึ่ง
กุน) บริวารสิบสองนักกษัตริย์ของมัน เจ้าสำนักกงท่ง
เทียมช้ง และยอดฝีมืออันกับสูงอีกหลายสิบคนของสอง
สำนัก.....”

“ขอถามสาเหตุและความเป็นไปของเรื่องนี้ด้วย”

สาเหตุเกิดขึ้น เพราะบิดาเจ้าไปได้กระบี่หัก
 เทียนมิ่งเกี่ยมมา จึงเกิดการแก่งแย่งกันอย่างตุร้ายอำมหิต
 ขึ้น”

“ผู้มีอาวโส เห็นมากับตา”

“ถูกต้อง เรื่องน้อยก็อยู่บนยอดเขาซึ่งหนึ่งซึ่ง
 ไม่มีร่องรอยของผู้คนสัญจร เมื่อเรื่องราวเสร็จสิ้นจบลง
 เหล่าผู้ที่โชคตรอกชีวิตลงมาได้ก็ปิดปากในเรื่องนี้ มียอม
 เอียดถึงอีกเป็นเด็ดขาด ดังนั้น จึงมิแพร่พรายไปในวง
 พวกนักเลงแต่วันนั้น พอดีเล่าสู่ได้ผ่านไปทางไหล่เขา
 ซึ่งหนึ่งซึ่ง ถูกเสียงตอสุดดังถนัดนั้นสะกิดให้บังเกิดความ
 สนใจใคร่จะทราบ ขณะคิดจะขึ้นสู่ยอดเขาเพื่อดูเรื่องราว
 ให้รู้แจ้ง.....”

ไคว่เกี่ยมชักกลั่นลมหายใจฟังดูจนตัวเกร็งไป

ผู้วิปโยคนั้นตัวสั่นสะท้านตลอดเวลา

เทียนมิ่งเล่าหนึ่งชะงักไปเล็กน้อยแล้ว จึงรวบรวม

กำลังกล่าวขึ้นอีกว่า

“ในทันใด มีเงาร่างคนสายหนึ่งพุ่งทะลิวลงมา
จากยอดภูเขาคลายถึงถูกทำร้ายร่วงลงมา เล่าอยู่ในครา
นั้นมิได้ขบคิดไตร่ตรองก็ยื่นมือออกรับ พอมองดูที่แท้
คือภรรยาของสหายรักอิมชวงกู่ยหนึ่ง.....”

“มารดา”

“ถูกต้อง นางมีโลหิตชุ่มโชกโชกมกาย ลมปราณ
และชีพจรได้ขาดหายหยุดเต้น.....”

ไคว่เกี่ยมชั่วมิอาจจะ กล้ากลืนน้ำตา ที่คลอ หน้วย
อยู่ได้อีกแล้ว มันไหลพร่างพรูลงสู่พื้นตู่จตั้งไข่มุกขาด
จากสาย

เทียนม็กเล่าถึงกล่าวต่อด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า

“เล่าอยู่ในครานั้นยังมีทราบวาเกิดเรื่อง อย่างไรขึ้น
เมื่อเห็นมารดาเจ้าสิ้นใจตาย จึงจำต้องวางนางลงกับพื้น
และพลันมีเงาสีดำอีกก้อนหนึ่ง ร่วงทะลิวลงมาตู่จตั้งเป็น

ดาวตกจากฟากฟ้า เล่าสู่รับถลันกายไปรับเอาไว้อย่าง
เร่งร้อน ที่แท้เป็นทารกอายุเยาว์ ในอกของมันยังมี
กระบี่หักเทียนมุกเกี่ยมชุกอยู่ สันตติสมประทีปแต่ยังมีได้
ตาย....”

ไคว่เกี่ยมชั่วร้องเสียงเกรอชนว่า

“ทารกผู้นั้นก็คือข้าพเจ้าผู้เยาว์?”

“ถูกต้องจบจนบัดนี้ เล่าสู่จึงเข้าใจเรื่องราว

ที่เกิดขึ้นกว่าครึ่งหนึ่ง แต่ยังมีทราบว่ามีฝ่ายตรงข้ามจะ

เป็นบุคคลเหล่าใดบ้าง บิดามารดาของเจ้ามีศกศักดิ์ศรีเป็น

สองในสิบเทพมารทศสักการะ ความสูงส่งของพลังฝีมือ

นั้น เป็นที่คำนวณได้อยู่แล้ว แต่ยังคงมาตายในป่า

เขาอย่างอเนจอนาถ ฝ่ายตรงข้ามย่อมจะทรงพลังฝีมือ

ที่สูงส่งจนมีอากาศเดาได้เป็นแน่ ขณะเล่าสู่ลงเลใจมีอาจ

ตัดสินใจได้นั้น บนยอดเขาพลันมีเสียงแผดร้องอันโหย

หวนสะท้อนขวัญสนับวิญญานบังเกิดขึ้น แล้วทุกสิ่งก็

เงียบงันไปในบัดดล จากนั้น ผู้คนบนยอดเขาจึงได้เริ่ม
ทยอยลงมา....”

ไคว่เกียมชั่วสอช่นด้วยเสียงสนั่นระริกว่า

“บิคาเล่า”

ท่งสองตาของเทียนม็กเล่าหนึ่ง พลันปรากฏ
หยาดน้ำกล่อช่นจนแว่ววับ เสียงแหบแห้งได้กล่าวตอบ
ว่า

“ท่านถูกคมอาวุธรุมสับจนแหลกละเอียดไป”

ไคว่เกียมชั่ว หน้ำมีดจนร่างส่าย โงนเงนแทบจะล้ม
คว่ำลง

ผู้วิปโยคในขณะนั้น ก็แค้นเสียงออกมาอย่าง
แค้นเคืองบ้าง

บรรยากาศยามนี้ เปี่ยมไปด้วยความอาดูรอันร้อน
ทตสลดใจ

แสงทองของยามรุ่งอรุณ สาดส่องไปทั่วทั้งขุน

เขาลำเนาไม้ประหนึ่งตั้งทาหาบด้วยเปลวทอง แต่ในสาย
ตาของไคว่เกี่ยมชั่ว ที่เห็นอยู่กลบรูสกมิตมิตสนิท ไปทั่วทุก
แห่งหน

“ผู้มีอาวโสอยู่ทางไหนเขา ไฉนจึงทราบว่ามีกา
ไค่ถูกรุมฆ่าฟันจนแหลกเหลวเล่า?”

“เจ้าฟังเราเล่าต่อไป เราพอเห็นมีคนลงจากยอด
เขาก็แน่ใจว่า ต้องมาสืบเสาะเรื่องราวของมารดาเจ้า
ในยามนั้น เล่าชุดัดสินใจได้ทันทีว่า จะต้องเหลือเผ่า
พันธ์ของสหายุรักเอาไว้ล้างแค้น ในอนาคตภายภาคหน้า
หากแม่น้ำรับหลบหนีออกไปในฉับพลันทันที อาจจะทำ
ให้มีเรื่องราวปรากฏขึ้นได้ เนื่องจากคนประดาที่สามารถ
ฆ่าบิดาเจ้าได้นั้น ย่อมต้องมีความรอบรู้ที่กว้างขวาง มี
ฝีมือที่ยอดเยี่ยมสูงส่ง ในยามฉุกเฉินนั้นจึงมุ่งเข้าไปที่
พงหญ้าอันหนาทึบ ชุกซ่อนกายเอาไว้อย่างมิดชิด”

น้ำเสียงของเทียนมุกเล่าเรื่องราวให้จบไปจนแผ่วเบา

หยุดไปอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“เล่าสู่คาดเคาไว้มีผิดเลย ฝ่ายตรงข้ามพากันมา
หาร่องรอยของมารดาเจ้าจริง ๆ จากวาจาของพวกมันที่
ว่ากล่าวกัน จึงทราบว่า บิดาเจ้าถูกรุมฆ่าฟันกันไปจน
แหลกเหลว จุดประสงค์ของฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่กระบี่หัก
เทียนมั่งเทียมเท่านั้น เล่าสู่จึงคำนวณได้ในทันทีว่า ต้อง
เป็นเพราะบิดาเจ้า เห็นเป็นอันตรายที่คับขันไม่มีทางหลบ
รอดแล้ว จึงซุกกระบี่หักไว้ในอกของเจ้าเหวี่ยงลงมาจาก
ยอดเขา”

“พวกมันสืบเสาะหาคุณอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ก็
ผิดหวังอย่างรุนแรง กระบี่หักเทียนมั่งเทียมไม่มีร่องรอย
อย่างไรเลย เล่าสู่จำออกในกลุ่มคนทั้งปวงว่า มีเทพ
เบญจพิษ (ไว้วัดก้างกุ้ง) และสี่ในสิบสองนักษัตร
อันเป็นบริวารฝีมือสูงสุดของมัน บอกรังจ่อเจ้าสี่นักษัตร
ฉ่องวันเหตียงเจ้าสำนักเทียมซัง และยอดฝีมืออันคับสูง

ของค่ายสำนักทั้งสองอีกสิบกว่าคน”

โค้วเกี่ยมซัว ปรากฏ ปรากฏ ปรากฏอาฆาตมาร้ายแฉว
 วับอย่างน่าหวาดหวั่น คล้ายดังได้พบเห็นสภาพอันอเนจ-
 อนาถเนื่องนองด้วยโลหิตมาปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตา

ส่งเสียงพึมพำอย่างคลั่งแค้นอาฆาตเป็นที่สุดว่า

“ปราสาทมาร คงทั้ง เตียมซัง.....ฆ่า! ฆ่า!
 ฆ่า!”

ปรากฏตาของเทียนม๊กเล่านี้ ได้แตกชานจนมึก
 มัวไปอีกแล้ว

โค้วเกี่ยมซัวรีบหันบอกต่อผู้วิปโยคว่า

“ท่านโปรดรีบช่วยถ้ายทอดพล้ง ให้แก่ท่านผู้เฒ่า
 อีกครั้งหนึ่งด้วย”

ผู้วิปโยคจึงแผ่พุ่งพล้งภายในออกทางฝ่ามือ เข้า
 สู่ร่างของเทียนม๊กเล่านี้ไม่หยุดยั้ง

เทียนม๊กเล่านี้หน้าแดงระเรื่อขึ้นอีกวูบหนึ่ง

โค้วเกี่ยมชวกล่าอย่างสลดรันทดเป็นที่สุดว่า

“ผู้มีอาวโส ซากศพของบิดามารดาข้าพเจ้าเล่า?”

“ซากศพของบิดาเจ้า เมื่อพวกนั้นจากไปแล้ว
เราจึงฝังอยู่บนยอดเขาซึ่งหนึ่งซง และตั้งป้ายศิลาเป็น
สัญลักษณ์ ภายหลังเจ้าไปเส้นไหว้ได้โดยสะดวก สำ-
หรับมารดาเจ้า ภายหลังเราก็นหาอย่างไรก็ไม่พบซากศพ
เลย”

“แล้วไหนปราสาทมารทักษิน จึงรู้จักไปรีดเร็น
เอากะบีเทียนม้งเกี่ยมจากท่านผู้เฒ่า?”

“โอ เรื่องนี้ต้องตำหนิที่เรานลินเล่อไปในวูบหนึ่ง
ที่ได้ตั้งป้าย หลุมศพแก่บิดาเจ้าแล้วยังลงชื่อเสียง เรียงนาม
ไว้ ดังนั้น ฝ่ายตรงข้ามจึงสงสัยใจว่า กระบี่นี้ต้องอยู่
ที่ตัวเล่าฮูเป็นแน่ จึงได้เกิดเหตุเภทภัยในปัจจุบันขึ้น”

ผู้มีอาวโส ข้าพเจ้าสมควรจะเรียกท่านเป็น
แป๊ะแป๊ะ (ลุง) ข้าพเจ้าจะทวงแก่นอันโชกเลือดนั้นมาชด

ใช้ท่าน ไม่ต่ำกว่าอีกสิบเท่าร้อยเท่า”

“วิญญานบิดามารดาของเจ้าบนฟากฟ้า จะต้อง
ปลาบปล่มยินดีอย่างยิ่งแล้ว”

“แป๊ะแป๊ะเมื่อคราก่อนเคยบอกมาว่า ข้าพเจ้ายังมี
พี่ร่วมบิดานามไคว้เทียนเซียง?”

“ถูกต้อง เป็นพี่ชายต่างมารดาของเจ้า สูงวัย
กว่าถึงสิบกว่าปี และได้มอบเป็นศิษย์ของโกวตัก
แฉะ (อาคันตุกะเดียวดาย) ตั้งแต่เล็ก จวบจนภายหลัง
เมื่อบิดาเจ้าไปได้กับอิมฮวงก๊วยหนึ่งซึ่งเป็นมารดา ผู้ให้
กำเนิดเจ้า มารดาใหญ่ (ภรรยาหลวง) ของเจ้าจึง
เด็ดดาลอย่างยิ่ง ออกจากบ้านมียอมอยู่ร่วมรวมกัน
และยังไปพาไคว้เทียนเซียง จากที่ของโกวตักแฉะไปอีก
ด้วย ภายหลังต่อมามิตราบรรองรอย ของมารดาและบุตร
สองคนนั้นอีกเลย”

ไคว้เกี่ยมชวร้องเสียงเกรือขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าย่อมสืบหาท่านทั้งสองนั้นมาให้ได้

สีหน้าที่แดงระเรื่อของเทียนม๊กเล่หนึ่ง ได้จางลงไป

ประกายตาก็แตกช้ำหมองคล้ำจนมืดมัว

ไคว่เกี่ยมชั่วร้องเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

“แป๊ะแป๊ะ แป๊ะแป๊ะ....”

บนใบหน้าเทียนม๊กเล่หนึ่งปรากฏรอยยิ้มอันปลาบ-
ปลัมประโลมใจวูบหนึ่ง จึงหลับตาอย่างสงบ

ไคว่เกี่ยมชั่ว มีอาจะระงับ อารมณ์ที่ฟุ้ง ทลายลง
มาเอาไว้ได้อีกแล้วทะลึงกายลุกขึ้น ล้มฟาดลงกับพื้นจน
สิ้นสติไป

ผู้วิปโยคทอดถอนหายใจอย่างลสดหุดหู่ เคลื่อน
มือออกจากกลางหลังเทียนม๊กเล่หนึ่ง หันไปลูบไล้บน
ศีรษะไคว่เกี่ยมชั่วอยู่ไปมา หยาดน้ำตาได้ร่วงรินลงจาก
ผ้าดำที่คลุมหน้าไว้มิขาดสาย

อีกไม่นานท่าใด ไคว่เกี่ยมชั่วจึงได้สติมาอย่าง

เข้มซ้ำ ลูกพรวดพราดลูกขึ้นยืน กล่าวกับผู้วิปโยคว่า

“เป็นพระคุณที่ได้รับความช่วยเหลือจากท่านอย่าง
เข้มแข็ง ข้าพเจ้าไคว่เกยมชั่ว ขอจารึกไว้ในใจจวบชั่ว
ชีวิตกับ พบกันใหม่ในโอกาสหน้าเถิด”

ผู้วิปโยครีบถลันกายเข้าขวางไว้ ทว่าทว่า

“ช้าก่อน”

เป็นเสียงอันแหบกระโอ แต่ไคว่เกยมชั่วกลับมรู้สึก

ผิดสังเกตเลย

“ท่านมีวาจาอันใดจะว่ากล่าว ?”

“เจ้าคิดจะไปที่ไหน ?”

“ไปที่ประสาทมารล่างแก่นเรือน”

“แล้วสังฆารของผู้เฒ่าเล่า ?”

ไคว่เกยมชั่ว อับอายใจ อย่างสุดแสนไปทันทีเพราะ

มุ่งมั่นอยู่แต่การล่างแก่น กลับลืมไปถึงเรื่องศพของเทียน-
มกเฒ่า

คนทั้งสองร่วมมือกัน ขุดหลุมบนเนินเขาสูงที่หันสู่
ทิศตะวันออก หาศิลามาปักป้ายเหนือหลุมฝังศพไว้
จนเป็นที่เรียบร้อย

ผู้วิปโยคจึงกล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

“หากแม่เจ้ามิ่งเกียจตายฉนั้นทีแล้ว เราสอง
นับแต่บัดนี้ต่อไปจะมาเรียกเป็นพี่น้องกันเป็นอย่างไร?”

โค้วเกียมชั่วกล่าวอย่างมิได้ลังเลใจว่า

“ประเสริฐมาก ขอรบคำสั่งนี้ด้วยความยินดีข้าพ-
เจ้าจะเรียกท่านเป็นทวดกอ”

ผู้วิปโยคคว้าแขนโค้วเกียมชั่วบีบไว้ อย่างตันทันใจ
กล่าวว่า

“น้องเรา นับในพลั้งฝีมือเรามีอาจเทียบเท่าเจ้า
แต่บัดนี้ในประสพการณ์แล้ว เราออกจะชำนาญการไปกว่า
เจ้าบ้าง”

“ถูกแล้วเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ายอมรับอย่างจริงใจ”

“อย่างนั้นก็ประเสริฐ อันประสาทมารทักษิณ ยัง
มีอานุภาพที่เข้มแข็งไปกว่าเกียมเบาของตงงวันอีก เพียง
แต่ปราสาทมารน มาตั้ง อยู่ใน ชายแดน ภาคใต้ อันไร ผู้คน
สัญจร น้อยครั้งนักที่จะเหยียบย่างไปในบุ^๗ลิมของตง-
งวัน ดังนั้น จึงมีเป็นที่กระเดื่องดังในดินแดนตงงวันเท่า
ไหนกั การที่เราสองฝ่าไปในคุกมืด ช่วงชิงเชลยมาให้
อย่างง่ายดายนี้ เป็นการจู่โจมที่มันมีทันระวังป้องกัน
และคาดคิดไม่ถึงด้วย จึงสามารถปลดปล่อยอย่างไรอุป-
สรรค มีต่อสู้อย่างกันโหดเหี้ยมดุเดือดกระไรนัก อันการ
ล้างแค้นมีจำเป็นต้องเร่งร้อนในเวลาอันรวดเร็ว สมควร
จะวางแผนการกันให้ละเอียดรอบคอบ จึงจะเป็นเหตุ
ผลอันถูกต้องสมควร”

“วาจาของท่านไม่ผิดพลาดเลย แต่ข้าพเจ้ามี
อาจจะทนรอต่อไปได้แม้แต่น้อย”

“วันชุมนุมผู้กล่ามินานก็จะบรรลุถึงแล้ว เจ้าอย่า

ลืมไปว่าเรื่องสำคัญนั้น คือจะฉวยโอกาสช่วงชิงกระบี่
 เทียนมิ่งเกี่ยมคืนมาจากเทพอสูรแขนเดียว นั้นเป็นสมบัติ
 ตกทอดเพียงประการเดียวของบิดาเจ้า และยังเป็นสมบัติ
 อันล้ำค่าของบุ ลมอีกด้วย ความสำคัญของมันมิได้ด้อย
 ไปกว่าการเข่นฆ่าศัตรูคู่อาฆาตเลย”

“หากเมื่อถึงเวลานั้นบิดาจะแขนเดียว มิไปร่วม
 ด้วยเล่า?”

“แต่อย่างน้อยที่สุด เหล่าผู้ทรงฝีมือทั้งธัมมะและ
 อธรรมย่อมต้องไปออกันเป็นจำนวนมากมายค้ำคอง การ
 สืบถาม ร่องรอยของ บิดาจะเฒ่าก็ออก จะง่ายตายไป กว่า
 การค้นคว้าอย่างเฝ้าสุ่มนัย”

ไคว่เกี่ยมชวเมื่อผ่านความพลุ่งพล่านดาลใจ ไปครู่
 หนึ่ง จึงมีจิตสงบเยือกเย็นลงมาได้อีก ตอบเสียงละห้อย
 ว่า

“ในความคิดเห็นของท่านเล่า?”

“เราสมควร จะดำเนินการกัน ในระหว่างประกอบ-
พิธีชุมนุมผู้กล้าเช่นฆ่าศัตรู กู่อามาตลงต่อหน้าผู้ทรงฝีมือ
ทั่วทั้งแผ่นดิน!”

โศกเยี่ยมชั่วกล่าวด้วยหน้าอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายดูจ-
ดิ่งภูตพราয়াว่า

“ปราสาททักษิณ จะต้องย่อยยับปราไปจาก
แผ่นดินตั้งแต่บัดนี้”

ผู้วิปโยคกล่าวสืบท่อขึ้นว่า

“สถานที่นี้ มีห่างจาก สำนักเตียมซังเท่าใดนัก พวก
เราลองไปที่เตียมซังกันสักครา เสร็จเรื่องแล้วจึงย้อน
กลับมาที่ปราสาทมารทักษิณ ก็ใกล้กำหนดประกอบพิธี
ชุมนุมผู้กล้า?”

สำนักคงทั้ง และเตียมซัง จะมาร่วม พิธี ด้วย หรือ
ไม่?”

“คงไม่ สำนักทั้งสองนั้นยกตัวว่าเป็นค่ายสำนัก

อันทรงธัมมะที่ใหญ่โต มีอาจจะมาช่วงชิงตำแหน่งประมุขของบู้ลิ้มได้ ?”

“ประเสริฐมาก พวกเราไปที่เตี้ยมชงกันก่อน แต่มีวาจาประโยคหนึ่งที่จะบอกกล่าวกับพี่ท่านก่อน”

“วาจาอันใด ?”

“เรื่องการล้างแค้นนี้ เป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าผู้หนึ่งที่มีความสำคัญใหญ่ยิ่ง ข้าพเจ้าจะขอกระทำให้สำเร็จด้วยฝีมือของตนเอง หวังว่าพี่ท่านอย่าได้เกี่ยวข้องด้วย”

“เรื่องนี้.....ในเมื่อเราต่างเป็นพี่น้อง...”

“ห้ามได้ สำหรับเรานั้นต้องขอรับรองตัวกอรับปากด้วย”

ผู้วิปโยคเงยบงกซ์ไปอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงกล่าวว่า

“ก็ได้ น้องเรา เราไว้พบกันใหม่ในพิธีชุมนุมผู้กล้า เพราะเรายังมีเรื่องสำคัญที่ต้องกระทำ เราแยกกัน

ไปชั่วคราวก่อนเถิด”

“ตกลงตามคำนั้นสัญญา”

ผู้วิปโยคจึงพุ่งกายปราศออกจากที่ ดุจดังกับมี
เรื่องร้อนอันสำคัญรอคอยอยู่จริง ๆ

ไคว่เกี่ยมชั่ว เหม่อมองดู หลัง ของ ผู้วิปโยค จนลับ
ตา ด้วยความคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวง ในความรู้
สึกนึกคิดของไคว่เกี่ยมชั่ว เห็นผู้วิปโยค ยังคงเป็นปม
ปริศนาที่ไม่มีทางคลี่คลายได้เลย

ชาติกำเนิดของตนได้เข้าใจแล้ว

ความอาฆาตแค้นก็เป็นที่น่าประจักษ์แจ้ง

ไคว่เกี่ยมชั่วคล่ายต้งปลดเปลื้อง ภาระอันหนักอึ้ง
ออกไปหนึ่งเปราะ แต่ก็ได้มีภาระที่หนักหน่วงมาถมทับอยู่
ในใจขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง

ในขณะนั้น.....

จิตใจของไคว่เกี่ยมช้วนอกจากล้างแค้น จบเรื่อง

ความอาฆาตแล้ว ก็มีอยู่เพียงประโยคเดียว.....

“มา!”

เมื่อห่อหน้ากากสีเทา ถอดถุงคลุมพินปีศาจ
เรียบร้อยเพื่อเดินทางต่อ เพราะต้องการจะให้ป็นโฉม
หน้าอันแท้จริง เข้าเรียกร่องหนีโลहितจากฉ่องวันเหลี่ยม
เจ้าสำนักเตี้ยมขัง

เมื่อจัดแจงทุกสิ่งเรียบร้อย จึงคุกเข้าหมอบกราบ
อยู่หน้าหลุมศพเทียนมรกตเส้าหนึ่ง อธิษฐานขึ้นด้วยความ
เดือดดาลคลั่งแค้น และสลดรันทดว่า

“แป๊ะแป๊ะ ท่านผู้เฒ่าโปรดจงเป็นสุขสงบใน
สัปปายะภพเถิด หลานจะไปทวงหนีโลहितให้แก่ท่านแล้ว”

กราบกรานสามครั้งจึงลุกขึ้นยืน ขณะนั้นร่างจะ
วิ่งออกไป....

ในทันใดนั้น มีเสียงหัวร่ออันเย็นชาดังมาจากทาง
ด้านหลังเบาๆ

ไคว่เกียมชั่วต้นตระหนกตกใจยิ่ง เพราะมีผู้มา
 จนถึงด้านหลังกายของตนก็ยังมีรู้สึกตัว
 มือทั้งสองจึงยกขึ้นเตรียมท่าตั้งรับ หันคว่ำกลับ
 มาดูจสังสายฟ้า มองไปเห็นทไกลไปกว่าห้าสิบเขี้ยว มี
 ชาย ชรา ซึ่ง แต่ง กาย อย่าง ประ หลาด พิกต ยืน อยู่ คู่ หนึ่ง
 สารรูปและหน้าตาอันทุเรศอัปลักษณ์นั้น สั่นสะเทือน
 ขวัญของผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่งนัก

บทที่ ๕๓

พิณปีศาจดัมโลहित

ชายชราที่แต่งกายอย่างประหลาดพิกล พอ
สายตาได้ประสพพิณปีศาจ บนกลางหลัง ไคว่เกียม
ชั่วเข้า ต่างร้องโพล่งขึ้นโดยพร้อมเพรียงกันว่า

“ราชันย์พิณมรณะ!”

ไคว่เกียมชั่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าเอง”

หนึ่งในสองชายชรามองไปที่หลุมศพทางเบื้องหลัง
กายของไคว่เกียมชั่ว สีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง
กล่าวเสียงก้องแก่นขนว่า

“ระเบิดคุกมิดช่วยเหียนหมักเล่านึงออกมา ที่แท้
เป็นการกระทำอันชั่วช้าของเจ้าเด็กอุบาทว์เอง ?”

ชายชราอีกผู้หนึ่งพลอยบังเกิดความตื่นเต้นตระหนก
จนหน้าถอดสีไปทันที

ไคว่เกี่ยมชั่วแค้นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

“มีพิศพลาตแม่แต่น้อย ทั้งสองท่านคือ....”

“เฮอะ เฮอะ เจ็กบัคซบ เจ้าเคยได้ยินนามสิบ
สองนักกษัตริย์ปราสาทมารหรือไม่ ?”

ไคว่เกี่ยมชั่วเล็ดพล่านไปทั่วร่างทันที ความ
อำมหิต โหดเหี้ยมพลุ่งขึ้น จนหน้าแดงฉานตา เป็นประกาย
สิบสองนักกษัตริย์มารบีศาจ ก็คือผู้ที่เคยไปเช่นฆ่าบิดา
ตนเมื่อครั้งอดีตนั่นเอง จึงสะอึกกายเข้ามาอีกหลายก้าว
กล่า กลืน ความ อาฆาต แค้น ใน ออกไว้ จน เต็ม กำลัง ความ
สามารถ เค้นเสียงทุ้มหนักไปว่า

“อย่างนั้น ทั้งสองก็คงเป็นพวกในสิบสองนัก

กษัตริย์แล้ว ?”

“ถูกต้อง เมื่อทราบนามของเล่าชู ก็จึงตามไป
ในปราสาทมารอย่างว่าง่าย ๆ เถิด”

“ปราสาทมาร นั้น ข้าพเจ้า ย่อม ต้อง ไป เยี่ยมเยียน
จนได้ในวาระหนึ่ง แต่มิใช่ในขณะนี้ ทว่า....”

“ทว่าอย่างไรกัน ?”

“ทั้งสองท่าน อย่าได้คิด จะกลับไปที่ ปราสาทมาร-
อีกเลย”

“เด็กบัณฑิต วาจาของเจ้าหมายความว่าอะไร ?”

โศกเยี่ยมชั่ว หน้า บิดเบี้ยว ด้วยความ คั่งแค้น ปาน
เป็นภูตผี ประกายตาเจิดจ้าวโรจน์อย่างน่าหวาดหวั่น
พรันพริ้ง เค้นเสียงเย็นซาออกมาที่ละคำละคำว่า

“เจ้าทั้งสองตายอย่างเด็ดขาดแล้ว และมีอาจะมี
ซากศพอันสมบูรณ์ด้วย”

ชายชราที่แต่งกายประหลาดทั้งสองคน หะแรกก็

งงกันไปวุ่นหนึ่ง แล้วพลันหัวเราะเคี้ยก ๆ สนั่นหวั่นไหว
ประหนึ่งคลุ้มคลั่ง กล่าวว่

“เด็กบัดซบ เจ้ามรู้จักความเบ้นความตายเสีย
บ้างเลย”

ไคว่เกยมชั่วสะอีกเท้าเข้าไปอีกสองก้าว ขบฟัน
จนตึงกรอด ๆ ทวาดสุดเสียงไปว่า

“เจ้า ทั้งสองยังจำ เหตุการณ์ บ่น ยอดเขา ซึ่งหนึ่งซง
ของเมื่อสิบกว่าปีก่อนได้หรือไม่”

ชายชราทั้งสองถอยไปคนละหนึ่งก้าว ด้วยความ
ตื่นตระหนกตกใจ หนึ่งในจำนวนนั้นชี้หน้าไคว่เกยมชั่ว
แล้วร้องว่

“เด็กน้อย เจ้า....เจ้า....”

“บนยอดเขาซึ่งหนึ่งซง แน่มีนชีวสือถูกพวกเจ้า
รุมฆ่าฟันจนเอน็จนตายยิ่ง อิมฮวงก๊วยนึ่งถูกฟ้าตร่วงลง
สู่หุบเหวเบื้องล่าง และยังมีทารกอีกผู้หนึ่ง....”

“จากคือนาทกรผู้หนึ่ง?”

“ถูกต้อง วาจาได้บอกให้ทราบแล้ว เจ้าทั้งสอง
แม้ตายก็ไม่ต้องเสียใจไปอีก”

ชายชราทั้งสองเหลียวมองตากันไปหน้าพลันปรากฏ
แววอำมหิตโหดเหี้ยม หนึ่งในจำนวนนั้น ตวัดฝ่ามือ
ขึ้นสู่เบื้องบนอากาศ จนปรากฏวัตถุพุ่งปราดทั้งหวัดหวิว
เปลวเพลิงสีแดงเป็นเส้นสาย กระจายอยู่บนฟากฟ้า
ทันที

ส่วนชายชราอีกผู้หนึ่ง กางนิ้วทั้งสิบออกดุจตั้ง
ตาขอ ตะกุกเข้าใส่โค้งเกี่ยวชั่วด้วยความรวดเร็วว่องไว
ยิ่งกว่าสายฟ้า นวยังมีทันจะสัมผัสสร้าง พลังอันแหลม
คมก็พุ่งไปกระทบจนแสงผิวหนังปานจะหลุดกทำลาย

โค้งเกี่ยวชั่วแค้นเสียงอย่างเย็นชา มิเลียงหลบ
หลีกแต่กลับตวัดฝ่ามือฟาดต้านรับ ด้วยพลังอันมหาศาล
ปานแผ่นดินถล่มทำลาย

ชายชราผู้หนึ่งมีผมอ่อนมีตาทราวมเลย ในช่วง
กระทันหันปานกระพริบตา มันเปลี่ยนจากตะปบคว่ำมา
เป็นทบฟาด....

เสียงระเบิดขึ้นกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ชายชราผู้
นั้นกระแทกจนเซถลาออกไปห้ำก่าวใหญ่ ร่างยังส่ายโงน
งนมืออาจตั้งหลักได้อีก

ส่วนอีก ผู้หนึ่ง ซึ่งปล่อย สัญญาถกภัยไป เมื่อรู้ ต้น
ตระหนกตกใจจนหน้าถอดสี รีบก้าวเบี่ยงทางด้านข้าง
แล้วตัวดำมือจู่โจมเข้าไปในทันที

ไคว่เกยมชว คลั่งแค้นจนอก เทบจะระเบิด อยู่แล้ว
ไหนเลย จะยอมให้มัน ทั้งสองมา พัวพัน ต่อไป ให้เนิ่นนาน
กริดร่างเป็นครึ่งวงกลม ผ่ามือทั้งสองได้ทิ่มแทงลงเข้าไป
จนเปี่ยมล้น ฟาดออกไปด้วยวิชาฝ่ามือพลังชำระแรกซีพจร
ในเกล็ดกุดกระแทก ต้านรับอย่างแรงร้อนรวดเร็ว

เสียง ระเบิด ดังโครม ได้ติดตามมา พร้อมกับ เสียง

ครางหนัก ๆ ชายชราเซ่นลาออกไปจนถึงสิบกว่าเช้า
 มุมปากโลหิตไหลรินออกมาเป็นเส้นสาย ยืนส่ายโง่เงา
 แทะบล้มลงไปอีกผู้หนึ่ง

สิบสองนักกษัตริย์แห่งปราสาทมาร นับเป็นผู้ทรง
 ฝีมือสูงสุตรองจากประมุขเท่านั้น คادمถึงว่าเพียงสอง
 กระบวนท่า ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนโลหิตไหลริน
 ออกจากปาก

ชายชราอีกผู้หนึ่งทวาดก้องร้องขึ้น ทวาดฝ่ามือตู่
 ดึงสายฟ้าฟาดเข้าหาอย่างเร้งร้อนรวกเร็ว

ไคว่เกียมชั่ว แม้แต่ จะเลียงหลบ ก็ยังมี ปราถนา จะ
 ถ่อมตัวลงกระทำให้ในร่างตระหง่านดุจขุนเขา ฝ่ามือ
 ทั้งสองกรีดและวาดออกไป พลั้งอันมหาศาลได้ทะลัก
 อย่างคุดันปานมรสุนอันคลุ้มคลั่ง โถมกระแทกไปที่เบื้อง
 หน้ามิหยุดยั้ง

เสียงครางในลำคอได้ดังขึ้น พร้อมกับร่างชาย

ชราถูกกระแทกจนปลิวสะลิวออกไปยี่สิบกว่าเชียวะ- ร่วง
ฟาดกับพื้นจนถึงสะเทือน

ไคว่เกียมเบ็งตาจนแทบจะเหลือกถลน เดิน
ขบเขี้ยว เคี้ยวฟัน เข้าหา ชายชรา ผู้ปรากฏตัว คนแรก อย่าง
เข้มขำ

เสียงผู้ทำอันหนักหน่วงนี้ ได้ดังพร้อมกับความ
ไหวหวั่นพรุนพรึง สร้างบรรยากาศจนหนักอึ้งปานมีแต่
ความฆ่าฟันอันนองเลือด

ชายชราผู้นั้นยกหลังมือ เช็ดคราบ โลหิต ที่มุม ปาก
สะบัดกระบี่ยาวออกจากหว่างเอวจนถึงควับใหญ่ ตัว
กระบี่เป็น สีครามเจิดจ้า สดใสท่ามกลาง แสงแดด ยามอรุณ
ยิ่งรู้สึกเจิดจ้าบาดตาเหลือประมาณ

ไคว่เกียมชั่วเพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่ ตัว
กระบี่นั้นอาบน้ำยาพิษอันร้ายแรงมา แต่ยังคงเดินตรงเข้า
หาด้วยท่าทีที่คล้ายมิแยแสสนใจเลย

ท่ามกลางเสียงทวาดและกู่ที่ดังโหยหวนนั้น ชาย
 ชราได้โถมเข้าใส่อย่างคั่งแค้นเดือดดาล ประกายสีคราม
 จำนวนมากมายกายกอง กระจัดกระจายลงมาจากปากฟ้า
 หนาแน่น พร้อมกับพลังโลหะแหวกอากาศที่สะท้อน
 โสดประสาทจนอ้ออึง นับเป็นอนุภาพการจู่โจมที่หัก
 โหม่นน่าหวาดหวั่น

ไคว่เกี่ยมชั่วแค้นหวัร่อย่างเหี้ยมคหยาม กระบวน
 ท่าเท้าเงาമായาอสูรร้าย ได้พาทายออกจากม่านกระบี่
 ไปวบเดียว ด้วยความพิสดารประหลาดล้ำอันสุดยอด
 และฉวยโอกาสนั้น ทวัดฝ่ามือที่โตใส่คราหนึ่ง

ชายชรา เมื่อจู่โจมด้วย กระบี่คู่มือจนสุดกำลัง แต่
 เบื้องหน้า สายตาสูญเสีย ศัตรูไป โดยฉับ พลัน กระทั่ง หัน
 และพลันรู้สึกมีพลังลมทะลักตรงมาใส่ร่าง จึงตื่นตระหนก
 จนขวัญหนีหิ้นมือ รับรังข้อมือแล้วพลวกายออกไปถึง

แปดเชี้ยว กระบี่อาบยาพิษในมือจู่โจมออกมาอีกครั้ง

จนตัวกระบี่เป็นม่านสีครามอันพร่างพราวตาน้ำดู...

ไคว่เกี่ยมชั่วตัวดำมือทั้งสองอยู่ไปมา จนตบ

ฟาดถึงห้ากระบวณท่าซ้อนในชั่วครู่พริบตาเดียว แต่ละ

ฝ่ามือเพิ่มพูนความหนักหน่วงรุนแรง และรวดเร็วขึ้น

กว่าแรกเริ่ม

พลังโถมทลายออกไปประหนึ่งมรสุมที่คลุ้มคลั่ง

ม่านกระบี่ ของชายชรา จึงถูก กระแทกจนแตกซ่าน

ไปทันที กระบี่ในมือแทบจะหลุดปลิวกระเด็นสู่ท้องฟ้า

ส่วนรวมก็เซถลาอย่างเสียหลัก

ไคว่เกี่ยมชั่วตัวดเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นว่า

“ปล่อยมือ”

ประกายสีครามกริดไฉ้อากาศออกไป เมื่อกระบี่

อาบยาพิษแทบจะหลุดกระเด็นออกจากมือ จึงบังเกิด

ความตันทะหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ

ความครุ่นคิดยังมีทันจะอุบัติขึ้น ชีพจรข้อมือขวา
ก็ถูกฝ่ามือตรงข้ามคว้าไว้อย่างแนบแน่น จนรู้สึกเลือดลม
ปราณพุ่งย้อน กลับสู่อวัยวะ ภายในเจ็บแปลบอย่าง สุดแสน
จะทนทานได้...

ไคว่เกี่ยมชั่ว อาฆาตมาดร้ายอย่าง ไม่มีทาง จะผ่อน
คลายได้ ตวัดฝ่ามือซ้ายปาดลงสู่ด้านล่าง เสียงแผด
ร้องอันเจ็บปวด โหยหวนได้ดัง ขึ้นสั่นสะเทือน อารมณ์ของ
ทุกคน แขนซ้ายของชายชราได้ถูกสั่นฝ่ามือพื้จนร่าง
หล่นกระเด็นไปกับพื้

จากนั้น ฝ่ามือขวาที่รังกีฟาดไปอีกครา เสียง
แผดร้องดังกึกก้องจนเสียดประสาท เมื่อแขนขวาถูกพื้
ขาดกระเด็นตามติดไป เจ็บปวดจนต้องเกลือกกลิ้งร่าง
อยู่กับพื้ไปมา

ชายชราอีกผู้หนึ่ง ขณะนั้นเพิ่งจะตะกายลุกขึ้นได้
พอเห็นสภาพอันอเนจอนาถของสหายร่วมทาง ก็ตื่นตระ-

หนกจนอกสนั่นขวัญสะท้าน จิตใจมิอยู่กับเนือกับตัวอีก

เสียงดัง ของการแหวก ผ่าอากาศ อับตั้น หลาย ต่อ
หลายครั้ง แล้วมีร่างคนจำนวนสิบกว่า พุ่งปราดตรง
เข้ามาในทิศทางนั้นดูจดังเหินบิน

ไคว่ เกยม ช่ว กล่าว ว่า ฟัง กับ ตน อย่าง เดือด ดาล
คลั่งแก่นว่า

“ประเสริฐมาก มาได้ยิ่งมากเท่าใดก็ยิ่งดี จะได้
เป็นบริวารไปรับใช้ต่อเทียนม็กเล่าหนึ่งในปรภพ”

ขณะครุ่นคิดนั้น มือขวาได้กระแทกไปใส่ร่าง
ชาย ชรา แขน ค้วน ทิ้งคง ดิน รน ครวญ คราง อยู่ กับ พัน
โลหิตกระจัดกระจายชนทันที เสียงแผดร้องดังเพี้ยงอด
เดียวก็กลับกลายเป็นก้อนเนื้ออันแหลกเหลว

เมื่อจัดการชายชราผู้นั้นไปแล้วก็เดินอาด ๆ เข้าใส่
ชายชราอีกผู้หนึ่ง...

ชายชราแน่ใจว่า มีอาการจากความตายได้แล้ว

จึงตัดสินใจในคราวนั้น รวบรวมพลังเท่าที่ยังหลงเหลือ
ทั้งฝ่ามือและกระบี่ จูโจมโหมใส่ไปทั้งตัวเป็นการต่อสู้
แบบเสี่ยงชีวิตกัน แต่เนื่องจากพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม
สูงส่งยิ่งนัก การดิ้นรนหมายเสี่ยงชีวิตของเวลาใกล้ตาย
นั้น เท่ากับเป็นการใช้โดยเปล่าประโยชน์ มิเกิดประ-
สิทธิภาพอย่างไรเลย

ไคว่เกี่ยมซัว กรักร่างไปจนถึงเป็นเงา ภูตพรายถลัน
กายเข้า ใส่ด้าน หลังของ ศัตรูตัวดีฝ่ามือกด ไปใส่ กลางหลัง
ของมันทันที...

เสียงแผดร้อง อัน โหยหวน สะท้านใจ ได้ดัง ขึ้นอีก
คราวหนึ่ง ชายชราถูกพลังฝ่ามือกระแทกจนอวัยวะแหลก
ละเอียด โลหิตพุ่งฉีดเป็นลำยาว หงายร่างทิ้งไปทาง
ด้านหลัง....

ไคว่เกี่ยมซัว ตะปบมือกระซาก รังมาเพียง ครังเดียว
ร่างชายชราที่หงายไปจะสัมผัสพื้น ถูกพลังดึงดูดอันมหา

ศาล กระชากร่างจนพุ่งเข้าใส่โค้งเกยมชว

พลึงใต้ตั้งควบชนจนอ้ออิง เเงาร่างจำนวนสิบ

กว่าสาย ได้ทยอยตรงเข้ามาในลานอย่างเร่งร้อน

โค้งเกยมชวทำทมิได้รู้เห็นแม่แต่น้อย ผ้ามือซ้าย

ยังคงตะปบใส่ทรวงอกของชายชราผู้ถูกดึงตุ้ดมา จนเสียง

ก้งโครมขึ้นกึกก้อง กระตุกทรวงอกได้ถูกฟาดจนยุบหาย

ศีรษะก็แหลกละเอียดจนกระจ่ายไป และยั้งตัวจ้เท้าเตะ

ซ้ำจนซากศพปราศจากศีรษะ พุ่งละลิวเข้าใส่เงาร่างที่

เพิงโผพุ่งลงมาอย่างหักโหมรุนแรงยิ่งนัก

หลายคนที่อยู่ทางเบื้องหน้า มีคิดว่าเหตุการณ์จะ

เป็นไปเช่นนั้น ในยามฉุกเฉินทุกกระหน้าน สันนิษฐาน

บังคับให้ตัวจ้ผ้ามือฟาดออกต้านรับ ซากศพที่พุ่งละลิว

มา จึงกระจัดกระจ่ายไปเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยดับใต้ไฟพุ่ง

ไหลเรียราดเคลื่อนไปทั่วบริเวณ

ในกลุ่มผู้คน จำนวน มากมาย มีเสียงทวาท ก้องร้อง

ปะปนทันที....

ที่แท้คนประดาน้ำต่างมาเพราะสัญญาณ ภัยไฟสีแดง
เมื่อครูนั่น นั่นเองในขณะที่นั่นพากัน โอบล้อม เป็นวงรัด ไคว่
เกยมชั่วคราวอยู่หว่างกลางอย่างหนาแน่น

ชายชราสองคนที่ยืนกลาง มีรูปลักษณะและการ
แต่งกาย ละม้ายคล้าย คลึงกับ ชายชรา ที่ตายไป สองคน นั้น
อย่างยิ่ง

ไคว่เกยมชั่วคราว กวาดสายตา อันเย็นชาไปดูอยู่รอบกาย
ตลบหนึ่ง จากนั้น จึงเบือนสายตามาจับจ้องมองใบหน้า
ชายชราที่เป็นหัวหน้าทั้งสองคนจนแน่วหนึ่ง

ชายชราทั้งสองคนนั้น อาจบางทีเพราะแก่นเคือง
จนถึงขีดสุด ใบหน้าจึงบึกเบี้ยวจนทั้งหน้าตึงกลัว น่าขบ
ขัน เพราะประหลาดพิกลจนกล่าวมิถูก ร่างของมันสั้น
ระริกตลอดเวลา จนชั่วรู้ใหญ่อีกยังมีเคยเอ่ยปากกล่าว
มาเลย

ไคว่เกียมชั่วครู่คิดในใจว่า

“เท่าที่เทียนม้กล่่านงเล่ามา สิบสองนั้กษัตริย์
ที่เคยไปกล่มรุมเช่นฆ่าบิดาตนนั้น เหลืออยู่เพียงสี่คน
หวกแม่นชายชราทั้งสองคนนั้ก็ใช่แล้ อย่างนั้นกับผู้
ที่ตายไปทั้งสองก็รวมเป็นสี่พอดี ก่อนจะเช่นฆ่าตัวการ
นั้น ลิดรอนกำจั้ดพวกสมุนที่เสริมสร้างความชั่วร้ายไป
บ้างก็จะประเสริฐจู้้อยู่”

พอได้คิดเช่นนั้น จึงส่งเสียงอันเย็นเยือกกล่าว
ขึ้นก่อนว่า

“ท่านทั้งสองเป็น ผู้อยู่ในขบวนสิบสอง นั้กษัตริย์
แห่งปราสาทมาร ?”

ชายชราต่างแค้นเสียงขึ้นพร้อมเพรียงกัน หนึ่ง
ในจำนวนนั้นเหลืออกตาอันพิกลของม้นชน เก้นเสียง
อย่างแค้นเค้งว่า

“ถูกแล้ เจ้าเติ้กน้อยคือราชันย์พัฒนมรณะทมช่อ

เสียงอ้อจาวในบุ^๕ล^๕มของตงจวัน ?”

“อ้อม”

“การฆ่าคนและทำลายคุก ก็เป็นการกระทำ
ของเจ้า ?”

“มีผิดแม่แต่น้อย”

“เจ้าเติกบัตซบ เจ้าโอหังลำพองจนเกินไปแล้ว
กลับกล่าบบังอาจมาเป็นศัตรูกับปราสาทมาร”

“เป็นศัตรู ฮา ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่อดังสะท้อนเลื่อนลั่นปานอสนีบาต ก็ก
ก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณ เสียงหัวร่อนี้คล้ายดังได้
แฝงด้วยความ อาฆาตมาดร้ายอย่าง สุดจะประมาณ ได้ความ
อำมหิตโหดเหี้ยมที่สุดจะคำนวณถึง เสียงหัวร่อนี้พอ
กระทบกับโสตของบริวารปราสาทมาร ก็สะท้อนเลื่อน
ลั่นปานแก้วหุจะแตกทำลาย จนสีหน้ากลับกลายเป็นทุก
ตัวคน

“เด็กบ๊อดชบ เล่าฮู่จะจับเจ้ามาบดขยี้ให้เป็นผุยผง”

“ฮา ฮา ฮา...”

บรรดาผู้อยู่ในบริเวณ แต่ละคนต่างตาเหลืออก

ถลนคว่เล็กน้อย ท่าทีกระเหี้ยนกระหือจะส่อเข้าจู่โจม

“เด็กบ๊อดชบ เจ้าหัวร่อเรื่องอันใดไป”

ไคว่เกี่ยมชั่วสลายรอยยิ้มจากใบหน้า กลับกลายเป็น

เป็นความโหดเหี้ยมเย็นชาน่าหวาดหวั่น เค้นเสียงออก

ทีละคำว่า

“วา ระ สุด ท้าย ของ ปรา สาท มาร ทัก ษิณ จวน จะ
ถึงแล้ว”

ชายชราสองคนในสิบสองนักกษัตริย์ต่างทวาดก้อง
ขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

“หาที่ตาย”

พากันถลันเข้าไปทั้งคู่ ตัวดำมือฟาดเอาพลัง

อันมหาศาลไปในเวลาเดียวกันทันที

ไคว่เกี่ยมชว่ แค้น เสี่ยง ออกจาก จมูก อย่าง เหยียด
 หยามตุแกลน ทวัดฝ่ามือฟ้าครับอย่างหักหาญตรง ๆ ไป

การต่อสู้ในลักษณะนี้ นอกเสียจากมั่นใจว่าตน
 มีพลังฝ่ามือ เหนือไปกว่าฝ่ามือตรงข้าม อย่างเทียบมิติตามมาตร
 มิเช่นนั้น จะต้องพลาดพลั้งเสียตัวอย่างเด็ดขาด

เสียง ระเบิด ดังขึ้นสอง ครั้งซ้อน ๆ จนกวัด ทลาย
 ในบริเวณปลิวกระจัดกระจายคละคลุ้ง ชายชราทั้งสอง
 ต่างถูกกระแทกเซออกไปคนละห้าก้าวใหญ่

ในเวลาขณะนั้น....

เสียงทวาดก้องร้องต่ำ ได้ดังอิงอลขึ้นจนอิงมีผู้
 รายล้อมอยู่รอบบริเวณ ต่างพากันทวัดฝ่ามือจู่โจมใส่ใน
 เวลาพร้อมเพรียงกัน

อันเกียรติภูมิ และพลังฝีมือของราชันย์พิณมรณะ
 กับเหล่าชาวบุลิมของดินแดนแถบใต้ นับว่าแปลกหู
 แปลกตาอย่างยิ่ง ดังนั้น เหล่าบริวารของปราสาทमार

จึงได้กลุ่ม รุมเข้า จู่โจมโดย มีมีความ หวาด หวั่น พรัน พรึง
 แม่แต่น้อย หากเป็นพวกบุ ลมของตงวันแล้ว บ้านนี้มี
 แดกฮ้อว้างหน ก็ต้องยืนคุมเชิง กันอย่าง เอาเล่ห์ เหลี่ยม เป็น
 แน่แท้

ไคว่เกียมชั่วแค้นเสียงอันเย็นเยือกเย็นชา ผ่า
 มือทั้งสองพุ่งพลั่งเข้าใส่จนถึงสืบส่วน ตัวคกवादออกไป
 อย่างหักโหมรุนแรง หนักหน่วงประหนึ่งอสนีบาตฟาด
 ลง อุปมาขุนเขาที่ถล่มทลาย

เสียงแผร่ร้องอันโหยหวนดังระงมขึ้น พร้อมกับ
 มีร่างอีก สามสาย กระเด็น ละลือออก ไปจากวง ปาน ดาวตก
 ส่วนพวก ที่หลงเหลืออยู่ถูก พลังนักระแทก จนแตก ฮ้อออก
 ไปคุดจดังเป็นระลอกคลื่นใหญ่

เพียงกระบวนท่าเดียว แต่ละคนในบริเวณต่าง
 บังเกิดความหนาวเหน็บจนจับใจไปทั่วถ้วน

สองชราสืบสองนักกษัตริย์แห่งปราสาทमार จวบ

จนบัดนี้จึงรู้ว่า เหตุการณ์ผิดธรรมดามากมายเสียแล้ว
 ไคว่เกี่ยมชั่ว นั้นมีความคิด ที่อุบัตชนใน ห่วงสมอง
 เพียงประการเดียวนั่นคือ ฆ่า !

ความแค้นทั้งปัจจุบันและอดีต ได้สุมทับจนแทบ
 จะคลุ้มคลั่งพินเพื่อนไปแล้ว

ในช่วงพริบตาที่ผู้คนฮือกันออกไปนั้น ไคว่เกี่ยม
 ชั่วก็ปลดพิษปิศาจออกจากหลังอย่างรวดเร็ว

สภาพการเช่นฆ่าที่น่าหวาดกลัว ได้เปิดฉากขึ้น
 แล้วบนเนินเขาแห่งนี้ ด้วยความอเนจอนาถนองเลือด

สีหน้าของไคว่เกี่ยมชั่วในยามนี้ โหดเหี้ยมอำมหิต
 ดั่งราวกับเป็นปิศาจหลุดไพล่จากขุมนรก ทำให้ผู้พบเห็น
 ต้องเย็นยะเยือกจนจับใจ

จุดประสงค์ของการปลดพิษปิศาจในคราวนี้ มีอยู่
 ชัดเจนแจ่มแจ้ง ต้องการจะใช้ช่วงเวลาเพียงสั้น ๆ กำจัด
 เหล่าผู้มีฝีมือในบริเวณออกไปให้หมดสิ้นนั่นเอง

บรรยากาส ได้ตื่นเต้นจนตึงเครียด ไปในบัดดลเมื่อ
ไคว่เกี่ยมชั่วปลดพิณปีศาจออกจากหลัง

เสียงเป็รื่องปร่างได้ดังกรียวกราว เมื่อเหล่า
ผู้ทรงฝีมือของปราสาทมารทุกตัวคน พากันกระชาก
กระบี่ออกจากฝัก ประกายสีครามเจิดจ้า แพรวพราวล้วน
แล้วเป็นกระบี่อาบยาพิษทุก ๆ เล่ม

หนึ่งในสองชายชรา ตวาดก้องขึ้นว่า

“บุกเข้าไป”

ประกาย สีครามพุ่ง ปราศ สู้ท้องฟ้า จนแพรว พราย
บาดตา พลึงกระบี่ดังหวัดหวิวเสียดหูสนั่นประสาท พุ่ง
ปราศลงมาเป็น เส้นสายต่างดวงดุจดั่ง เป็นฝนไหมซัดครอบ
คลุมเข้าใส่ไคว่เกี่ยมชั่วในครานั้น

เสียงดังพิกุลได้อุบัติขึ้น พร้อมกับประกายสีดำ
สนิทกระ จายออกมา ใส่เหล่า ประกาย สีคราม อย่าง หักไหม
รุนแรง อานุภาพประหนึ่งมังกรไฟพุ่งขึ้นจากท้องทะเล
ใหญ่

ในชั่วพริบตา^๕นั้น เสียงทวาดก็อกร้องด่าตั้งสะ-
เทือนเลื่อนลั่น^๖

ประกายกระบี่ที่ฉวัดเฉวียน และเสียงประหลาด
พิกลของพิณที่เสียดสีอากาศ ดังชนจนสนั่นประสาททุก
ผู้คน

ครันแล้ว โลหิตได้สาตกกระจายออกไปตั้งห้าฝน
เศษอวยวะได้ปลิวกระเด็นออกไปจนเกลื่อนกลาด

เสียงแผดร้อง เสียงครวญคราง เสียงโอดโอย
ได้ดังจนยิ่งมี

จากอันเนืองนองด้วยโลหิตสด ๆ ได้ปรากฏออก
มามีหยดยิ่ง^๗

หมู่ไม้ใบหญ้าในบริเวณ แปรเปื้อนด้วยโลหิต
ที่กระเซ็นเป็นฟูฟอย พื้นดินได้กลายเป็นธารโลหิตอัน
เนืองนอง ท้องฟ้าคละคลุ้งไปด้วยผงกลีที่ปลิวตกลงบนเงาน
อนาถยิ่งไปกว่าลานฆ่าสัตว์ในอเวจี

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วยาม บนเนินเขาก็ดกกัน
 สู่ความสงบเงียบอีกคราหนึ่ง เบื้องหน้าหลุมฝังศพของ
 เทียนมรกตเล่มหนึ่ง มีซากศพเกลื่อนกลาดระเนระนาด โลหิต
 ไหลเนืองนองจนกลายเป็นท้องธาร บุรุษหนุ่มตัวแดง
 ฉานก้วยโลหิตยืนอยู่ท่ามกลางซากศพ ทักออสุม จนเกลื่อน
 กลาด แหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน

มันนั่นหรือ . . . ราชันย์พิณมรณะไคว่เกี่ยมชว
 ด้วยความอาฆาตแค้นที่อดอก ด้วยพลังฝีมืออันยอดเยี่ยม
 แห่งบุตม์ในยุคนั้น ใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วยาม ทำลายยอด
 ฝีมืออันคับสูงของมารบิศาจำนวนหลายสิบคน ที่เคย
 สร้างความหวาดกลัวจนชนหัวลูกต่อทุกคนมาแล้ว

เมื่อผ่านการระบายนอย่างคลุ้มคลั่ง ฟันเพื่อน ในครา
 นั้นแล้ว จิตใจก็สงบด้วยความปลอตกไปร้องไปอีกอึกโซ

ไคว่เกี่ยมชว เหลือบแลไปยังทิศทาง ปราสาทมารที่
 อยู่ไกลจนสุดตาแวบหนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันโหด

เทียมนำหวาดทวนขึ้นวูบหนึ่ง แล้วจึงหันร่างมากราบ
 กรานต่อหลุมฝังศพของเทียนมัทเล่านึง จากนั้น จึง
 กระโดดตะลิวไปจากเนินเขา

จุดหมายการล้างแค้นแห่งแรกที่ยุ่งไปกำจัด นั้น
 คือสำนักเตียมซัง

พอลงจากเนินเขาได้ เสียงทวาดอันแค้นเคืองดัง
 มากกระทบโสตว่า

“ทารก เราจะฟาดเจ้าให้ตายคามือเลย”

ไคว่เกียมชั่วต้นตระหนกตกใจยิ่งนัก รีบหนีวูบ
 ควับกลับไปเห็นทีเจียงงั้นเหล้ง ผู้เป็นซือแป๋ของตุยฮุ้น
 เซ่งนง ถลึงตาเล้กิ้ว เดินเข้ามาอย่างกระเหี้ยนกระหือ
 เอาเรื่อง

จึงรีบคารวะแล้วกล่าวว่า

“ผู้มีอาว โสต้องการสั่งสอนเรื่องอันใด?”

ทีเจียงงั้นเหล้งแค้นเสียงอย่างเคียดแค้นแล้วกล่าว

“ทารก เจ้าอย่าได้มาเสแสร้งแกล้งทำโง่งมกับ
เราผู้เฒ่า”

โศว^๕เกี่ยม^๕ช้วง^๕งง^๕น้อย^๕อย่าง^๕ยิ่ง^๕ยวค ร้อง^๕ท้วง^๕ความ
สงสัย^๕ใจ^๕ว่า

“เสแสร้งแกล้งทำโง่งม?”

“ผู้^๖วิป^๖โยค^๖ ได้^๖บอก^๖กับ^๖เจ้า^๖ ถึง^๖เรื่อง^๖การ^๖ ไป^๖หุบ^๖เขา^๖ซ่ง-
ฮ่วง^๖ก๊ก^๖หรือ^๖ไม่^๖?”

โศว^๕เกี่ยม^๕ชว^๕รุ^๕ ได้^๕ใน^๕ทันที^๕ -กล่าว^๕อย่าง^๕พลุ่ง^๕พล่าน^๕
ว่า

“ข้า^๗พเจ้า^๗ไป^๗แล้ว^๗ ฟัง^๗เตี้ย^๗ซ่ง^๗อโกว^๗เนี้ย^๗บอก^๗ว่า ผู้^๗
มี^๗อา^๗วุ^๗โส^๗ออก^๗จาก^๗หุบ^๗เขา^๗ไป^๗ติด^๗ตาม^๗ก้วย^๗โกว^๗เนี้ย....”

“เจ้า^๘ไป^๘มา^๘แล้ว^๘จริง^๘ ๆ?”

“เป็น^๙ความ^๙จริง^๙ ข้า^๙พเจ้า^๙มี^๙จำ^๙เป็น^๙ต้อง^๙หลอ^๙กลวง^๙”

“เจ้า^{๑๐}ทราบ^{๑๐}ว่า^{๑๐}เพราะ^{๑๐}เหตุ^{๑๐}ใด^{๑๐} หุ^{๑๐}ย^{๑๐}ย^{๑๐}จึง^{๑๐}หลบ^{๑๐}หน้า^{๑๐}ไป^{๑๐}?”

“เร^{๑๑}อง^{๑๑}นี้.....เร^{๑๑}อง^{๑๑}นี้.....”

ที่เจียงนิงเหล่ง กระแทกไม้เท้าลงกับพื้นแล้วทวาด
ว่า

“อย่าได้เรื่องนี่เรื่องนั้นไป บอกกับเจ้าก็ได้ หุ้ย
ความจริงคิดจะฆ่าตัวตาย แต่ภายหลังเมื่อนางรู้สึก
ว่าได้เริ่มมีครรภ์แล้ว นางจึงมีอาจจะอำมหิตพอไปเสียสละ
ต่อชีวิตอันไร้ความผิด จึงหลบหน้าด้วยความเดือดดาล
กลังแก่น”

“สำหรับเรื่องน้าพเจ้าผู้เยาว์ ได้ฟังคำบอกเล่า
มาแล้ว”

“ประเสริฐมาก แล้วเจ้าเตรียมจะกระทำอย่าง
ไร?”

โค้วเกียมชั่วครู่ก็คิดอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า บัจ-
จุบันชาติกำเนิดของตนก็กระจ่างแจ้ง ตนเป็นบุตรในสาย
เลือดของแผ่นดินชั่วและมิชวังกุญแจจริง ครุณิกลุม
หนามอย่างสงกสมควรเป็นคู่หมั้นของตน แต่ตยฮันเซ้ง

หนึ่งกวยยูหุ่ย ได้มีสายเลือดของตนประทับอยู่ในร่าง ซึ่ง
ยอมมีมีทางสลักไม่ไปโยคี ในช่วงกระทันหัน จึ่งงงัน
โดยมิทราบจะตอบอย่างไรไป

ที่เจียงนิงเหล่ง เห็นไควเกียมชวอ่าองอยู่เนิ่นนาน
โดยมิยอมตอบคำ โทสะพลันพลุ่งพล่านขึ้นจนหน้าแดง
ฉาน ทวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

“เจ้าเด็กชั่วร้าย วันนี้หากเจ้ายังมีให้คำตอบอัน
น่าพอใจต่อเราผู้เฒ่าแล้ว เราจะฆ่าเจ้าลงกับมือทันที”

กล่าวพลาถกระแทกไม้เท้าลงกับพื้น อย่างหนัก
หน่วงอึกกรงหนึ่ง

ไควเกียมชวกมนัสยอนเย็นชาตระหง เมื่อถูกฝ่าย
ตรงข้ามข่มขู่เฝ้าในลักษณะนี้ ทำให้มนัสยอนเยอหยิ่ง
ตระหงอุบัตินอีกกรงอย่างรุนแรง ตอบเสียงเย็นชาไปว่า

“ผู้มีอาวโส ต้องการให้ข้าพเจ้าผู้เยาว์ตอบใน
ลักษณะใด?”

“เจ้าบอกมา เจ้าขณะนั้นมีความรักนางหรือไม่?”

“ความรักเป็นสิ่งที่มิอาจเคี้ยวเคี้ยวบงกชได้”

“อย่างนั้นก็หมายความว่า เจ้ายังคงมีรักนาง?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์มิได้กล่าวเช่นนั้น”

“เจ้าเด็กน้อย อย่าได้เล่นเล่ห์กลนการม เจ้าจะ
ยอมรับหรือไม่ว่า ทารกในครรภ์ของนางเป็นสายโลหิต
ของเจ้า?”

“ยอมต้องยอมรับ”

“ขณะนั้นหุ่ยมีรองรอยทมิแน่นอน เจ้าคิดจะกระ
ทำอย่างไรต่อไป?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะทุ่มเทความสามารถ ติดตาม
หานางให้พบ”

“เมื่อหาพบนางแล้วเล่า?”

“นั่นต้องดูเจตนาของก๊วยโกวเนย”

“วาทะที่เจ้ากล่าวมานี้มีความหมายอย่างไร?”

“เนื่องจาก....เนื่องจาก”

“เนื่องจากอะไร?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์เป็นคนมีคู่หมั้นแล้ว”

ที่เจียงนิงเหล่งแก่นเคื่องจน ผมขาวสะอาดลูกชู้ชั้น
ไปทันที แผลดเสียงเกรียวกราคว่า

“ประเสริฐแล้ว เจ้าเด็กชั่วร้าย เจ้าย้ายที่อาศัย
รักของเราไป แล้วยังกลับใจไปรัก...”

“การหมั้นของผู้เยาว์นั้น ผู้บังคับเกิดเกล้าได้ตกลง
กันตั้งแต่ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังแบเบาะอยู่”

“ในเมื่อเจ้าได้หมั้นหมายอยู่แล้ว ไฉนจึงไปกล่าว
กรายให้เป็นรากที่ต่อหุ่ย?”

“ผู้มีอาวุโสทราบความจริงของเรื่องนี้หรือไม่?”

“ความจริง? ความจริงอะไรกัน?”

“กวยโกวเนี่ยมมิได้เรียนให้ท่านทราบ?”

“เจ้าลองบอกมาฟังดู”

“เหตุการณ์เมื่อครานั้น เกิดขึ้นเพราะก๊วยโกว
 เนี่ยเป็นผู้กระทำทั้งสิ้น”

“เจ้าเด็กชั่วร้าย เจ้าเห็นศิษย์รักของเราเป็นคน
 อย่างไรไปแล้ว เจ้าเข้าใจว่าเมื่อกกล่าวเช่นนั้น ก็จะไม่ลัง
 ทุกสิ่งอย่างให้มลายาสาปสูญไปได้ ผลักภาระโดยมิยอมรับ
 ผิดชอบเลยทีเดียวนะ เฮอะ เจ้าเด็กอุบาทว์ที่ไร่น้ำจิตน้ำใจ
 ไร่มิตร ไร่มโนธรรม เรา...”

ที่เจียงจิ้นเหล่งแก่นเคื่องจนตัวลั่นระริก วาจารย์
 กล่าวมีทันจบไม้เท้าในมือก็กวัดฟาดเข้าใส่ การจุ่ม
 ด้วยความคลั่งแก่นเคื่องดดาลในครั้งนั้น พลังจึงหนักหน่วง
 ประหนึ่งพะเนินเหล็กโถมทับมา

โก้วเกยมชวทองแก่นเสียงชน ด้วยความแก่นเคื่อง
 ผ่ายตรงข้ามข้างไรเหตุผลอย่างบ้าเถื่อนยิ่งนัก มียอมให้
 ตนกล่าวให้จบ แต่ทว่าเรื่องราวมาตรงแม่นจะเป็นเช่นนั้น
 โก้วเกยมชวก็ไม่ปรารถนาจะต่อสู้กับผ่ายตรงข้าม จึง

ถลันกายหลบออกไปหาเชื้อะ เสียงหลบจากการจู่โจมอัน
นำต้นตระหนกตกใจในครานี้ได้

ที่เจียงงันเหล่งนั้น มีข้อรำลือในการล่าเอียงอย่าง
ออฉาวของบุลุม เมื่อจู่โจมมิถูกไม้เท้าตวัดกลับมา ถลัน
ร่างฟาดเข้าใส่อกสามสิบสี่ครั้งอย่างดุเดือด

เงาไม้เท้ามากมายกายกองตุงตุงจนเขา - ทำให้
เสียงพลึงอันดังอึงคะนึงก้องประสาทได้อุบัติน

ไควเกี่ยมชั่ว อาศัยวิชาทำเท้าเงา มายาอสุรร้ายเลื่อง
หลบหลีกไปมาอยู่ท่ามกลางมันไม้เท้า ด้วยร่างอันละลือ
พลวแผ่วตุงตุงภูตพรายไร้สสาร จนกระทั่งมิได้ระคายต่อ
ผิวกายแม่แต่น้อย

“เจ้าเด็กชั่วร้ายนับว่าพอมผมอยู่บ้าง เจ้าเข้าใจ
ว่าเราผู้เฒ่าจัดการกับเจ้ามิได้หรือ”

ไม้เท้าพลันแปรเปลี่ยนท่า กระจายออกเป็นพลึง
อันกลุ้มกลึง ตุงตุงอสนีบาตรุมฟาดจากฟากฟ้า กระจัด
กระจายรายล้อมอยู่รอบกายไควเกี่ยมชั่ว ไปทั่วทุกแห่งหน

บทที่ ๕๔

เล่ห์ร้ายน้ำใจคน

ไคว่เกี่ยมชั่วถลันร่างหลบหลีกอีกครั้ง หลุดรอด
ออกไปจากเงาไม้เท้าได้จุจตั้งเป็นเงาภูตพราย

ทึเจียงงั้นเหล้ง ยิ่งแค้นเคือง จนมิอาจจะ ระวังใจ
ทุ่มเทพลงฝีมือทั้งมวลเข้าจู่โจมด้วยไม้เท้าคู่มือ รุกไล่
อย่างคลุ้มคลั่งพันเพื่อนมิหยุดยั้ง

ไคว่เกี่ยมชั่วเลียงหลบหลีกตลอดเวลา โดยมิตีโต้
กลับไปแม่แต่กระบวนท่าหนึ่ง

อีกชั่วครู่ ทึเจียงงั้นเหล้งได้จู่โจมโหมใส่ไปถึง
ห้าสิบกว่ากระบวนท่า แต่ทว่า แม้กระทั่งชายเสื้อของ
ไคว่เกี่ยมชวาก็มีกระทบถูก

เมื่อเคียดดาลปานภูเขไฟระเบิดออกไปแล้ว นาง
จึงได้เริ่มมีความสงบลบ้างทีละน้อย แน่ใจว่าฝีมือของ
นางยังมีอาจทัดเทียมกับฝ่ายตรงข้ามได้ หากแม่นไคว่
เกี่ยมชั่วตีไคว่กลับมาเมื่อใด เห็นที่จะทำให้เกิดความกระ-
อักกระอ่วนจนทุลักทุเลเป็นแน่แท้ แต่ทว่า ก็ไม่มีปัญญา
จะหาทางกลับเกลื่อนแก้ตัวต่อการเลิกราในคราวนี้ได้

ขณะครุ่นคิดอย่างหมกมุ่น การจุ่มใจจึงได้ชลอ
ช้าลงไปอย่างลึมช้า

ในเวลาขณะนั้น.....

เสียงห้าวร่อฮา ฮา สนั่นห้วนไหว ได้ดังลงมา
จากเบื้องบนอากาศ

ที่เจียงนิงเห่ถึงฉวย โอกาสนั้นหยุดการรุกรไล่ไปทัน
ที่

ไคว่เกี่ยมชั่วพอได้ยินเสียงห้าวร่อ ก็จำว่าเป็นผู้ใด
ได้แล้ว....

เสียงหัวร่อพอดคำ เเงาร่างหนึ่งได้พุ่งปราดลง
มาตุจดังเป็นพญาบั๊กษาใหญ่

นี่คือชายชรา ผมหงอกขาวยาวเหยียดลงมาปกปิด
หน้าอย่างประหลาดพิกล

ไคว่เกี่ยมชวรีบเดินเข้าไปคารวะ ร้องเรียกอย่าง
นอบน้อมว่า

“ผู้มีอาวโสก็มาทางชายแดนภาคใต้?”

ชายชราผมหงอกขาวประหลาด ยกมือขึ้นโบกห้ามปราม
มิให้ไคว่เกี่ยมชว กล่าวต่อไป อย่างต้องการ รู้กันเพียงสอง
คน เพราะกลัวว่าโฉมหน้าอันแท้จริงจะถูกเปิดเผยออก
นั่นเอง

บุคคลผู้นั้น.....

คือสามีของโชวฮุ้นหม้อก็ บิดาของม้อย่งลึง อดีต
มีนามเทพอำมหิตหน้าหยก (เง็กมีนชาซัง) ม้อย่งเกา
ปัจจุบันครองวนทองใต้ซ้อ ที่ถูกเสียวลิมย้อปเปหือออกจาก

สำนักนั้นเอง

ที่เจียงนิงเหล่งงงงน้อยกับที่ เพราะนางยังมีเคย
จะเห็นชายชราประหลาดที่มีผมขาวปรกหน้า จนมีดชิคัน
มาก่อน

ชายชราผมขาวหัวร่อ ฮา ฮา ใส่หน้าที่เจียงนิงเหล่ง
แล้วกล่าว

“ผู้ชราและอายุเยาว์ เกิดเรื่องราวอย่างไรจึงได้
ตกกันจนชุลมุนเช่นนั้นเล่า”

ที่เจียงนิงเหล่งกวาดตาอันแหลมคม จ้องมองดู
ฝ่ายตรงข้ามอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านเป็นใคร?”

ชายชราผมขาวประหลาดตอบอย่างยโสโอหังว่า

“ในเมื่อท่านมีรู้จักเล่า ชูล่าวออกไปก็เท่ากับ
เปลืองน้ำลายโดยไร้เหตุ”

ที่เจียงนิงเหล่งรู้สึกตะลึงใจอย่างใหญ่หลวง นาง

นั่นคู่มือออกถึงความสำคัญ ของชายชราผมขาว ประหลาดนี้
 จริง ๆ ด้วยศักดิ์ศรีและประสบการณ์ ของนางในวงพวกนัก
 เลง นับเป็นเรื่องที่สร้างความอับอายยอตนุแก่นางอย่าง
 ใหญ่หลวง จึงชะงักคำไปชั่วคราวหนึ่ง ต้องเอ่ยเสียงทุ้ม
 หนักอึ้งคร่าวว่า

“อภัยที่เราผู้เฒ่าหยิ่งตาต่ำ มิทราบความสำคัญ
 ของท่าน....”

ชายชราผมขาวประหลาดหัวร่อ ฮา ฮา เสียงกึก
 ก้องกังวานอีกครั้ง กล่าวว่

“ตั้งเซียวเกี้ยว เล่าสู่กลับรู้จักท่าน”

ที่เจียงนิงเหลียง พอได้ยิน ต้องเซกตาไป สามก้าว
 ใหญ่ ๆ อย่างเสียหลัก ใบหน้าปรากฏแววตื่นตระหนกตก
 ใจจนซัดเผือดไปทันที ฝ่ายตรงข้ามกลับรู้จักนามจริงที่
 มิเคยจะใช้มาเป็นเวลาหลายสิบปีอย่างถูกต้อง ทำให้นาง
 ถามด้วยความสงสัยใจว่า

“ท่านนั้นเป็นผู้ใดใครกันแน่?”

“อดีตคล้ายตั้งหมอกควันที่พัดผ่านไป เล่าฮูลิม
เลื่อนนามของคราก่อนโดยสิ้นเชิงแล้ว ท่านมีจำเป็นต้อง
ถามไถ่อีกต่อไปดอก”

“แล้วท่านมีเจตนาอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าถามท่านว่า โฉนดมาลงมือต่อสู้กับทารก
อายุเยาว์ผู้”

“สำหรับเรื่องนี้ มีרבבวณให้ท่านมาถามไถ่”

“ฮา ฮา ฮา แท้ที่ว่า เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ท่าน
มีอาจต่อต้านรับมือกับทารกกันได้”

ที่เจียงงั้นเหลืงหน้าแดงวูบขึ้น กล่าวอย่างกระดาก
กระเดื่องว่า

“ท่านคงมาด้วยจุด ประสงค์อย่างไร แอบแฝงอยู่?”

“ถูกแล้ว นับว่าท่านหายได้ถูกต้อง”

พลงงหันมากล่าวกับไค้วเกี่ยมชัวว่า

เล่าสู่ทราบว่าเขาต้องไปในชายแดนภาคใต้ ดังนั้น
จึงเร่งรุดมาทั้งกลางวันกลางคืน โชคยังประเสริฐอยู่ที่
มิได้มาโดยเปล่าประโยชน์ในคราวนี้”

ไคว่เกี่ยมชวุดใจได้คิด รีบถามว่า

“ขอถามท่านผู้มีอาวุโส มีเรื่องร้อนสำคัญอย่างไร
หรือ?”

แน่นอน”

“เรื่องอันใด?”

ชายชราผมขาวพลว่กายไปที่ข้างไคว่เกี่ยมชว ก้ม
ลงกระชับกระชับอยู่เป็นเวลาชั่วครู่

ไคว่เกี่ยมชวหน้าตาแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง กล่าว
ว่า

“เป็นเรื่องเช่นนั้นจริง ๆ?”

“หรือว่าเขาจะขังใจในวาทะที่เขาพูดไป?”

“จะเริ่มดำเนินการในบัดดลเลยหรือไม่?”

“ผู้วิปโยคได้เร่งรุดไปก่อนแล้ว”

“ผู้วิปโยคก็ไปแล้ว?”

“ถูกต้อง มันพบกับเล่าฮู่ที่กลางทาง เมื่อเล่าฮู่
บอกข่าวให้ทราบ มันก็พิจารณาตัวอย่างเข้มแข็ง ไป
สืบเสาะเป็นครั้งแรกทันที”

ไคว่เกี้ยวชั่วครู่ก็อยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องไปกระทำ
อีกห้าวันให้หลังจึงไปถึงจุดหมาย จะได้หรือไม่?”

“ประเสริฐมาก ทารก แต่เจ้ามีโอกาสจะตระบัด
สัตย์กันคำได้ เราฝากความหวังทั้งมวลอยู่กับตัวเจ้าโดย
สนิท”

“ภายในเวลาห้าวัน ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะเร่งรีบไปให้
ทันจนได้ยื่นคืบใช้ต่อธัมมะทายันยงของบุ๋มในคราน”

ที่เจียงเงินเหล่งมีทราบว่าเป็นทั้งสองพูดคุย ในเรื่อง
อันใด บังเกิดความอึดอัดกลางแกล้งอย่างยิ่ง ขณะนั้นเมื่อ
เห็นไคว่เกี้ยวจะจากไป โทสะได้กำเร็บขึ้นอีกครั้ง

กระแทกไม้เท้าในมือแล้วกล่าวว่า

“เด็กน้อยเจ้ายังมีคำตอบคำถามของเราผู้เฒ่า?”

ชายชราประหลาดกล่าวสืบท่อทันทีว่า

“ตั้งเซียวเกี้ยว มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่ ให้
เราผู้เฒ่าเป็นคนไกล่เกลี่ยสมานไมตรีกัน จะประเสริฐ
ดีหรือไม่?”

“เรื่องนี้ มิต้องให้ผู้สามมาสอดมือเกี้ยวข้องด้วย
เชิญท่านไปที่ใด ๆ ได้ตามสะดวก”

“ท่านเข้าใจว่าเล่าฮุมิทราบ?”

“ท่านทราบเรื่องอันใด?”

“รับรองว่าต้องเป็นศิษย์รักศิษย์ใคร่ของท่านผู้นั้น
อย่างแน่นอนใช่หรือไม่?”

ที่เจียงจันทน์เหลืงหน้าแปรเปลี่ยนไปเมื่อถามว่า

“ท่านคาดคำนวณจากข้ออ้างอิงใด?”

“ฮา ฮา ฮา มันง่ายตายเหลือแสนนัก ท่านมี

ช่อเลื่องลือว่าลำเอียงอย่างไม่มีผู้ใดมิทราบ ทารกผู้หนึ่ง
บังเอิญไปมีเรื่องพัวพันกับศิษย์รักของท่านเข้า ท่านยอม
ต้องลำเอียงเข้าข้างศิษย์ หาทางมากำจัดทารกนี้อย่างไม่
ยอมเลิกรา ผู้ที่ชาญฉลาดเพียงมองปราศเดียวก็ทราบแล้ว”

“ไก่อ่ก่ยมชวทโยนอยู่ทางด้านข้าง ขณะนั้นบังเกิด
ความกระดากกระเดื่องอย่างยิ่ง และรู้สึกตะขิดตะขวงใจ
จนมิอาจจะกล่าวอย่างไรอีกด้วย

ท่เจียงงนเหล้งถลึงตาชนแล้วกล่าวว่า

“นับว่าใช่เถิด หรือว่าท่านคิดจะสอดมือเข้ามา
ยุ่งด้วย ?”

“อาจเป็นได้”

“ไม่เท่าของเราผู้เฒ่ามิเคยรู้จักผู้ใดมาเลย”

“ฮา ฮา ฮา ผู้อื่นกลัวไม่เท่าเหล็กกระพรวนเงิน
ของท่าน แต่ผู้เฒ่ามิเคยแยแสสนใจ”

“อย่างนั้น เชิญทดลองดูได้”

กระบวนท่าได้จุ่มพร้อมกันบวจากที่ชาวกำ ถลัน
เข้าฟาดสามครั้งซ้อน ๆ จูจอนับบาต

ที่เจียงนิงเหลียงนับเป็นหนึ่งในสิบเทพมารทศ สัก-
การะ อันทรงเกียรติภูมิ ที่สื่อเลื่องกระเดื่องถึง ของแผ่นดิน
แต่จัดการทารกรุ่นเยาว์อย่างไรก็ได้ เป็นโทษะอดอกที่
มีมีทางระบายนอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงรวบรวมโทษะ
มาระบายใส่ไปโดยสิ้นเชิงพอดี การจุ่มโหมหักใน
สามกระบวนนั้น จึงหนักหน่วงรุนแรงประหนึ่งภูเข
ถล่มทลาย

แต่นางหาทราบไม่ว่า ชายชราประหลาดผมขาว
ผู้หนึ่งหนึ่งในสิบเทพมารทศสักการะ นามเทพอำมหิต
หน้าหยก (เง็กมื่นชำซัง) ม้อย่างเกาปลอมแปลงมา มีหน้า
ซ้ำ พลึงผิวมียังสูงส่งไปกว่านางเสียวอีก

ชายชราผมหงอกขาว พล้วกายหลบออกไปสอง

ครึ่งอย่างแคล้วคล่องปานภูตพราय เลี้ยงหลีกจากไม้เท้า
ไปใต้สองคราแล้ว ก็ตะปบมือคุดจ้งสายฟ้า คว่ำเข้าใส่
หัวไม้เท้าทันที

ที่เจียงนิงเหล่งรู้สึกว่า การตะปบคว่ำมาในครานี้
ทั้งรวดเร็วพิสดาร ทั้งพลิกแพลงประหลาดล้ำจนใจหาย
วาบ ไม้เท้าในมือเปลี่ยนจากฟาคมาเป็นตวัดใส่ เปลี่ยน
กระบวนท่าได้รวดเร็วว่องไว จนผู้พบเห็นต้องนึก
ชมเชยยิ่ง

ชายชราผมขาวก็มีปฏิริยาอันรวดเร็ว ในพริบ
ตาที่ฉายตรงข้ามแปรเปลี่ยนกระบวนท่านั้น ก็กลับกลาย
จากตะปบคว่ำมาเป็นตบฟาค

เสียงดังโครมชนกึกก้อง ไม้เท้าเหล็กถูกฟาคจน
เบนเบี่ยงออกไปข้างหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายต่างรังมือแล้ว
กระโดดถอยหลังไปโดยพร้อมเพรียงกัน

ที่เจียงนิงเหล่ง ต้องพ่ายแพ้ ไปถึงสองครึ่ง สองครา
จึงแก่นเคืองจนผมเผ้าสีขาวลุกชันทุกชุมชน....

ไคว่เกี่ยมชว มาตรแม่นเคือดตาลที่นางบำเถื่อนมิ
 ถือเหตุผล แต่เมื่อเปลี่ยนความคึกเห็นในตัวอยู่ฮุ่นเซ่งหนึ่ง
 ไปอย่างมากมายอ๊กโช และนางก็เป็นชื่อแป๊ะของนาง
 จิง มีอาจ ที่ จะ เห็น นาง ต้อง พลาด พลง จน เสีย เกียรติภูมิ
 พรหมกันนั้น ตนก็มีความจำเป็นต้องรีบไปสำนักเตียมชัง
 ล้างแค้นให้เสร็จสิ้นก่อนวันพิธีชุมนุมผู้กล้า มีอาจจะรือ
 อยู่ในทันนั้นเนิ่นนานได้ จึงสืบเท้าเข้าไปหนึ่งก้าวแล้ว
 กล่าวว่

“ผู้มีอาวุโส ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะท่อมเทกำลังสืบหา
 ร่องรอยของก๊วยโกวเนี้ยให้พานพบ สำหรับเรื่องต่อไป
 นั้น เอาไว้ต่อไปภายหน้าจึงมาหารื้อกันใหม่เป็นอย่างไร ?

ที่เจียงงั้นเหล่งยังคงกล่าวอย่างเคือดตาลชนว่

“ทารก เจ้าลองบอกมาให้ทราบแน่ว่า จะรัก
 นางหรือไม่ ?”

ไคว่เกี่ยมชวกล่าวอย่างจำใจว่

เมื่อเรื่องราวดำเนินถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์
ก็มีอาจผลักรถความรับผิดชอบออกไปได้ ข้าพเจ้าย่อม
ต้องดูแลนาง”

“ประเสริฐมาก ในเมื่อว่ากล่าวมาเช่นนั้น เจ้าไป
เถิด เราผู้เฒ่ายังจะไปติดตามหานางให้ได้”

โค้วเกียมชั่วร้องขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์ขออาลา”

หันมาการวะต่อชายชราผมขาวแล้วกล่าวว่า

“ผู้อาวุโส อีกห้าวันให้หลัง ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะต้อง
ไปถึงอย่างเด็ดขาด”

วาจาพอขาดคำ ร่างได้พลั่วไปไกลกว่าหนึ่งร้อย
เซี่ยะ กระโดดอีกไม่กี่ครั้งก็หายลับไปที่ปลายทางด้าน
หน้าแล้ว

ที่เจียงงันเหล่ง จ้องมองดูชายชราประหลาดที่มี
พลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง ด้วยความพลุ่งพล่านกลาง

แคลง กล่าวเสียงระร่ำว่า

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่”

ชายชราผมขาวหัวร่อ เฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

“สำหรับเรื่องนมจำเป็นต้องถามไถ่ เล่าชื่อบอก
แล้วว่าชื่อเสียงเรียงนามถูกกลมเลือนไปเนิ่นนานเต็มที แต่
ในขณะนมเรื่องสำคัญที่เกี่ยวพันถึงธัมมะของบุद्ध ท่าน
จะมีอารมณ์ดีพอไปร่วมสนุกในครานี้ด้วยหรือไม่?”

ที่เจียงนิงเหล่งมีว่าอย่างไรก็คาดเดามีถูก ถึง

ความเป็นมาของฝ่ายตรงข้าม แปลกอยู่ที่ว่าฝ่ายตรงข้าม

กลับสามารถเรียก นาม ดั่ง เต็ม ของ นาง ได้ อย่าง ถูก ต้อง

ซึ่งยังสร้างความงุนงงสงสัยแก่นางมากมาย จึงอดรันทน

ต่อความอยากรู้อยากเห็นที่กระตุ้นอยู่มิได้ ต้องร้องโห่ร้อง

ไปว่า

“เรื่องอันใด?”

“มันเกี่ยวพันกับเรื่องที่มีพิธีชุมนุม นักสู้ผู้กล้าใน

ครานี้”

“อ้อ หรือว่าในพิธีชุมนุมกันผู้กล้า....”

“ประมุขปราสาทมารทักขึ้นเทพเบญจพิช ได้
เรียกร้องทำพิธีชุมนุมกันผู้กล้าอย่างกระตือรือร้น โดย
ส่งเทียบเชื้อเชิญผู้ทรงผม่ออนมชอเสยงลอเลองทั้งสองฝ่าย
ธัมมะและอธรรม ให้ร่วมกันคัดเลือกประมุขของบุ ลิม รุ น
ที่สืบสามชน ท่านไม่มีความคลางแคลงใจในเรื่องนี้แม้แต
น้อยเลยหรือ?”

“ข้าพเจ้ากรูสึกเป็นเรื่องอันมีเลศนัย เมื่อสามสิบ
ปีก่อน ประมุข รุ น ที่ สิบ สอง ของ บูลิม เชี่ยมเตยงปวยฮุน
(ฟ้าแถบเมฆพลั่ว) เล็กเก้เก๋ได้สาปสูญไปพร้อมกับ
บ้ายประกาศิตร้อยมังกร (แป๊ะเล้งซิงฮู) อันเป็นสัญญ
ลักษณ์ของประมุข พิธีการคัดเลือกประมุขของบูลิม
จึงได้พลอยชะงัก และเลิกล้มไป แต่ขณะนี้ปราสาทมาร
กลับมาเรียกร้องให้มีพิธีชุมนุมกันผู้กล้า เพื่อเลือก
ประมุขของบูลิม มันจะเป็นเล่ห์กระเท่ห์อันชั่วร้ายอย่างไร
ไปได้หรือไม่?”

“จะกล่าวเช่นนั้นก็ได้ สัญญลักษณ์ประมุขของ
บุ^{๒๕} ลัมคือบ้ายประกาศิตร้อยมังกร หากแม่นมีปรากฏขึ้น
ในแผ่นดิน ก็ไม่มีทางจะเลือก....”

ก็เจียงเงินเหล่งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“หรือโง้วตกซึ้งกุน (เทพเบญจพิษ) จะมีประกาศิตร้อยมังกรอยู่กับมือแล้ว?”

“ขณะ^{๕๖}นี้ยังยากจะคาดหมายได้ แต่ในสิบวัน^{๕๗}นี้^{๕๘}รู้
กันได้เป็นแน่”

“ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า ไป รวม ความ สนุก สนาน
อันใด?”

“เรื่อง^{๕๙}นั้นเอง”

“ประกาศิตร้อยมังกร?”

“ถูกต้อง”

“แล้ว^{๖๐}ไหนเมื่อคร^{๖๑}ูท่านว่าจะต้องให้ทหาร^{๖๒}นั้นไปรวม
มือ^{๖๓}ด้วยเล่า?”

“มันสามารถ^{๖๔}ต้านทาน และสะกด^{๖๕}จอมมาร^{๖๖}อันมี
ฝีมือ^{๖๗}สื่อ^{๖๘}เลื่อง^{๖๙}ไว้ได้^{๗๐}คนหนึ่ง สำหรับท่านและข้าพเจ้า^{๗๑}ต่าง

มิใช่ท่านทานรับมือกับจอมมารร้ายผู้นั้นได้”

“จอมมารร้ายผู้นั้นคือใคร?”

ชายชราผมขาวตอบอย่างมิตรตรงคำถามว่า

“ท่าน ยังจำ พิธชุนนุมน นักสู้ผู้กล้า บนภูเขาสว่างสว่าง
เมื่อสามสิบปีก่อนนั้นได้หรือไม่?”

“จำได้ เป็นอย่างไร?”

“ประธานในพิธีกรานั้นคือผู้ใด?”

“สว่างสว่างเล่า (ชายชราแห่งภูเขาสว่างสว่าง)”

“คัดเลือกประมุขได้ผู้ใด?”

“หญิงต้องถามไถ่ มันคือเซียมเตียงปวยฮุ้นเล็ก

เก่าแก่ที่ทุกผู้คนรู้ทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว”

“วาจามาตรแม่นมิจิต แต่เรื่องนี่ยังมีความลับ
ซ่อนเร้นอยู่”

“นักสืบเป็นคราแรกที่ข้าพเจ้าได้ฟัง มีความลับ
ลึกลับในอย่างไรในเรื่องนี้?”

“การประชุมบนสว่างสว่างของเมื่อก่อนนั้น ผู้ที่หมาย
มันจะสว่างซึ่งตำแหน่งประมุขของบุ ลิม มีจำนวนมีห้า

กว่าหนึ่งร้อยคน หลังจากปะมือพิสูจนกันมาเป็นเวลา
สามวันสามคืน คัดผู้มผู้มีอด้อยออกไปตลอดเวลา จวบ
จนสุดท้ายเหลืออยู่เพียงสองคน ทมผู้มีอากังกูคกัน....”

“นั่นคือโง่ทกซึ่งกันและเซี่ยมเตียงปวยฮั่น?”

“ถูกต้องอีก คนทั้งสองเมื่อพ้นตูอย่างดุเดือดเป็น
เวลาพ้นกว่ากระบวนเพลงแล้ว เซี่ยมเตียงปวยฮั่นก็ได้
ชั้ไปครึ่งกระบวนท่าอย่างหวุดหวิด จึงตำแหน่งประมุข
บุลิมอันทรงเกียรติมาได้ ประมุขของประสาทมารทักษิน
เมื่อครั้งอดีตนามเกาจเทียนจุน (เทพเจ้าแก่นัว) เคย
ประกาศก้องที่ในพิธีว่า ดินแดนแถบใต้ไม่ยอมอยู่ใน
ความควบคุมของประมุขบุลิม สะบัดหน้าจากไปอย่าง
แก่นเคื่องอาฆาต ทำให้พิธีในครั้งนั้นต้องเลิกรากันด้วย
ความมิปลอดโปร่ง ส่วนเซี่ยมเตียงปวยฮั่นเล็กเก้าเกา
เมื่อได้ตำแหน่งอันทรงเกียรติมาแล้ว ก็สาบสูญร่องรอย
ตลอดเวลาสามสิบปีมา จะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็
มิทราบ”

ที่เจียงงั้นเหลืงผงกศัรษะแล่วกล่าวว่

“เรื่องจริงเป็นดังที่ท่านว่

“ช่วงชั่วเล่านึงเป็นถึงประธานในพิธีครานั้น ประมุขที่ถูกคักเลือกขึ้น ในเมื่อเกิดเหตุอย่างมิเคยมีมาตั้งแต่เมื่อคราครั้งโบราณ จึงสาบานว่จะต้องสืบเสาะเรื่องนี้ให้รู้ต้นสายปลายเหตุ....

“อ้อ

“ตลอดสามสิบปีมา ช่วงชั่วเล่านึงได้ตรวจตราค้นหาทั่วทุกหนแห่ง ของแผ่นดิน จวบจน ะหว่างนี้ จึงได้ค้นพบถึงการสาบสูญของเชี่ยมเตี๋ยงปวยฮุ้น มีความสัมพันธ์กับเกาจเตียนจุน (เทพเจ้าเก้านิ้ว) ประมุขของปราสาทมารครั้งอดีต พร้อมกันนั้น ก็สืบทราบถึงที่ซ่อนของเกาจเตียนจุน”

“เกาจเตียนจุนยังมีชีวิตอยู่ในโลก?”

“ถูกแล้ว

“หรือว่แม้กระทั่งช่วงชั่วเล่านึงยังมีอาจท่านท่าน

ฝีมือของจอมมารร้ายได้ ?”

“ก็คำนวณกันยากยิ่ง ศิษย์ของจอมมารเต็มามี
เพียงจะมีใจว่ตักชิงกุนคนเดียว”

“แล้วประมุขบุ้ฒมรุ่่นก่อน จะมีชีวิตอยู่หรือตาย
ไปแล้วแน่เล่า ?”

“สำหรับเรื่องนี้มิอาจทราบได้”

“แล้วขณะนั้นแผนการอย่างไร ?”

“หะแรกต้องพิสูจน์ความเป็นตาย ร้ายก็ของเซียม
เตียงปวยฮั่น ก่อนจากนั้น ก็สืบหาป้ายประกาศิต แป๊ะเล้งซึ่ง
ฮู้มาได้ เพื่อจะทำลายแผนการอันชั่วร้ายในพิธีชุมนุม
นักสู้ผู้กล้าคราน”

“ประเสริฐมาก นับข้าพเจ้าเข้าไปหนึ่งส่วน”

ย้อนกล่าวถึงไควเกี่ยมชว ที่เร่ร่อนสู่ภูเขา
เตียมช้งอย่างรวดเร็วประหนึ่งดาวตก

จวบจนกระทั่งยามบ่ายคล้อยของวันที่สอง จึงได้
มาถึงยังอาราม คุ่มเง็กกวน บนยอดเขาเตียมช้ง ซึ่งเป็นที่ตั้ง

สำนักเตียมซัง

ไคว่เกียมซัวแห่งนมองบายสีทองมहिมา ที่มีอักษรสามตัวว่า “คัมเจ็กกวน” แล้วจึงแค้นหัวร่อเสียงเย็นชา เสียงหัวร่อใน ครานี้ เปี่ยมไปด้วย ความ อามหิต โหดเหี้ยม อย่างน่าหวาดหวั่น

หน้าอาราม เจียบวังเวงมิเห็นเงาผู้คนแม่แต่
น้อยนิด

“สำนักเตียมซัง สมควรจะถูกลบช้อนอกจากบัญชีได้แล้ว”

ไคว่เกียมซัว เมื่อรำพึงรำพัน กับตนเอง อย่างคลั่ง
แค้นอยู่ชั่วครู่ ผ่านมือทั้งสองก็ตวัดขึ้นฟาดเข้าใส่บายอัน
มีอักษรสีทองเป็นประกายแวววาวไปในทันที

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นกึกก้อง บายสีทองตระการ
ตามहिมา ถูกพลังกระแทกจนกลายเป็นเศษไม้เล็กสะเก-
เอียด ปลิวกระจัดกระจายไปรอบทิศ

“ผู้ใดกล้ามาอาละวาดอย่างบัดซบในที่นี้ !”

พร้อมกับเสียงทวาดคำ ภายในประตู่มีชายฉกรรจ์
สะพายกระบี่วิ่งออกมาเป็นจำนวนสี่คน

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่เมื่อเห็นบ้ายสำนักถูกฟาดจนแหลก
ละเอียดย มีบุรุษหนุ่มสี่คนหน้าตาคมคายสง่างาม ยืน
เด่นอยู่ที่หน้าประตู บนใบหน้าที่คมสันนั้นปรากฏแววอำ-
มหิตโหดเหี้ยมน่าหวาดหวั่น จึงพากันชะงักงันลงทันที

หนึ่งในจำนวนนั้น ทวาดอย่างแก่นเคื่องขึ้นว่า

“เคียร์จฉานใจบังอาจมาแต่ที่ใด จึงกล้า....”

วามิทันจะจบคำ พลันเห็นประกายตาของฝ่าย
ตรงข้ามเย็นยะเยือกดุจดังสายฟ้า พุ่งปราดตรงเข้าหามัน
จนต้องสยวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ วาจาต่อไปต้อง
รีบกล่าวกลืนไว้มิกล้ากล่าวออก

จับพลันนั้น

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง ร้องด้วยความ ตันตระหนกว่า

“ดู ที่กลางหลังของมัน....”

“พิณปัสจ !”

“ราชันย์พิณมรณะ!”

“ราชันย์พิณมรณะ....”

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ต่างเสถลาเข้าไปในประตู ด้วย
ความตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ในช่วงกระชั้นหันนั้น
ต่างมีทราบควรจะกระทำอย่างไรได้

ราชันย์พิณมรณะ อันมีชื่อเสียงลือเลื่อง จนสะท้อน
บุลไม กลับมาปรากฏตัวที่หน้าอารามกุ่มเงือกกวน ดูท่า
เป็นการมาเพราะความแค้นก็ได้

ในปริบทาชายฉกรรจ์สะพายกระบี่ทั้งสี่ ต่างยืน
อ้าอ้งอย่างงงงันมีกล้าถอยหนี แต่ยังมีกล้าจะบุกออกมา
มีมือกระบี่อายุกลางคนในเสื้อยาวสี่เท่าผู้หนึ่ง เดินอย่าง
เร่งร้อนตรงออกมา ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ต่างโน้มตัวการวะ
มันกวาดตามองดูรอบบริเวณไปแวนหนึ่งแล้ว จึงกล่าว
กับชายฉกรรจ์ทั้งสี่ว่า

“พวกเจ้าถอยไป”

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ร้องรับคำสั่ง แล้วถอยหลังกลับ

ออกไป มือกระบี่กลางคนจึงได้ก้าวซ้ำๆ ออกมาจาก
ประตูใหญ่ ใบหน้าปรากฏแวว คลางแคลง และตื่นตระหนก
ตกใจ กวาดตาพิจารณาดูไคว่เกี่ยมชั่วอยู่ครู่หนึ่งแล้ว
จึงยกมือขึ้นคารวะเล็กน้อยพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเตียมซังเจ็กเกี่ยม (หนึ่งกระบี่แห่งเตียม
ซัง) อ้วงซุเฮียง ท่านคงเป็นราชันย์พัฒนมะทงชนชอลอ
เลื่องในบุตมยุคนั้น ?”

ไคว่เกี่ยมชั่วเห็นเสียงเย็นเยือกออกไปว่า

“ถูกต้อง”

“ท่านมาที่ค่ายสำนักพวกเรา ทำลายบายหน้า-
อารามไปเช่นนั้นด้วยจุดประสงค์อย่างไร ?”

“เราต้องการมาคิกบ๊ญชีเก่าให้เสร็จสิ้น”

อ้วงซุเฮียงตื่นตระหนกจนงงกันไปอยู่ครู่หนึ่ง จึง
กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“คิกบ๊ญชีเก่า ?”

“ถูกต้อง”

“เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ สำนักเราและท่านมิเคยมี
ความอาฆาตบาดหมางกันมาเลย”

“เรียกเจ้าสำนักของท่านออกมาตอบโต้กัน”

อ้วงซี้เฮียงสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวว่า

“เจ้าสำนักก็คอซื่อเหี้ยของข้าพเจ้าเอง ท่านต้อง
การสั่งสอนในเรื่องใด ว่ากล่าวกับข้าพเจ้ามากได้เช่นกัน”

“ท่านตัดสินใจและรับผิดชอบต่อเรื่องได้ ?”

“ท่านลองว่าออกมาฟังดู”

โค้วเกี่ยมชวแก่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เรียกเจ้าสำนักพวกท่าน ออก มา ยัง จะสมควรกว่า
เรื่องของมันก็ให้มันเป็นผู้รับภาระเอง”

อ้วงซี้เฮียงงงกันไปทันที มิทราบว่่าซื่อเหี้ยไหน
ไปมีข้ออาฆาตบาดหมางกับราชันย์พิณมรณะได้ ในขณะที่
นั้นถอยกายไปครึ่งก้าว กล่าวด้วยความมึนงงสงสัยว่า

“ซื่อเหี้ยเจ้าสำนักของข้าพเจ้า ยามปรกติน้อย
นักที่จะอย่างเหยียบเข้าสู่วงพวกนักเลง มีเรื่องอันใดไป

สร้างความผิดใจกับท่านด้วย ?”

“สำหรับเรื่องนี้ ท่านอย่าถามไถ่ ไปจะปลอดภัยกว่า
ไปเรียกเจ้าสำนักออกมาตอบโต้กันเอง”

“หาก मैं ท่านมิบอกถึงสาเหตุ ก็ยากจะยอมรับ
ฟังคำสั่งได้”

โค้วเกี่ยมชั่วแค้นเสียงเย็นชาอยู่หลายครั้ง จึง
กล่าวว่า

“เราทำทนายโดยตรงเช่นนั้น นับว่าเป็นการเกรงใจ
ต่อมันอย่างยิ่งอยู่ มาตรมีเช่นนั้น....”

“เป็นอย่างไร ?”

“ไม่มีผู้ใด สามารถขัดขวางการเคลื่อนไหวของ
เราได้”

“เตียมซังเจ็ก เกี่ยมอ่วงซุเฮียง สีหน้าเคร่งเครียดลง
ทันที กล่าวเสียงเย็นชาบ้างว่า

“ท่านบุกรุกมาเหยียดหยามจนถึงขั้น มิได้มีการ
ให้เกียรติสำนักเราแม้แต่น้อยนิดเลย”

โก้วเกี่ยมชว คล้ายตั้ง ทนทาน การพัวพัน มิได้แล้ว

จึงทวาดเสียงหนัก ๆ ว่า

“เรียกฉ่องวนเหลียงออกมาเจรจากัน”

อ้วงซเฮียงสะท้อนชนท่งร้าง รีบถามว่า

“ท่านต้องการหาซื้อแปะของข้าพเจ้า ?”

“อะไร ฉ่องวนเหลียงมิใช่เจ้าเจ้าสำนัก ?”

“เจ้าสำนัก ยามนี้มีได้ มอบให้ แก่ช่งยู่ยงผู้เป็นช่อ

เฮียข้าพเจ้าแล้ว”

“แล้วตัวมันขณะนี้อยู่ที่ใด”

“อยู่ในตึกผู้ทรงอาวุโส”

“เรียกมันออกมา”

“ท่านเยื่อหยิง จนมิ ได้เห็น ผู้ใดอยู่ในสาย ตาเลย

นามของอาจารย์ก็จะให้ท่านเรียกหาได้ตรง ๆ ด้วยหรือ”

บทที่ ๕๕

เลือดล้างเตียมขัง

โศกเกยมชั่ว แค้นเสียงจันอย่างเหยียดหยาม
แล้วกล่าวว่า

“เราจะฆ่าเข้าไปแล้ว”

อ้วงซึ้งใจระทึก เพราะไหวหวั่นในนามของ
ราชันย์พิณมรณะ แต่จะอย่างไรก็มีอาจกล้ากลืนความ
เหยียดหยามดูแคลนประการนี้ได้ สำนักเตียมขังก็เป็น
หนึ่งในเก้าสำนักใหญ่ยิ่งของบุคลมยุคนั้น จึงแค้นเสียง
เย็นซาซนแล้วกล่าวว่า

“ท่านก็ลองฆ่าเข้ามาดู”

โศกเกยมชวมิส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรอีก สิบเท่า

ก้าวตรงเข้าไปด้านในทันที....

เตียมชงแจ็กเกียมอ้วงชเฮียง ทวาดขันอย่างแก่น
เคื่องว่า

“ท่านกล้า”

ฝ่ามือทั้งสองทวัดฟาดเอาพลังอันมหาศาล จู่จึ่ง
มรสุมอันคลุ้มคลั่งออกมา

ไควเกียมชว ยกแขนข้างเดียวขึ้นปาด และกรีดออก
ไปอย่างมิแยแสสนใจ การกรีดและปาดในคราวนี้ ทำให้
พลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม สลายหายไปจนไร้ร่องรอย
ส่วนร่างยังคงก้าวเข้าไปในถ้ำในมิหยุกยัง....

อ้วงชเฮียงใจเต้นระทึกด้วยความตื่นตระหนกอย่าง
ใหญ่หลวง ดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือที่สูงสุดจน
มิอาจคาดคำนวณได้ จึงกระชากกระบี่ออกจากฝักดังควับ
ใหญ่ ประกายสายฟ้าจึงบังเกิดขึ้นจนเจิดจ้าบาดตา

มันนับเป็นมือ กระบี่ยอดเยี่ยมที่สุดของสำนักเตียม
ชง มีการฝึกปรือต่อเพลงกระบี่อย่างคร่ำเคร่งจนไซก

โซนชำนาญ

เสียงทวาคก้องพอร้องขึ้น ประกายกระบี่ก็พุ่ง
ปราศออกมาตุงตึงสายฟ้า จู่โจมโหมใส่ในพริบตาถึง
สิบแปดครั้งซ้อน ๆ

ไคว่เกียมชั่วถูกรุกไล่จนต้องถอยกายไปสามก้าว
เตียมซังเจ็กเกียมพอไต่ท่าก็มีรอรอ ร่างพุ่งปราศ
ตามติดเข้าหาควง กระบี่ โถมระดม เข้าจู่ โจม ตุงตึง สายฝน
กระหน่ำซัด รวดเร็วรุนแรงเปี่ยมด้วยอำนาจ

ไคว่เกียมชั่วถูกรุกไล่จน ต้อง ถอย ไปอีก สามก้าว
ทวาคเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ท่านเป็นผู้ทมิฬจกเจียมตัวเสียบ้างเลย”

พร้อมกับเสียงทวาดว่า ร่างไคว่เกียมชั่วคล้ายตั้ง
เป็นควั่นอันเลือนราง พัดเข้าไปภายในม่านกระบี่ที่หนา
ทึบ เสียงกรางหนัก ๆ ไต่บังเกิดขึ้น ประกายกระบี่ที่กระ
จายเป็นม่านกลายหายวับ ตัวเตียมซังเจ็กเกียมต้องเซ
ถอยออกไปจนถึงสิบกว่าเซี่ยะ หน้าซัดเผือดปราศจากสี

เลียดกระบี่ในมือถูกห้อยลงกับพื้น แสดงอย่างแน่ชัดว่า
การประมอက်เพียงคราเดียวนี้ ได้รับบาดเจ็บไปแล้ว
ควายนามของราชันย์พิณมรณะ

โค้วเกี่ยมซัว แค้นหัวร่อ ใส่หน้าเตียมซังเจ็กเกี่ยม
อย่างโหดเหี้ยมดุร้าย ปลดพิณบี่สาจออกจากหลังอย่าง
แช่มช้า....

เตียมซังเจ็กเกี่ยม หน้าเผือกจน คล้ายดั่ง ซากศพไป
ทันที ทวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“ท่านมีเจตนาอย่างไร”

โค้วเกี่ยมซัว หน้าตา โหดเหี้ยม อ้ามहित อย่างชั่วร้าย
แก่นเสียงว่า

“เราจะตีตีพิณเชอเชอตัวการให้ออกมา....”

กล่าวแล้วมือจึงกรัดไปบนสายพิณทันที

ในช่วงฉับพลันนั้น....

ภายใน อาราม มีเสียง ระฆังดัง เหน่ง ห่าง ชน สาม
ครั้งจนก้องกังวาน

มือที่ จวน จะสัมผัส กับสาย พิณ ของ โกว์ เกียม ชว
ต้องชะงักไว้อย่างลึมตัวทันที

เสียงระฆังยังก้องกังวานมิขาดหู ภายในอาราม
พลันมีผู้คนฮือออกมาสองแถว แต่ละคนมีท่าทีเคร่ง
เครียดเย็นชา รายล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่ที่หน้า
อาราม รวมทั้งสิ้นถึงสามสิบหกคน

จากนั้น ชายชราท่าทีสง่าคมสัน ร่างสูงใหญ่
ใบหน้ามีเครายาวพลั่วปลิวไสว เมื่อหยุดห่างจากโกว์-
เกียม ชว ยืสับกว่าวา แล้ว จึง หยุด กายลงสาย ตากลอก กลึง
มองไปรอบกายตลบหนึ่ง จึงส่งเสียงอันทุ้มหนักถาม
โกว์เกียมชวว่า

“ท่านให้เกียรติมาถึงสำนักเรา แต่กลับทำลาย
บ้ายไปจนยับเยิน และยังลงมือทำร้ายผู้คนอีก นับเป็น
เจตนาอย่างไร โปรดบอกมาด้วย ?”

“ท่านคงเป็นเจ้าสำนัก เปรี่ยมชังในปัจจุบัน ?”

“ถูกต้อง”

“ข้าพเจ้า ขอเชิญ จ้องวน เหลียงเจ้า สำนักเรือน ก่อน
ปรากฏตัวมาตอบคำถามด้วย”

“อาจารย์ได้ไปอยู่ที่ตึกอาวสุโสแล้ว อภัยด้วยที่มี
ต้อนรับผู้มาเยือน”

โค้วเกียมชั่วส่งเสียงเยินยะเยือกขึ้นว่า

“มีต้อนรับก็ต้องออกมาต้อนรับ”

ซึ่ง ยู่ยั้ง ผู้เจ้า สำนัก สี่ หน้า เกร่ง เกรียด ลง ทัน ที่
กล่าวว่า

“อาราม กุ๊นเง็กกวนมิใช่เป็นสถานที่ ให้ท่านมาอา-
ละวาดได้”

“เฮอะ เฮอะ เฮอะ เจ้าสำนัก ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเข้าไปดูในอารามเอง”

กล่าวแล้วสับเท้าจะก้าว....

เจ้าสำนัก ยู่ยั้ง ต้อง แค้น เสียงขึ้น ด้วย ความ แค้น
เคือง....

เงาร่างพลุกพล่านอยู่วูบวาบ แล้วศิษย์ในสำนัก

ทั้งเจ็ดสิบสองคน มีอยู่แปดคนถนัดกายตรงออกมาหา
 ยืนเรียงราย เป็นแถว ตรงขวาง หน้าประตู อาราม เอาไว้กระ
 บิยาวทั้งแปดเล่ม ทอประกายอยู่ท่ามกลางแสงแดดจน
 แวววับเจิดจ้า

ไคว่เกียมช้วนนั้นตั้งใจอยู่แต่แรกแล้วว่า ก่อนจะ
 พบฉ่องวนเหลียง พิสูจน์ว่า มันคือศัตรู ผู้ไปรุม พิชิต บิคา
 มารดาของตนเมื่อสิบปีก่อนแน่นอนหรือไม่ ก็จะอดรน
 ทนอยู่ต่อไป ดังนั้น จึงกล่ากลั่นโทษเอาไว้ ขณะนั้น
 เมื่อเห็นกำลังการต้านรับของฝ่ายตรงข้าม คล้ายดังหาก
 มิใช่กำลังหักโหม ก็อาจจะได้จุดตั้งความหวัง ค้วย
 พลึงฝีมือของไคว่เกียมช้วนในปัจจุบัน จะเข้าออกในอา
 รามได้ง่ายดายดุจดังพลิกฝ่ามือ แต่ไคว่เกียมช้วนก็มาใน
 ครานี้ จุดประสงค์อยู่ที่ชำระล้างความแค้นของผู้บังเกิด
 เกล้า จึงทำท่ายอย่างเปิดเผยอาจหาญมิให้เกิดคำครหา
 นินทาต่อไปในภายหน้าได้

ดังนั้น จึงยกพิณเบ้าจั้นปากไปบนท้องฟ้าอย่าง

หลอกล่อ ทำให้บังเกิดเสียงดังพิกลจนเลื่อนลั่นไปหูชั้น

ผู้อยู่ในบริเวณทุกตัวคน ต่างตื่นตระหนกจน
หน้าถอดสีไปหมดสิ้น

ซึ่งผู้ยั้งผู้เจ้าสำนัก พลันถลันเข้ามาหนึ่งก้าว
แล้วกล่าวว่า

“หรือว่าท่านจะใช้กำลัง”

โค้วเกี่ยมชั่วเล็กชั่วชั้น ตอบเสียงทุ้มหนักไปว่า

“เจ้าสำนักหากมีปรารถนา ให้เบื่องหน้าอาราม
ต้องแปดเปื้อนโลหิตสด ๆ วิธีการอันประเสริฐก็เรียก
ชื่อแป๊ะของท่านออกมา”

เป็นวาจาข่มขู่อย่างรุนแรง ทำให้ศิษย์เตี้ยมซึ่งทุก
ผู้คนท่ามกลางความตื่นตระหนกตกใจอย่างยิ่งใหญ่ นั้น ยังมี
ความแค้นแผลงอยู่ด้วยบ้างเล็กน้อย บ้างแค้นเสียงออกจาก
จมูกอย่างมิอาจอดรนทนได้ บางคนยังแค้นเสียงขึ้นแล้ว
กล่าวว่า

“ท่านได้เห็นสำนักของเราเป็นอะไรไป”

“ข้าพเจ้ามีเวลามากกว่ากล่าวเรื่องบัดซบ ให้มาก
นัก ท่านจะตกสนใจอย่างไรแน่ ?”

“ท่านต้องการพบอาจารย์ให้ได้ ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจมาโดยเฉพาะ”

“เพราะเหตุใด ?”

“เห็นหน้าก็ทราบได้เอง”

“ท่านอาจารย์ได้เข้าสู่ตึกอาวโส ซึ่งความจริงก็
เป็นคล้ายตั้งปลีกตัวออกไปจากเรื่องราว ด้วยอายุที่ชราภาพ
มีเกี่ยวข้องกับสนใจสิ่งใด ๆ อีกแล้ว”

“แต่เรื่องนี้ แม้มันจะตายไปแล้วก็ยังมีอาจพ้น
ความรับผิดชอบได้”

“ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนัก ยินดีรับไว้ในภาระของ
ตนเอง”

“ท่านรับมิได้ดอก”

“จะพบกับช่อแป๊ะก็ได้”

โค้วเกี่ยมชวหน้าเกรงเกรียงที่นั่นที กล่าวเสียง

เย็นยะเยือกว่า

“ท่านอย่าได้เสียใจภายหลัง”

วาจาพอลาคน้ำ ร่วงพุ่มปราศออกไปดุจกิ่งสาย
ฟ้า ช้ามชงย้อยยังเจ้าสำนักเตียมชงที่ยืนประจันหน้า จน
ถึงยังประตูอาราม ในชั่วพริบตาเดียวเป็นร่างอันพิสดาร
ประหลาดล้ำ รวดเร็วและคล่องแคล่วอย่างที่ไม่พบเห็น
ต้องทน ตระหนกตกใจอย่างยิ่ง

ศิษย์แปดคนของเตียมชงที่ยืนขวางประตู ยืนนั้น
พากันคำรามด้วยความแค้นเคือง กรีดกระบี่ออกต้าน
ทานไว้ในบัดดล....

ประกายกระบี่แปลบปลาดด้วยอำนาจ น้าวไหว
หวนนพรุนพรึง

โค้งเกี่ยวชั่วแค้นเสียงชน ด้วยความเหี้ยมดุดาม
ดูแคลน พิณปีศาจในมือกรีดผ่านใบหน้าไปในฉับ
พลันทันที....

เสียงร้องอย่าง ตันตระหนกได้ดังชน จนระงมกระบี่

ยาวทั้งแปดเล่ม

ต่างถูกดุดตีกกับพิณปีศาจเอาไว้จน

แนบแน่น

มือกระบี่ทั้งแปดคนนั้น นับเป็นเป็นฝีมือสูงสุดของ
 พวกรุ่นที่สาม แต่กระบวนเพลงเดี่ยวยังมีถึง ก็ถูกฝ่าย
 ตรงข้ามถึงดุดเอาอาวุธคู่มือไว้ได้ มีหน้าซ้ำ ยังมีพลัง
 อันรุนแรง แผ่กระจายข้ามทั่วกระบี่เข้าสู่ผู้ถืออย่างรุนแรง
 แรงมิขาดสายอีกด้วย

ในช่วงพริบตานี้ ยอดฝีมือทั้งแปดคนของ
 เตียมซัง ต่างมีหยาดเหงื่อไหลชุ่มโชกลงมาทันที

ทำให้เหล่าผู้รอบข้าง ต่างขวัญหนีดีฝ่อด้วย
 ความตื่นตระหนก

เจ้าสำนักช่งยู่ยั้งแก่นเคื่อง จนหนวดเคราสุกซ
 ้นร่างสั่นระริกตลอดเวลา กระซากกระบี่ตั้งเปรี๊ยะสด
 ใส ดุจตั้งมังกรคำรามเพื่อเกียรติภูมิของสำนัก และด้วย
 เกียรติของตนผู้เจ้าสำนักมีอาจจะลงมือจู่โจมอย่างฉับพลัน
 ทันใดนั้นได้ จึงร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“รับมือ”

พลันถนัดร่างเข้าไปกรัดกระบี่เข้า ทางด้านเฉียง
ทันที

ไคว่เกียมชั่วสะบัดพิณปีศาจในมือออกไป แล้ว
หันควับกลับมาดั่งสายฟ้า....

เสียงครางและเสียง โลหะ กระแทกกันจนดังสนั่น
หวั่นไหว ในพริบตาที่ไคว่เกียมชั่วหันร่างกลับ ได้
บังเกิดเสียงนั้นขึ้นทันที แปดผู้มผู้มีอรุณสามของเตียมชัง
พากันเซตลาอย่างเสียหลักบนพื้นดิน มีเศษกระบี่หักร่วง
ลงเป็นกองอยู่

ในกลุ่มผู้มผู้มี อังเกิดเสียงร้อง อย่างตันทระ
หนกอีกครั้งอย่างลึมตัว

ในขณะที่ไคว่เกียมชั่วหันร่างกลับมานั้น ปลาย
กระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ก็เสือกแทง เข้ามาแทบจะ สัมผัสกาย
จะยกพิณปีศาจขึ้นต้านทานก็ไม่ทันการ ยามฉุกเฉินทุกจึง
ฉวยโอกาสที่เบี่ยงร่างนั้น พลั้วหลบออกไปได้อย่าง

หวุดหวิดหวาดเสียว กระบี่ของช่งยู่ยั้งผู้เจ้าสำนัก จึง
เฉียดผ่านไปอย่างน่าเสียดาย

ช่งยู่ยั้งเห็นว่าคงได้โลหิตศัตรู มาอย่างแน่นอน
แล้ว แต่กลับถูกฝ่ายตรงข้ามหลบออกไปด้วยความคล่อง
แคล่วพิสดารปานปาฏิหาริย์ กระบี่ในมือจึงแปรเปลี่ยน
ทำไปทันที

ในช่วงพริบตาที่กระบี่จะแปรเปลี่ยนไปนั้น พิณ
บิศาจของโค้วเกี่ยมชวักได้กรัด ปากออกมา จู่ทั้งสายฟ้า
การกรัดครานี้ ได้แฝงด้วยกระบวน ทำอันพลิกแพลง
พิสดารทำให้ผู้ต้านทานมีอาจจะคาดค่านวณ และยังรวก
เร็วจนน่าทึ่งตระหนกตกใจยิ่งอีกด้วย

ช่งยู่ยั้ง จึงต้องเปลี่ยน จากการรุกมาเป็นรับ
กระบี่มาขวางไว้ทางเบื้องหน้าอย่างเข้มแข็ง

เสียงดังเปรี้ยงขึ้นสดใส เมื่อพิณและกระบี่สัมผัส
กัน ช่งยู่ยั้งแทบ มีอาจ กำกระบี่ คู่มือเอาไว้ได้มั่นคง
เจ็บแปลบทั้งสามมือปานจะปลิวกระเด็นออกไป จึงต้อง

กระโถดถอยหนีสามก้าวใหญ่

ด้วยความไหวหวั่น

พริ้วพริ้ว

เตียมชังเจ็กเกียมอ่วงซุเฮียง

เมื่อผ่านการพัก

ผ่อนมาชั่วคราว ยามนั้นจึงมีพลงผมอยู่สภาพปรกติแล้ว ใน
ชั่วพริบตาที่ขอเสียกระโถดถอยหนีมานั้นกระบี้นมือ จึง
ควงแล้วโถมกายเข้าอย่างแรงร้อน

ยอติผมอีกสืบกว่าคนที่อยู่สองฟากข้าง ก็พากัน
ชักกระบี่ถลันกายเข้ากลุ่มรวมในเวลาพร้อมเพียงกัน

บรรยาการของบริเวณจึงตื่นเต้นตึงเครียด จนถึง
ขีดสุดแล้วในพริบตา

ไคว่เกียมชั่วเห็นผู้ ที่ตนต้องการหาปรากฏหน้า
มาเลยอยู่เนิ่นนาน และฝ่ายตรงข้ามก็ยิ่งพัวพันกันมาถึงที่
สิ้นสุกโทสะจึงพลุ่งพล่านขึ้น ความอำมหิตในสันดานพาล
ปรากฏตามติดอีก

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น

เตียมชังเจ็กเกียมได้เสือก

กระบี่ตรงเข้าหาด้วยความ

หนักหน่วงรุนแรงดุจตั้งอสนี-

บาตฟาดลงมา

เตียมชังเจ็กเกียม นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง
 ของบุ้ลุ่มอย่างเต็มภาคภูมิแล้ว แต่ศัตรูที่เผชิญอยู่ใน
 ขณะนี้กลับเป็นยอดอัจฉริยะที่มีเคยจะมีมาในบุ้ลุ่ม ของ
 รอบหนึ่งร้อยปี....

ไคว่เกียมชัวมิได้เวทนาปราณีอีกต่อไป กระบวน
 ท่าแรกพิณปีศาจจึงถูกใช้ออกฉบับปล้นทันด่วน จึงกลาย
 เป็นพิณที่มากมายดุจดั่งขุนเขา เสียงดังสะท้อนเลื่อนลั่น
 อันประหลาดพิกลจนเสียตประสาท พลังหนาแน่นกระ
 จายออกจนกลายเป็นมรสุมใหญ่

เตียมชังเจ็กเกียมคล้ายตั้ง ถูกเหวี่ยง เข้าไปในลม
 ฝนกลางทะเล ที่คลุ้มคลั่งอยู่ กระบี่ในมืออาจจะใช้กระ
 บวนท่าอย่างไรออกไปได้แล้ว มันขึ้นตระหนกจนอกสั่น
 ขวัญหาย ยังมีทันจะขบคิดเรื่องอันใด ก็รู้สึกชาวูบที่
 งามมือ กระบี่ปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า จากนั้นที่ไหล
 ขวาเจ็บแปลบจนจับใจ

ในชั่วพริบตา^๑นั้น กระบี่ยาวอีกหลายสิบเล่มได้
โถมเข้ามาทั่วทุกทิศทางกับสายฝนโหมกระหน่ำ
ไคว่^๒เกี่ยม^๓ชั่วสะตุ^๔ พินฟาด ออกไปต้านรับอย่าง
หักโหม ...

เตียม^๕ซัง^๖เจ็ก^๗เกี่ยม^๘ ฉวยโอกาส^๙ทันหลุดออกจากวง
ล้อมที่รัดไว้ แต่โลहितสดๆ ได้ชโลมจนชุ่มไปครึ่งซีกกาย

เสียงกระบี่^{๑๐}หักได้ดังเกรียวกราวไปชั่วครู่ ยอด
ฝีมือ^{๑๑}จำนวนหลายสิบคน คล้ายดังระลอกคลื่น^{๑๒}ที่ถูกกระ
แทก กระจัดกระจายออกไปทั่วทุกทิศทางทันที

เศษกระบี่^{๑๓}จึงร่วงจนเกลื่อนกลาดในบริเวณนั้นไป
ไคว่^{๑๔}เกี่ยม^{๑๕}ชั่ว ขณะจะพุงกาย เข้าไปทาง ประตู
อาราม...

เจ้าสำนัก^{๑๖} ซึ่งอยู่^{๑๗}ยัง ถิ่น^{๑๘}เข้ามาประหนึ่ง สายฟ้าแลบ
กระบี่^{๑๙}ควงออกจนกลายเป็นม่านอันหนาทึบ ประกายเส้น
สาย^{๒๐}พุงกระจายเข้าใส่ทั่วทุกทิศทาง เป็นอาณาภาพ^{๒๑}จู่โจม
ที่สมศักดิ์ศรี^{๒๒}ของเจ้าสำนัก^{๒๓}อันยิ่งใหญ่^{๒๔}นั้น

ส่วนศิษย์ในสำนักอีกมากมายหลายคน เมื่อถอย
 กายไปแล้วก็ขอเข้าหาอีกครั้งตุงตุงผิงผิง

เมื่อเป็นเช่นนั้น ได้กระตุ้นความอามหิตของ โคว์
 เกียมชั่ว จนลุกฮือโหม พิณในมือสะบัดฟาดเข้าใส่ม่าน
 กระบี่ของช่งยู่ยั้ง อย่างหักโหมรุนแรงเสียงเปรื่องปร่า
 ดังติดตอไม่หยุดยั้ง กระบี่คู่มือของเจ้าสำนักเตียมชังถูก
 กระแทก จนปลิวกระเด็นออกจากมือ ต้องรีบถีบเท้าถอย
 กายเอาชีวิตรอดไว้อย่างทุลักทุเล

เงาพิณกระจัดกระจายปานขุนเขา เป็นซบซ้อน
 ยิ่งกว่าคลื่นใหญ่ในมหาสมุทร มีหน้าซ้ำ ยังเป็นเสียง
 อึงคะนึงที่เสียดประสาทสนวิญญาณ ได้ทะลักเข้าใส่เหล่า
 ยอดฝีมือที่ขอเข้าจู่โจมคราวที่สองอย่างรุนแรง

ในช่วงฉับพลันนั้น เสียงกระบี่หัก เสียงแผดร้อง
 ของผู้ได้รับบาดเจ็บ เสียงโอดโอยของผู้เสียชีวิต จึงดัง
 สืบสนจนอึงคะนึง

เงาประกายโลหิตที่สาดกระจาย เสียงแผดร้องอัน
 ตันตระหนกตกใจ เสียงครวญครางที่โหยหวนได้สับสน
 จนกึกก้องไปทั่ว

ท่ามกลางแสงอัสดงของยามสายัณห์ ได้สาดส่อง
 ให้เห็นเป็นสภาพอันน่าหวาดกลัวจนยิ่งยวด ประหนึ่งกับ
 เป็นขุมนรกในแดนดิน

จากอันดุเดือดที่วาดด้วยโลหิต ในที่สุดก็ถูกเปิด
 ออกแล้ว

เป็นครั้งแรกที่สำนักเต๋ยมชัง ได้ถูกล้ำด้วยโลหิต
 อย่างน่าอเนจอนาถเช่นนั้น ซึ่งมีเคยมีมาในรอบร้อยปีเลย

เงาร่างคนพลุกพล่านฉวัดเฉวียน ร่างของโค้ว
 เกี่ยมชั่วประหนึ่งเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง พุ่งปราด
 เข้าสู่ประตูอาราม ผ่าไปในตำหนักหลังอย่างหักโหม

ที่เบื้องหน้าสายตา ปรางค์เป็นลานอันกว้างขวาง
 ใหญ่โต

ในลานตึกนั้น มีผู้ชราอายุกว่าเจ็ดสิบ ยืนเรียง

รายเบ^๗นแถวขวางอยู่ถึงเจ็ดคน

ไ^๒ทว^๕เก^๕ยมชวชง^๖กร่างไว้ กวาดตามองดูชายชรา
ทั้งเจ็ดไปแวบหนึ่ง คาคเ^๒าไ^๒ด้ว่าหนึ่ง^๗ในเจ็ดคน^๕นี้ จะต้อง
มีศ^๗ตร^๖ผู้^๖ท^๖ทน^๖ควา^๖นหา^๖อยู่^๖เป็น^๖แน่^๖แท^๖ และทั้งเจ็ด^๕นี้^๕มิต^๖อง
สง^๖สย^๖ก็^๖แน่^๖ใจ^๖ไ^๖ด้ว่า เป็น^๖ผู้^๖ทร^๖ง^๖อา^๖ว^๖โส^๖ของ^๖ส^๖ำ^๖น^๖ัก^๖เต^๖ียม^๖ช^๖ง
ที่^๖มา^๖ป^๖รา^๖ก^๖ฏ^๖ท^๖ว^๖ ก็^๖เพ^๖รา^๖ะ^๖เส^๖ียง^๖เช^๖น^๖ช^๖ำ^๖อ^๖ัน^๖ ก็^๖ก^๖ก^๖อ^๖ง^๖ ทาง^๖หน้า^๖
อา^๖รา^๖ม^๖เม^๖ือ^๖กร^๖ุ^๖น^๖เ^๖อง

ใน^๖ช่ว^๖พ^๖ริ^๖บ^๖ตา^๖น^๖ั้น นอก^๖จาก^๖พ^๖ว^๖ก^๖ที่^๖ตา^๖ย^๖อยู่^๖ทาง^๖หน้า^๖
อา^๖รา^๖ม^๖แล^๖ว^๖พ^๖ว^๖ก^๖หล^๖ง^๖เห^๖ล^๖ือ^๖ต^๖ำ^๖ง^๖พ^๖า^๖ก^๖ัน^๖ฮ^๖ือ^๖ เข^๖ำ^๖มา^๖ภ^๖าย^๖ใน^๖ลา^๖น
ต^๖ัก^๖จ^๖น^๖ห^๖ม^๖ต^๖ส^๖น

เจ^๖ำ^๖ส^๖ำ^๖น^๖ัก^๖เต^๖ียม^๖ช^๖ง^๖ช^๖ง^๖ยุ^๖ย^๖ง^๖ม^๖ส^๖ห^๖น^๖ำ^๖ค^๖ล^๖ง^๖แ^๖ค^๖ัน^๖ และ
ร^๖ัน^๖ท^๖ด^๖จ^๖น^๖พ^๖ล^๖ง^๖พ^๖ล^๖ำ^๖น สะ^๖อ^๖ีก^๖ภ^๖าย^๖ไป^๖ที่^๖เบ^๖อ^๖ง^๖หน้า^๖ช^๖าย^๖ช^๖รา^๖ท^๖ง^๖
เจ^๖็ด ค^๖า^๖ร^๖ว^๖ะ^๖ต^๖อ^๖ผู้^๖ม^๖ส^๖ห^๖น^๖ำ^๖เ^๖ร^๖ง^๖เ^๖ร^๖ีย^๖ด^๖ช^๖ว^๖ร^๖ำ^๖ย^๖แล^๖ว^๖กล^๖ำ^๖ว^๖ว่า

ศ^๖ษ^๖ย^๖ผู้^๖ม^๖ม^๖อ^๖เล^๖ว^๖ท^๖รา^๖ม^๖ต^๖ำ^๖ต^๖อ^๖ย^๖ มี^๖อ^๖ำ^๖จ^๖ช^๖ัก^๖ข^๖ว^๖าง

ศ^๖ตร^๖ผู้^๖บ^๖กร^๖ก^๖ไ^๖ด้ ทำ^๖ให้^๖ส^๖ำ^๖น^๖ัก^๖ต^๖อ^๖ง^๖เป็น^๖ม^๖ล^๖ท^๖ิน^๖ต^๖ำ^๖ง^๖พ^๖ร^๖อ^๖ย^๖.....

ช^๖าย^๖ช^๖รา^๖หน้า^๖ตา^๖โ^๖ห^๖ด^๖เห^๖ย^๖ม^๖เ^๖ย^๖น^๖ช^๖ำ^๖ผู้^๖น^๖ั้น ยก^๖ม^๖ือ^๖โบ^๖ก

แล้วกล่าวล่าวว่า

“เจ้าถอยออกไปก่อน”

ชายชราทั้งเจ็ดใช้สายตาที่คมกล้าทั้งสิบสี่ จับจ้อง
อยู่บนร่างไคว่เกี่ยมชั่วเป็นจุดเดียว เพราะทั้งเจ็ดต่างมี
ยินยอมเชื่อกันแล้วว่า ทราบที่อายุยังมีถึงยี่สิบสี่ แต่กลับ
มาอาละวาดต่อสำนักเตียมชังอันยิ่งใหญ่ ที่ทรงเกียรติภูมิ
ดำรงมาเป็นเวลาร่วมร้อยปี กระทั่งจนปัญญาจะขัด
ขวางอย่างไรได้

ไคว่เกี่ยมอดอยู่มิได้ ต้องเอ่ยปากขึ้นว่า

“ผู้ใดคือเจ้าสำนักกรุ่นก่อน?”

ชายชราทั้งเจ็ดคนนั้น ต่างมีสีหน้ากลางแกล้งใจ
ขุ่นบึ้งหนึ่ง ผู้หน้าตาโหดเหี้ยมเย็นชา ได้เอ่ยขึ้นว่า

“เล่าฮู่เอง”

ไคว่เกี่ยมชั่ว พลันปรากฏแววอำมหิตโหดเหี้ยมจน
เปี่ยมล้น สายตาอันอำมาตมาดร้าย เขม่นมองจ้องดูฝ่าย
ตรงข้ามแน่วหนึ่งมิเคลื่อนไหว เค้นเสียงออกไปว่า

“ฉ่องวนเหลียงก็ค้อท่าน?”

ฉ่องวนเหลียงในเตียมซังนั้น นับว่ามีศกดีศรีอัน
สูงส่ง แต่ขณะนั้นกับถูกทหารปากมัสสิกถื่นน้ำนม มา
เรียกชื่อโดยตรงต่อหน้าต่อตา ทำให้สีหน้าเคร่งเครียด
เย็นชาอย่างอำมหิตชั่วร้าย แค้นเสียงขุ่นแล้วกล่าวว่า

“ถูกต้อง เล่าสู่เอง”

ไคว่เกียมซังมีแววอำมหิตหนักหน่วงขึ้น กว่าเมื่อ
ครู่เป็นทิวคณร่าสัณระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง มารดาที่ถูกรุก
ไล่จนร่วงหล่นลงจากยอดเขา บิดาที่ถูกกรมพินกระหน่ำ
จนแหลกเหลว เป็นความอาฆาตแค้นที่ประทับอยู่ในดวง
ใจ ตาแดงฉานปานประกายไฟ แค้นเคียดจนแทบคลุ้ม
คลั่งไปในบัดดล

ความอำมหิต ความอาฆาตแค้น ทำให้ไบหน้า
ที่เคียดทงามสง่า บิดเบี้ยวจนคล้ายตั้งเป็นปีศาจร้ายจาก
ขุมนรก

สีหน้าและท่าทางในยามนี้ ทำให้ผู้พบเห็นต้อง

สยิวกายชนด้วยความหนาวเหน็บ

ฉ่องวันเหลียงก็ พลอยรู้สึก ขนลุกเกรียว ไปกับสาย
ตาของผ้าตรงข้ามกล่าวอย่างกระสับกระกระส่ายว่า

“ทารก เจ้าหาเราผู้เฒ่าด้วยเรื่องอันใด?

ไคว่เกียมชั่วเหงนหน้ามองท้องฟ้า เปล่งเสียง
หวัร่ออันคลุ้มคลั่งพันเพื่อน ยาวนานสะท้อนกังวาน เสียง
หวัร่อนสนสะท้อนจนจิตใจและเลือดลมปราณของ ทุก
คนในที่นั้นจนพลุ่งพล่านหวั่นไหว โสทประสาทอ้ออิง
ปานจะแตกทำลายแม้กระทั่งชายชราทั้งเจ็ด ก็ยังบังเกิด
ความระทึกใจอย่างมิอาจสะกดกลั้นได้

“ทารก เจ้าหวัร่อเรื่องอันใด?”

ไคว่เกียมชั่วชะงักเสียงหวัร่อลง ใช้วาจาที่เย็น
ยะเยือกจนผู้ใดฟังต้องใจสั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

“ฉ่องวันเหลียง เจ้ายังจำความอุปาทวับนยอด
เขาซึงนงฮงของเมื่อกวาก่อนได้หรือไม่?”

ฉ่องวนเหลียงสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในทันใด ร้อง
โพล่งขึ้นว่า

“ซึง^๕นง^๕ฮง!”

“ถูก^๒แล้ว บณยอด^๕เขาซึง^๕นง^๕ฮง คด^๕ท^๕เกี้ยว^๕กับ
กระบี่^๕หัก^๕เทียน^๕มิ่ง^๕เกี่ยม^๕อัน^๕โหด^๕เหี่ยม^๕ชั่ว^๕ร้าย”

ฉ่องวนเหลียงเซ่ถอยตึง ๆ ๆ ไปสามก้าวอย่าง
ลึม^๕ตัว เบิ่ง^๕ตาโพล่ง^๕ประดุจ^๕กระตึง....

สายตา^๕ทุก^๕คู่^๕เท่า^๕ทมิ^๕ ได้^๕เคลื่อน^๕จากร่าง^๕ของ^๕ไคว^๕-
เกี่ยม^๕ชั่ว^๕ ไป^๕จับ^๕จ้อง^๕อยู่^๕บน^๕ร่าง^๕ของ^๕เจ้า^๕สำนัก^๕กรุ่น^๕ก่อน
เป็น^๕จุด^๕เดียว^๕กัน

ไคว^๕เกี่ยม^๕ชั่ว^๕ขบ^๕เขี้ยว^๕เคี้ยว^๕ฟัน ระวัง^๕ความ^๕พลุ่ง^๕
พล่าน กล่าว^๕สืบ^๕ต่อไปว่า

“ท่าน นั้น^๕เพราะ^๕ต้องการ^๕จะ^๕ได้^๕กระบี่^๕หัก^๕เทียน^๕มิ่ง^๕
เกี่ยม^๕อย่าง^๕ไร^๕ยาง^๕อาย จึง^๕รวม^๕มือ^๕กับ^๕โจ^๕ว^๕ตัก^๕ซึง^๕กุน เจ้า^๕
สำนัก^๕คง^๕ทัง^๕และ^๕บริวาร^๕อีก^๕มาก^๕หลาย รุม^๕ล้อม^๕เช่น^๕ฆ่า^๕อิม

ชงกั๋ยหนึ่ง ฟาดฟันจนแน่นมีนชั่วสือเหล็กกลาญ....”

ไคว่เกียมชั่วแก่นเสียงออกไปแต่ละคำ ไบหน้า
ของฉ่องวนเหลียงก็สั่นกระตุกขึ้นทุกครั้ง จนสืหน้ายัง
นานยิ่งเกรงเกรียดเย็นชาไปกว่าเคิม

บรรดาศิษย์เตียมชังทุกคนในบริเวณนั้น ต่าง
บังเกิดความตื่นตระหนก และสงสัยใจจนสุดจะกล่าวได้
คาดไม่ถึงว่า หัวหน้าเจ็ดผู้ทรงอาวุโส ที่เป็นเจ้าสำนักรุ่น
ก่อน แต่กลับไปกระทำเรื่องราวที่บุลุ่มเหี้ยมดุดหยาบอย่าง
ยิ่งขึ้นมาได้

ฉ่องวนเหลียงมึนรอให้ไคว่เกียมชั่วกล่าวจบ ก็
ตวาดสุดเสียงไปว่า

“หยุด”

ไคว่เกียมชั่วกล่าวอย่างเหี้ยมดุดหยาบขึ้นว่า

“เป็นอย่างไร มีความกลัวหรือ?”

ฉ่องวนเหลียงมีประกายตาอันน่า หวาดหวั่น พรัน
พริ้ง ลูกเจี๊ยบจำแว่ววับ สืบเท้าก้าวเข้ามาอย่างแช่มช้า

ยืนอยู่ยังที่เดิมไว้แล้วยกนิ้วชี้ ไคว่เกยมชั่วพลางกล่าวว่า

“เจ้าเป็นอะไรกับแนมื่นชั่วสือ?”

ไคว่เกยมชั่วกล่าวอย่างคลั่งแค้นร้อนทว่า

“นั่นคือบิดามารดา”

“ทารก เจ้าเป็นอายุเท่าใด?”

“สิบแปด”

“เรื่องราวของเมื่อสิบห้าปีก่อน เจ้าทราบได้
อย่างไรกัน?”

“เรียกว่าลิขิตของฟ้าดิน มิเคยละเลยต่อผู้สร้าง
กรรมชั่ว”

“เจ้าทราบ เหตุการณ์ความจริงของ เมื่อครา ครัง
อดีต ว่าเป็นอย่างไ?”

“ยากที่ท่านยังจะหาหาข้อแก้ตัวมาได้เถียงชน”

“เมื่อยามนั้น เล่าสู่กันศิษย์ในสำนักแปดคนผ่าน
ภูเขามืด ชั่วได้พบแนมื่นชั่วสือ ถูกรุกกล่อม อยู่อย่างบังเอิญ
ยามผ่านไปเห็นความอยุติธรรมเช่นนั้น ก็ออกกำลังช่วย

เหลือ ทำให้เล่าสู่ต้องสูญเสียศิษย์ถึงแปดคน หนีเอาตัว
รอดมาได้เพียงลำพัง....

“ผายลม”

เสียงทวาดผายลมนี้ ทำให้ใบหน้าฉ่องว่นเหลือยง
สนกระตุกอยู่เป็นเวลาคู่ใหญ่

ไคว่เกยมชั่วทวาดเสียงเกรียวกราดต่อไปว่า

“ฉ่องว่นเหลือยง! เจ้ากล่าวมาเช่นนั้น กลับนับว่า
เป็นตัวมีธมมะอกเกรงกราวน่าเลื่อมใสไปแล้ว แต่เสีย
ตายนัก ที่ขณะนั้นมเห็นอยู่กบตาด้วย”

“ผู้ใด?”

“เทียนม็กเล่านี้ เจ้าคาดคิดมถึงดอกกระมัง เมื่อ
คราก่อนที่เราร่วงหล่นลงมาจากยอดเขา พอดีพบเทียน
ม็กเล่านี้ผ่านมาอย่างบังเอิญ จึงสามารถรอดชีวิตอยู่ได้
มถึงแก่ความตายด้วยเล่ห์ร้าย ท่านยังเห็นกบตาถึงเจ้า
ได้นำเหล่าบริวารและศิษย์ที่ โชคิรอดชีวิตลงจากเขาไป
ค้นหา ซากศพและกระดูกเทียนม็กเกมจนเป็น ชุลมุน

วุ่นวาย”

ในหน้าห้องวันเสียง ปราบกฏหยาดเหงื่อไหลออก
มาจนชุ่มโชก ตวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“เด็กบัดซบ เจ้าถูกผู้ใดใช้สอยมากนั้นแน่ จึงกล้า
ปรักปรำเล่าฮู....”

“ฮา ฮา ฮา ปรักปรำ”

พร้อม กับ เสียง หว่อ ที่เย็น ยะเยือก น่าไหวหวั่น
เงาร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งปราดลงมาสู่ลานตึกอย่างรวดเร็ว

ผู้ท่มานมผ้าดำคลุมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า.....

นั่นคือผู้วิปโยค

ศิษย์สำนักเตี้ยมซังทั้งหลายแหล่มากมาย ต่าง
บังเกิดความตื่นตระหนกจนสะท้านไปทั้งกาย แม้ใคร
เกยมชวักยั้งงงกันไปวุ่นหนึ่งด้วย

ผู้วิปโยค เดินตรงเข้ามาถึง ยังเบื้องหน้า เจ็ดผู้ชรา
ยานวชหน้าห้องวันเหลียงแล้วกล่าวว่า

“ห้องวันเหลียง เจ้าว่าเป็นการปรักปรำเจ้า?”

ฉ่องวนเหลียงกล่าวอย่างต้นตระหนกว่า

“ท่านเป็นใคร?”

“ผู้วิปโยค”

“ผู้วิปโยค?”

“ถูกแล้ว”

“ท่านมีความต้องการอย่างไร?”

“ร้องขอความยุติธรรมแทนศิษย์ ที่ต้องไปสูญเสีย
ชีวิตอย่างอเนจอนาถไร้ความผิดพลาดบนยอดเขา ภาย
ใต้การลงมือของเจ้า”

วาจันพอกกล่าวออก ยิ่งสร้างความสะเทือนขวัญ
ต่อทุกคนในบริเวณอย่างรุนแรง

ฉ่องวนเหลียงหน้าซีดเผือด จนปราศจากสีเลือด
ไปทันที ร่างส่ายโงนเงนแทบจะล้มลง เมื่อพยายามระงับ
ใจเอาไว้อย่างเต็มที่แล้ว จึงทวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“อารามกุ่มเง็กกวน ไหนเลยจะเป็นสถานที่เจ้า
มาอาละวาดได้”

วาทายยังมีทันจะขาดคำ ร่างได้โถมตรงออกหา
 ชายใช้ฝ่ามือ - ขวาชูนิ้ว จูโจมด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่า
 อสนีบาตที่ฟาดถล่ม พุ่งเข้าใส่ผู้วิปโยคด้วยความโหดเหี้ยม
 อามหิตสุดจะชั่วร้าย แสดงว่ามนัปรารถนาจะกำจัดผู้
 วิปโยคให้ได้ในคราเดียว

“กลับไป”

พร้อมกับเสียงทวาดอันเย็นยะเยือก ผู้วิปโยคใช้
 ฝ่ามือทั้งสองกรีด และปาดเป็นวงด้วยความพิสดารอันสูง
 ส่ง ฉ่องวนเหลียงจึงต้องเซถอยกลับไปสามก้าว ตาม
 เสียงทวาดจริงๆ

ผู้วิปโยคกล่าวสลับไปว่า

“ฉ่องวนเหลียง เมื่อคราครังก่อน เจ้านักศิษย์
 ในสำนักไปช่วงกระบี่เทียนมิ่งเกี่ยมมิได้ตั้งหวัง เพราะ
 เกรงกลัวต่อความจริงจะเป็นที่ เปิดเผยต่อชนชาวโลกกระ
 ทบกระเทือนต่อตำแหน่งและชื่อเสียงของเจ้า จึงมิเสียดา
 ต่อการฆ่าปิดปาก สุมหัวกับบอกกงจอเจ้าสำนักคงทั้ง เช่น

ฆ่าศิษย์ทั้งสอง สำนักที่ไปร่วมมือกระทำเรื่องราวในครา
นั้นอย่างชั่วช้าสามานย์ถึงสิบหกคน หลังจากฆ่าอย่างเลว
ทรามต่ำช้า ก็ยังทำลายซากศพจนสูญสิ้นไปอีกด้วย แต่
น่าเสียดาย ที่เจ้ากระทำมิให้ถึงที่สุด จึงมีคนหนึ่งซึ่ง
พิการแต่ไม่ตาย ร่อเร่อยู่ภายในหุบเขาอันลึกล้ำ ผ่าน
กาลเวลามาถึงสิบกว่าปี เจ้าคงคิดถึงกรรมัง ฮา ฮา
ฮา.....”

บรรดาศิษย์เต็มซังทุกคน สะเทือนใจอย่างรุนแรง
ไปแล้ว นี่ช่างเป็นแผนการอันเลวทรามและอำมหิต
โหดเหี้ยมอย่างสุดแสนทีเดียว

ผู้ใดกล้าจะเชื่อถือได้ เจ้าสำนักรุ่นก่อนที่ได้รับ
ความเคารพยกย่องอย่างจริงใจของทุกคน แต่กลับเป็น
มนุษย์ในคราบของสัตว์ เดียวรัจฉานที่เต็มไปด้วยความ อาม
हितโหดเหี้ยม

ปฏิกริยาแรกเริ่ม คือชายชราทั้งหกต่างหันหน้า
มามองดูฉงฉวนเหลียง หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวอย่าง

พลุ่งพล่านดาลใจเป็นที่สุดว่า

“ซอเฮีย นี่เป็นเรื่องจริง?”

ฉ่องวนเหลียงในขณะนั้น มีอาจจะหาคำพูดมา

แก้ตัวได้แล้ว

ผู้วิปโยครีบกล่าวกับ โค้วเกี่ยมซัว อย่างเร่งร้อนว่า

“น้องเรา เพียงกำจัดตัวฆาตกรไปก็พอ อย่า

ทำอันตรายต่อผู้ปราศจากความผิดเลย เรื่องราวทางนี้

เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ยังมีเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่วรคอยเจ้าไป

กระทำอยู่

“เฮ้ย”
ก็ได

บทที่ ๕๖

ผู้ทวงโลหิต

โค้วเกี่ยมชวพอรบคำ พิณปี่สาจ ในม้อกถูก
ขยบขน สบเท้าไปสามก้าวตวาดเสียงท่มหนักว่า

“ฉ่องวนเหลียง เราให้โอกาสอันยุติธรรมแก่
เจ้าคราหนึ่ง เจ้าชักกระบี่คู่มือออกมา”

พวกสำนักเตียมซังทุกคน ต่างบังเกิดท่าทเคียด
แค้นเคียดดาลกันเป็นยิ่งนัก

หนึ่งในเจ็ดผู้อาวุโสพลันตัวตมมือขึ้นสูง แล้วกล่าว

“ชาก่อน ฉ่องวนเหลียงในเมื่อกระทำเรื่องอัน

ชั่วร้ายจนแม้แต่เทพเจ้าก็ยังแค้นเคืองเช่นนั้น พวกเราย่อม
จะน้อมอัญเชิญ กระบี่วิเศษ ของ ปรมจารย์ ออกมาขจัด

มลทินให้แก่สำนัก”

ห้องวันเหลียงหน้าซัดเผือดจนไร้สเลือก แต่ดวง
ตาทั้งสองกลับกลอกกลงไปมามีหยุดยั้ง คล้ายดังกำลัง
หาอุบายอันใดมาปลุกตัวรอดออกไป

ไคว่เกี่ยมชั่วเมื่อฟังวาจาของผู้ชราจบลงแล้ว จึง
แก่นเสียงอันเย็นซาซนกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าในวันนี้ มาเพราะทวงถามหนี้แห่งความ
แก่นอันโชกเลือดมิยอมเกี่ยวข้องกับมลทิน อันใดในสำนัก
ท่านดอก”

ใบหน้าของผู้ชราทั้งหก ต่างแปรเปลี่ยนไปพร้อม
กันทันที

ชายชราที่กล่าววาจาเมื่อครู่ กล่าวขึ้นอีกว่า

“ห้องวันเหลียงเป็นผู้อยู่ในสำนักเตียมซัง สมควร
ได้รับโทษทัณฑ์ตามกฎหมายระเบียบของสำนัก ภายในอาราม
คุนเง็กกวนนี้ จะมียินยอมให้ผู้อื่นใดมาหลั่งเลือดผู้อาวุโส
ของสำนักไปเป็นเด็ดขาด”

ไคว่เกยมชั่วตวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“พวกท่านคิดจะขัดขวางการล้างแค้นของข้าพเจ้า”

“เล่าฮูบอกแล้วว่าจะใช้กฎของสำนักลงโทษมัน”

“กระทำมิได้”

“ท่านคิดจะทำอย่างไร?”

“ใช้เลือดล้างเลือด”

“ท่านเห็นสำนักเราเป็นอะไรไปแล้ว ท่านเหยียด
หยามว่าสำนักเราปราศจากผู้มีมือ ใช้หรือไม่?”

ไคว่เกยมชั่ว ปราบกฎแหว่อำหิตโหดเหี้ยมจนเปี่ยม
ล้น กล่าวเสียงกร้าวไปว่า

“พวกท่านคิดจะไหลหลังโลหิตให้มากมาย ไปกว่า
นี้ ใช้หรือไม่?”

ผู้เฒ่าทั้งหกต่างสับเท้าเข้ามา ดูท่าหากมั่นกล่าว
ผิดหูกก็จะลงมือต่อสู้กันไปในบัดดลเลย

ไคว่เกยมชั่วเค้นเสียงอันเย็นชากล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามิปรารถนาจะเช่นหมา ผู้ปราศจากความ
 ผิดให้มากมายเกินไปนัก แต่เมื่อท่านทั้งหลายยื่นกรานจะ
 ขั้วขวางข้าพเจ้าอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าก็ไม่คำนึงถึงผลสุก
 ทำอย่างไรแล้ว”

ส่วนศิษย์ของสำนักเตียมชังทุกคน เมื่อเห็นหก
 ผู้มีอาวุโสพากันเสนอหน้าออกมารับ ต่างพลอยโอบรับ
 ล้อมเข้าไปอย่างกระเหียนกระหือบาง

ซึ่งผู้ยังเจ้าสำนักเตียมชังปัจจุบัน ยืนงงน้อย
 ทางด้านข้างด้วยสีหน้าอันเจ็บช้ำสุดจะเอ่ยอ้างได้ จ้องวน
 เหลียงเป็นศิษย์ทฤษฎี ที่มีอาจจะอภัย โทษให้ของ สำนักแต่
 ก็เป็นอาจารย์ของตน....

หนึ่งในหกผู้ชราคารามเสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

“ทารก เจ้าจะกระทำเช่นนั้นจริงๆ”

“มิเปลี่ยนแปลงเป็นอันขาด”

หกผู้ชราต่างแค้นเสียงขึ้นแล้ว ทวัดฝ่ามือจู่โจม
 ออกไปคนละครึ่งโดยพร้อมเพรียง

ผู้มีอาวุโสทั้งหกคน ต่างมีการฝึกปรือมาคนละ
หลายสิบปี การรวมกำลังกันจู่โจมในคราวนี้ ความเข้มแข็ง
เกร่งกร้าวของอานุภาพ สามารถจะทลายเนินเขาให้ราบ
ลงไปได้อย่างแน่แท้

ไคว่เกี่ยมชั่ว ถูกเพลิงอาฆาตเผาผลาญ จนฮือโหม
มีเสียงหลบหลีก รวบรวมพลังทั้งตัวเท่าที่มีเข้าใส่พิณ
คู่ชีวิต ตวัดฟาดออกไปอย่างไม่อ้อมมือเลย

เสียงระเบิดดังสนั่นอย่างตื่นตกใจสะท้านโลก ได้
บังเกิดขึ้นพร้อมกับเสียงครางในลำคออีกสองเสียง แผ่น
ดินสั่นไหว ฝุ่นละอองปลิวกระจายจนคละคลุ้ง

ไคว่เกี่ยมชั่วเซถลาถอยไปถึงห้าก้าวซ้อนๆ จึง
ทรงกายได้ เลือดลมปราณเพลิงพล่านจนแทบต้องกระอัก
ออกมา

ส่วนชเยชราทั้งหกต่างถูกกระแทกจนเซถลา ถอย
ออกไปเช่นกัน จำนวนนั้นมีสองเฒ่า ที่กระอักโลหิต
ออกมาในทันใด

“เจ้าหนึ่มรอกคอก”

พร้อมกับเสียงตวาดทัก้องชน ผู้วิปโยคพุ่งกาย

ไปจู่โจมใส่ฉ่องวนเหลียง ที่กระโดดปราดออกจากที่ ฟาด

ใส่จนกระทั่งมันต้องรับพลวกลงสู่พื้นอีกครั้งหนึ่ง

ที่แท้ฉ่องวนเหลียงคิดจะฉวยโอกาส หนึ่เอาตัวรอด
เพราะมันทราบแน่ๆ จะตกอยู่ในมือของฝ่ายใดก็ตาม
มันย่อมไม่มีทางหนีเอาชีวิตรอดไปได้ แต่คาดไม่ถึงว่า ผู้
วิปโยคจะคำนวณได้อย่างแน่นอนว่า มันต้องหลบหนีไป
จึงร่างมันพอเพียงยับก็ถูกสกัดเอาไว้ทันทั่วทั้งที่

ชายชราทั้งหกรวมกำลังจู่โจมกัน นับเป็นสิ่ง
มีเคยมีมาตั้งแต่กาลก่อนเลย แต่ภายในกระบวนท่าแรก
ต้องได้รับบาดเจ็บไปสองคนนี่ ยิ่งเป็นสิ่งมีเคยอุบัติขึ้นมา
ตั้งแต่การครั้งก่อน และอาจจะเป็นไปได้ในอนาคต
อีกด้วย

หากแม้ให้ราชันย์พัฒนาระยะ มาล้างแค้นอย่าง
เปิดเผยในเขตหวงห้าม อันเป็นที่สักการบูชาของสำนัก

แล้ว เกียรติภูมิของเตียมชังก็ต้องล่มสลายลงไปใน
บัดนี้เป็นแน่แท้ ดังนั้น เมื่อหนึ่งในหกของผู้มีอาวุโส
กล่าวความนัยนี้ออกไป แต่ละคนของสำนักเตียมชัง ต่าง
มีความเห็นเป็นเช่นกันมีคดีกัน ต่างคิดสละชีวิตเข้าสู่ตาย
ก็ยังประเสริฐกว่าจะอยู่อย่างอัปอายไร้อเกียรติภูมิ

ผู้เฒ่าทั้งหกพอเซถอยออกไปแล้ว ก็ถลันกายเข้า
กลุ่มรวมอีกครั้งอย่างรวดเร็ว....

อีกด้านหนึ่ง ผู้วิปโยคและฉ่องวนเหลียงได้ลงมือ
ต่อสู้กันแล้วต่างหักโหม โดยหมายจะเข่นฆ่าคู่ต่อสู้ ลงไปให้
ได้ในเวลาสั้น ๆ จึงเป็นสภาพการต่อสู้อันดุเดือดโหด
เหี้ยมอย่างยิ่งยวด

ไคว่เกียมชว กระวนกระวายใจอย่างรุ่มร้อน
ปรารถนาจะล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าให้จงได้ แต่เมื่อ
ถูกการขัดขวางอย่างไร้สาเหตุ จึงยิ่งเคียดแค้นจนแทบจะมี
คว้นพลุ่งออกจากร่าง

ร่างละลือไปมาดุจตั้งกับเป็นเงาของภูตพราาย แทบ

จะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันนั้น จู่โจมเข้าไปหากลุ่มชราคน
 ละหนึ่งพิณ รุกไล่จนกลุ่มชรามือไม้เป็นปลิวกัน เสียง
 หลบหลีกถนลานมิเป็นกระบวน

ในช่วงพริบตาที่กลุ่มชรา กระโดดเสียงหลีก ไปนั้น
 ไคว่เกียมช่วยกพิณขึ้นขวางอก ตวาดใส่ผู้วิปโยคด้วยเสียง
 สะเทือนเลื่อนลั่นว่า

“ตัวกอ หลบออกไป”

ผู้วิปโยคถลันกายออกวูบหนึ่งตามเสียงตวาดว่า
 ไคว่เกียมช่วยกวังพิณขึ้น จนกลายเป็นประกายมาก
 มายเต็มท้องฟ้าเสียงอึงคะนึง อันประหลาดพิกลดังสะเทือน
 เลื่อนลั่นจนเสียตประสาท ผ่นกกับกำลังที่หนักหน่วง
 ประหนึ่งขุนเขา โถมทลายลงมา จู่โจมเข้าไปฉีกฉีกฉีกเสียง
 ในครานั้น

การจู่โจมในครั้งนั้น ใช้ออกไปในขณะถูกเพลิง
 ยามาตเผาผลาญร่างจนแทบมอดละลาย ทว่าทั้งบุ๋มใน
 ยุคนั้น น้ากลัวไม่มีผู้ใดจะสามารถรับเอาไว้ได้เป็นแน่

ฉ่องวันเหลียงขวัญหนีดีผ่อไปแล้ว มีรอให้เงา
พินเข้ามาใกล้กายก็รีบถีบเท้าหลบออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

หกผู้ชราพอจู่โจมเข้ามาในครานั้น
ไคว่เกยมชั่ว เดือดดาล จนอกแทบ ระเบิดออกใน
ทันที กระบวนท่าเดิมมิแปรเปลี่ยนแต่วกเวียนมาใช้กับ
หกผู้ชราแทน

เสียงระเบิดดังขึ้นปานฟ้าถล่มดินทลาย เสียงแผด
ร้องอันเจ็บปวด ผสานกับเสียงครางหนัก ๆ ในลำคอ
ดังจนอ้ออึงคะนึงทั่วบริเวณ.....

หนึ่งในหกผู้ชรากลายเป็นซากศพอยู่กับพื้น ส่วน
อีกห้าผู้ชราต่างหน้าซัดเผือดดูจดังกระต๊าก เซลลาถอย
ออกไปไม่หยุดยั้ง

ผู้วิปโยค ตังหน้าสังเกตุ ฉ่องวันเหลียง อย่างคร่ำ
เคร่ง เพื่อระวังมิให้มันหลบหนีเอาตัวรอดออกไปตาม
โอกาสที่อำนวย

เมื่อเสียงทวาด ดังสะท้าน แก้วหู บังเกิด ขึ้น แล้ว

เหล่าศิษย์เต็มซ้งทุกตัวคน พากันกระชากกระบี่คู่มือ
โถมกายเข้าไปโดยพร้อมเพรียงมิหยุดยั้ง

ไคว่เกี่ยมชวร้องเสียงโหยหวนสะท้อนใจขึ้นว่า

“มีอาจกล่าวหาว่าข้าพเจ้าโหดเหี้ยมได้แล้ว”

กระบวนท่าแรกพิณปีศาจ (ม้อคัมเจ็กเส็ก) ได้
ตัวดีไปด้วยความรวดเร็ว่องไวประหนึ่งสายฟ้า....

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวด ดังทำลายความเงียบ
ของบริเวณไปโดยสิ้นเชิง

เงาร่างปลิวกระจัดกระจายอย่างกับถูกระเบิด โส-
หิตและเลือดเนื้อกระเด็นเวียนว่อนไปทั่วทุกทิศทาง

ท่าที่สองพิณปีศาจ (ม้อคัมน่อเส็ก) ถูกใช้ออก
ไปในเวลากระชั้นชิด

เหล่าศิษย์ทั้งหลายในสำนัก ผู้ที่โชคตมิถึงแก่
ความตายต่างใจสั่นหวั่นไหว จนขวัญมิอยู่กับเนื้อ กับตัวรีบ
ถีบเท้าถอยกายออกไปอย่างไม่คิดชีวิต

ผู้เฒ่าท่งห้าสะอึกกายเข้าไปหา พอดีเผชิญกับ

กระบวนท่าที่สองของพิณปีศาจ

ไคว่เกี้ยวชั่วตึงแต่รับประทานไข่มุก ประกายสาย-
 พามาแล้ว พลังการผูกปรีดกรุดหน้าไปจนเข้าชั้นสอง
 ร้อยปี นับเป็นประสพการณ์ปาฏิหาริย์อย่างที่ไม่ลืมมิเคย
 มีมาตั้งแต่โบราณกาล และการจู่โจมไปจนสุดกำลัง
 ความสามารถนี้ ก็เป็นอานุภาพที่ทำให้ลายธรรมชาติดึงได้
 ด้วยกำลัง ต้นตระหนกแม่กระถังภูตผีปีศาจยังต้องคร่า
 ครวญหวนให้

เงาพิณพอกกระจายออก พลันกลายดังเป็นมรสุม
 อันคลุ้มคลั่ง โถมทะลักออกมาจนทั่วท้องฟ้า

เสียงแผดร้องอันโหยหวนได้ดังขึ้นอีกครั้ง...

สองในห้าผู้ชรา ไหล่หักแขนขาต กระเด็นล้มแน่นิ่ง
 ลงกับพื้น ส่วนอีกสามชรา มีโลหิตกระอักออกจากปาก
 เป็นลำยาว ล้มลงนั่งอย่างลุกมึชนอีกแล้ว

ไคว่เกี้ยวชั่ว มีสภาพดัง พยัคฆ์ อัน คลุ้มคลั่ง พัน-
 เพื่อน มิหยุดยั้งแม้แต่เหนื่อยก็โถมเข้าใส่ฉิ่งงวนเหวเสียง

ปานประการไฟ

ฉ่องวันเหลียง นันทนตระหนกจนตัวอ่อน สิ้นกำลัง
 อยู่เนิ่นนานแล้ว แม้กระทั่งการต่อสู้แบบจันทรอก ก็ยังมี
 ในความคิด เงามพิณพอกกริดผ่านมาเสียงดังวากก็อุบัติ
 ขึ้นพร้อมกับประกายสีแดงฉานกระจายออกรอบทิศ ศีร-
 ษะที่มีผมขาวดุจตั้งปยุ่นๆ ถูกฟ้าดจนแหลกละเอียดล้ม
 พุบไปกับพื้นในทันที

ไคว่เกยมช่วยยังฟาดพิณในมือลงใส่อีกสองครั้ง จน
 กระทั่งร่างกลายเป็นก้อนเนื้ออันแหลกเหลวอยู่กับที่

“น้องเรา พอแล้ว”

ผู้วิปโยคคว่ำไคว่เกยมช่วยเอาไว้ พร้อมกับร้อง
 ขึ้นอย่างพลุ่งพล่านดาลใจ

คล้ายดังเป็นพายุฝน ที่ชะงักลง อย่าง จับพลันทัน
 ควัน

อาทิตย์อัสดงที่มีแสงสีแดงฉาน สาดส่องภายใน
 ซากตึกที่มีโลหิตชุ่มโชกเนืองนอง ซากศพพระเนระนาด
 กลาดเกลื่อน อเนจอนาถบาดเจ็บมิกล้าจะทนมองอยู่ได้

นำหวาดหวั่นพรันพริ้งจนสะท้อนใจ กลืนคาวโลหิตคละ
 คลุ้งจนแทบต้องอาเจียนด้วยความพะอืดพะอม

ไคว่เกี่ยมชั่ว สะกดอารมณ์ อันพลุ่งพล่าน หวั่นไหว
 ได้แล้ว ความกลุ้มคลั่งพินเพื่อนได้ผ่านออกไปจากห้วง
 สมอง หันมาหัวร่ออย่างสดครันตกกับผู้วิปโยคแล้ว
 กล่าวว่

“ตัวกอ ข้าพเจ้ามีปวารณำกระทำดังนี้ แต่ทว่า
 เหตุการณ์บีบบังคับให้ข้าพเจ้ามีโอกาสไม่กระทำเช่นนั้นได้”

“น้องเรา ข้าพเจ้าแสดงความยินดีที่เจ้ากำจัด
 ศัตรคู่แค้นลงไปได้หนึ่งคน พวกเราสมควรไปกันแล้ว”

ไคว่เกี่ยมชั่ว ก็คล้ายดัง มีอาจจะทนดู ต่อลานตึกที่มี
 โลหิตชุ่มโชกเนืองนองแห่งนี้ต่อไปจึงผงกศัรชะรับคำ

เงาร่างสองสาย พุ่ง ปราดฝ่า แสงอัสตง ที่หลงเหลือ
 ละลือลงจากเขาเตี้ยมขัง มุ่งหน้าสู่ทางทิศใต้อย่าง
 เร่งร้อน

ไคว่เกี่ยมชั่ว หวนคำนึงถึงวาจาที่ง่วนทงได้ชือ

กล่าวกับตนมา จึงอดมิได้ต้องถามไพล่ออกไปว่า

“ตัวกอ ไฉนท่านจึงย้อนกลับมาที่เดิมซ้ง?”

“เราทราบว่าจะมาล้างแค้นในเดิมซ้ง ทั้งนี้
จึงเร่งรุดย้อนกลับมา จุดประสงค์ก็คิดจะบอกกล่าวกลับ
เจ้าว่า ตัวการอันชั่วร้ายนั้นคือฉ่องวนเหลียงเพียงคน
เดียว แต่คาดไม่ถึง...นั่นย่อมมีอาจจะทำหนีเจ้าไปได้อย่าง
แน่นอน พวกสำนักเดิมซ้งบังคับคนจนตนมิได้ เป็น
การแสหาเคราะห์กรรมเข้าใส่ตัวเอง”

“ประมุขบุลิมรูนที่สิบสอง ตายด้วยมือเก่าจ
เทียนจุน (เทพเจ้าเก่านี้) จริงๆ หรือ?”

“ขณะนี้ ยังมีอาจ จะปักใจ มั่นในข้อสงสัย ประการ
นี้”

“แล้ว ประภาศิต ร้อยมังกร ตกอยู่ในมือเก่าจเทียน
จุน เป็นปัญหาที่มีต้องสงสัยอีกแล้วใช่หรือไม่?”

“เป็นไปได้อย่างยิ่ง มาตรมิเช่นนั้น เทพเจ้า
เบญจพิช (โง้วตักซิงกุน) ประมุขแห่งปราสาทมารทัก-

ษิณ ย่อมมิเชื่อเชิญให้เปิดพิธีชุมนุมผู้กล้ามาอย่างกระ
 ทันหันไร้สาเหตุ มาคัดเลือกประมุขบุตมรุ่นที่สิบสามขึ้น
 หากปราศจากสัญญาลักษณร้อยมังกร ตัวประมุขก็ไม่มี
 ทางจะขึ้นดำรงตำแหน่งได้ เนื่องจากบ้ายประกาศิตร้ย
 มังกร เป็นสัญญาลักษณที่ชนชาวบุตมทั้งฝ่ายธัมมะและ
 อธรรม ยินยอมรับนับถือเพียงประการเดียว”

“เกาจเทียนจุนั้น ชุกซ่อนตัวอยู่ในหุบเขาฮวง
 ฮ่วยกัก (หุบเขาพายุเพลิง) จริงหรือ?”

“คงผิดพลาดไปมิได้ ฮวงฮ่วยเล่านี้เสียเวลาไป
 ถึงสามสิบปีจึงสืบเสาะพบบ”

“ชายชราผมขาวประหลาดเมื่อวันนั้น มิได้บอก
 ให้ข้าพเจ้าควรกระทำอย่างไรต่อไปเลย”

“จะอย่างไรยังมีเวลาอยู่อีกสามวัน เมื่อถึงเวลา
 นั้นก็ให้ฮวงฮ่วยเล่านี้เป็นผู้ออกคำสั่ง”

ฉับพลันนั้น....

ผู้วิปโยคชะงักกายเอาไว้ในทันที กล่าวว่า

“น้องเรา เจ้าได้กลิ่นคาวโลหิตหรือไม่”

ไคว่เกี่ยมชั่วต้องงงกันไปวุ่นหนึ่ง พลอยชะงัก
ร่างไว้ในทันทีบ้าง และมีกลิ่นคาวโลหิตโชยมากระทบ
นาสิกจริงดังว่า

“อ้อม ข้าพเจ้าได้กลิ่นแล้ว ดูท่าเป็นกลิ่นที่
โชยมาจากราวป่าด้านซ้ายมือ เนื่องจากขณะนั้นเป็นยาม
ลมเหนือกรรโชกพัด”

“มีเหตุผล เราเข้าไปดูกัน”

ทั้งสองจึงลัดจากทางหลวง โถมกายเข้าไปใน
ราวป่าด้านซ้ายมืออย่างรวดเร็ว

กลิ่นคาวโลหิตยิ่งคละคลุ้งจนเฉียวขนทุกครา
เข้าไปในราวป่ามาถึงหาร้อยเซี่ยะ ภาพอันสุดจะ
อเนกอนาถหวาดเสียวได้มาปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตา....

บนพื้นโล่งของราวป่า มีซากศพพระเนระนาดอยู่
สิบกว่าซาก แต่ละซากต่างถูกฉีกออกจนถึงท้อง ทับไต
ใส่พุงไหลเรียราดเกลื่อนกลาด โลหิตเนืองนองทั่วพื้น

ผู้ตายแต่ละซากมีตาเหลือกถนแยกเขี้ยวขาว แสดงว่า

ก่อนตายได้พบปะกับเรื่องอันสุดจะหวาดกลัว

ไคว่เกียมชั่วขมวดควแล้วกล่าวว่า

“ผู้ใดจึงมีฝีมือฆ่าคนอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ถึง
ปานนี้ ?”

ผู้วิปโยคสายหน้าแล้วกล่าวว่า

“เราก็จึงเป็นครั้งแรก ที่เห็นวิธีฆ่าด้วยการฉีก
ออก เมื่อกาลก่อนมิเคยได้ยินผู้ใดเล่ามาเลย”

ไคว่เกียมชั่ว มองดูซากศพ ที่ถูกฉีก ออกจน เบะอ้า
ทั้งมวล ด้วยความพลุ่งพล่านและประหลาดใจ ครุ่นคิด
อยู่ครู่ใหญ่จึงกล่าวว่า

“จะเป็นการกระทำของพวกมารปีศาจได้หรือไม่?”

ผู้วิปโยคมิได้ครุ่นคิดก็ตอบโพล่งว่า

“มิใช่”

“เพราะเหตุใด ?”

“อันวิธีการฆ่าคนเช่นนั้น มีคล้ายกับพวกमारใน
 ปราสาททักษิณเจ้าเคยได้สังเกตออกหรือไม่ว่า เหล่าผู้ตาย
 ต่างถูกกระชากออก จนแบะออกโดยมิใช่ ใช้อาวุธมีคมอย่าง
 ไร คำนวณได้จากเนื้อหนังและกระดูกปากแผลที่แหลก
 ละเอียดนั้น จะต้องเป็นพลั้งลมหปราณอันพิสดารอย่างยอดเยี่ยม
 ชนิตหนึ่งกระแทกใส่ พร้อมกันนั้น พิธีชุมนุมผู้
 กล่าวกัณฑ์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว ปราสาทมารทักษิณเป็นประธาน
 ในพิธีครั้งนี้ ย่อมมิยอมให้บริวารของมันเช่นฆ่าผู้คนใน
 ละแวกอาณาเขตอิทธิพลอย่างเด็ดขาด”

“ข้าพเจ้าขอแยกแยะเหตุผลได้สมควรยิ่ง แต่เรื่องนี้
 เป็นบุคคลใดมากระทำเล่า ?”

“เจ้าเห็นอะไรหรือไม่ ?”

“อา ชกฮ่วยนึ่ง (ผู้ทวงโลหิต)”

โก้วเกี่ยมซว ต้องอุทาน โพล่งออกไป อย่างตื่นเต้น
 เพราะบนต้นไม้ที่ไม่ไถสั่นก เป่ลือกถูกฉากจนเห็นเนื้อไม้
 สีขาว บนเนื้อไม้มีอักษรสีแดงฉานบาดตาเขียนไว้สามตัว

ว่า ชกฮ้วยนึ่ง (ผู้ทวงโลหิต)

แน่ใจได้ว่า อักษรทั้งสามตัวนี้ใช้โลหิตสด ๆ

เขียนขึ้น

“ฆ่าคนแล้วบอกนามเอาไว ชกฮ้วยนึ่งผู้นั้นบ่ว่า
ยโสโอหังอย่างยิ่ง และโหดเหี้ยมอำมหิตเหลือเกิน”

“ตัวกอ ผู้ทวงโลหิตนี้เป็นใคร ?” มีความสำคัญ
มาแต่ไหน ?”

“ในบุ^๗ลิมยังมีเคย ได้ยินนาม ผู้ทวงโลหิต นั้เลยแม่
แต่ครั้งเดียว”

“หรือว่าจะเป็นผู้ฟังเขา^๗สบ^{๑๔}ลิม ?”

“นี่ก็ไม่มีทางจะคาดคำนวณได้”

ผู้วิปโยคครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงกล่าวสืบต่อ
ไปว่า

“สถาน^๗ที่^๗ เป็นดินแดน อิทธิ พลังของปราสาทमार
ทักษิณ เจ้าคงใส่หน้ากากเอาไว้จะถูกต้องกว่า”

ไคว่เกี่ยมชั่ว ล้วงเอาหน้ากากหนึ่งมุนษย์ที่มีผม
 ปลอม และเสื่อยาวสีเทามาสวมใส่ สอดพิณบิศาจเข้า
 ไปในถุงผ้าดำอีกครั้ง ดึงนั่นเอง จึงได้กลับกลายเป็น
 ชายชราหน้าอปลักษณ์ หนวดเคราผมเผ้าสีขาวโพล่งดูจ
 เดิมอีกครั้ง

“ตัวกอ ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ผู้ทวง
 โสहितนี้เพิ่งไปได้ไม่ไกลเท่าใดนัก”

“อ้อม เราก็คิดไวเช่นนั้น ซากศพทั้งปวงนี้ มี
 โสहितที่ยังไม่แข็งตัว แสดงว่าเพิ่งถูกฆ่าตายไปไม่นานนัก”

ในเวลาขณะนั้น....

เสียงแผดร้อง อย่างเจ็บปวด โหยหวน ดังแว่วมาแต่
 ไกล จากต้นเสียงนั้นคาดได้ว่าอยู่ห่างไปประมาณหลายล

ไคว่เกี่ยมชั่วร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกว่า

“หรือว่าเป็นผู้ทวงโสहितอีก ?”

ด้วยความ พิศวงสงสัยใคร่ จะได้ทราบกระตุ้นเตือน
 ให้ไคว่เกี่ยมชั่วปรารภนา ต้องการเห็น โฉมหน้าอันแท้จริง

ของผู้ทวงโลหิต ที่มีฝีมือมากจนอย่างไหนเทียมอำมหิต
ให้ได้

รีบพุ่งกายดุจดังเป็นดาวตกจากฟากฟ้า ปราศเข้าไป
ไปใน หว่างกลาง ยากาตตาม ทิศทาง ที่มีเสียงแผด ร้องแว่ว
มาอย่างเร่ร่อน

ผู้วิปโยครีบร้องเสียดระร่ำว่า

“น้องเรา ขณะนี้ ไปกระทำเรื่องสำคัญจะเหมาะ
สมกว่า”

แต่ไคว่เกี่ยมชั่วได้ไปไกลหลายสิบลวาแล้ว จึงส่าย
หน้าเล็กน้อยจำต้องติดตามไปบ้าง

เมื่อผ่านราวป่ารกไปได้ไกลโข ที่เบื้องหน้าสาย-
ตากลายเป็นทุ่งราบอันกว้างขวางไพศาล ภายในกอหญ้า
เบื้องหน้า มีซาก ศพ ที่เพิ่ง ถูกฆ่า อย่างอนาจ อนาถ มากมาย
หลายซาก แต่ละซากถูกฉีกอกจนตับไตไส้พุงเรียราด
แสดงว่ากระทำด้วยน้ำมือผู้ทวงโลหิตอีก แต่ไคว่เกี่ยมชั่ว
กลับสูญหายร่องรอยไปแล้ว

กล่าวถึงไคว่เกี่ยมชว ที่ใช้วิชาตัวเบาอันสูง
 เยี่ยมสุดยอดของบุ^๖ลิม พุ่งปราด ๆ ไปตามทิศทางที่มีเสียง
 แผดร้องอย่างกับสายฟ้า เมื่อเร่รุดมาจนถึงที่เกิดเหตุ
 เห็นแต่เพียงซากศพซึ่งถูกฉีกกระชากอก นอนตายอย่าง
 อเนกอนาจ ลมเฉื่อยฉิวโชยพัดจนพองพองไหวระร่ำดัง
 ราวกับลูกคลื่น ยิ่งรู้สึกกว้างเวงอย่างอ้างว้างเป็นยิ่งนัก

ร่ำร่อยของผู้ทวงโลหิตเจียนหายไร้วิแวว

ไคว่เกี่ยมชวสังเกตเห็นอยู่ครู่ใหญ่ ขณะจะย้อน
 กลับไป....

ฉับพลันนั้น ภายในพองพองซึ่งไกลไปประมาณ
 หนึ่งร้อยวา มีร่างอันแน่นน้อยพุ่งปราดออกมาอย่างรวดเร็ว
 เร็ว....

ไคว่เกี่ยมชวถูกใจได้คิด หรือว่าผู้นั้นคือผู้ทวง
 โลหิต ? และเป็นอริสตรเสียด้วย

พอได้คิดเช่นนั้น รีบถีบเท้าพุ่งปราดตามทิศออกไป
 ไป แต่เงาร่างสายนั่นกลับมีความรวดเร็วไวประหลาด

นัก ชั่วพริบตาเดียว ก็ได้หายไปเ็นปากทางช่องเขาซึ่ง
มีพวงหญาชนอยู่อย่างรกทึบ

ไคว่เกี่ยมชั่ว บังเกิด นิสัยอันยโส โอหังอย่างรุนแรง
รีบถีบเท้าพุ่งกำลังจนสุดตัว จู่จึ่งกับเป็นหมอกควันไร้
สสาร ในชั่วพริบตาเดียวก็ไปถึงยังปากหุบเขาปลายทาง
ซึ่งเงาร่างสายนั้นสูญหายไป เห็นทางสายนี้ออกไป
ตามทางหลวง อย่างน้อยก็มีความยาวมีต่ำกว่าสามล
เทือกเขาตั้งอยู่หว่างกลาง ที่ปากหุบเขานอกจากจะมอง
ค้นหาได้อย่างง่ายดายแล้ว ก็ไม่มีร่องรอยพิรุณอันไถ่น่า
สงสัย แต่ทว่า เงาร่างนั้นสูญหายไปไร้ร่องรอย

เฮอะ เรามีเชื่อก็คือว่า ผู้คนในแผ่นดินนี้จะมีควม
รวดเร็วไวถึงปานนี้ หรือว่านางเข้าไปในหุบเขา...

คำรำพึงยังมีทันจบสิ้น พลันเห็นร่างอันแน่น
น้อยได้เดินออกมาจากหุบเขาอย่างเช่มช้า

ไคว่เกี่ยมชั่วลอบร้องในใจว่า

“ประเสริฐแล้ว เรายังเข้าใจว่าเจ้าบินชนฟ้า

ไปเสียอีก”

พลันถีบเท้าอย่างรุนแรง พุ่งเข้าหาร่างอันอ่อน
แอ่นนั้นดุจดังประกายไฟ

ร่างยังมีทันจะสัมผัสพื้น ก็ร้องโพล่งออกไปด้วย
เสียงอันดังว่า

“ผู้ทวงโลหิต (ชกช่วยนึ่ง)”

สตรีนางนั้นพลันเงยหน้าขึ้นอย่างรุนแรง ปาก
ร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตระหนกแล้วกล่าวว่า

“ผู้ใดคือชกช่วยนึ่ง (ผู้ทวงโลหิต) ?”

ไคว่เกี่ยมชั่วชะงักร่างเอาไว้ในที่ แต่พอเห็น
ถนัดชัฏตาก็ต้องเซถลาถอยไปถึงห้ำก่าวใหญ่ ใจเต้นระทึก
อย่างรุนแรงปานจะกระดอนออกจากปาก

สตรีที่เห็นอยู่เบื้องหน้าคือ ตูยฮุ่นเซ่งนิก้วยฮุย
ที่ตนสาบานว่าจะต้องติดตามหานางพานพบให้จงได้ คาค
มิถึงจะมาพบกัน ในสถานที่นั้นอย่างบังเอิญ จึงต้องกล่าว
ด้วยความพลุ่งพล่านขึ้นว่า

“หยุด”

ตยฮุนเซ่งนึ่งถอยกายไปหนึ่งก้าวอย่างงงัน ใบ
หน้าอัน ผุด ผาด ของ นาง พลัน ปรางฏ แวตั้น เต็น สงสัย
อย่างยิ่ง กล่าวว่

“ผู้สาวโส เรื่องอันใด ?”

ไคว่เกยมชั่วจวบจนบัดนี้จึงสำนึกไคว่ว่า ตอนนั้น
ใส่หน้ากากปลอมแปลงกายมา ขณะนั้นคือชายชราหน้าตา
อัปลักษณ์ต่ำทราม แต่คำหุยนั้นได้เรียกออกจากปากแล้ว
คิดจะกลบเกลื่อนอย่างไรก็ไม่อาจกระทำไคว่ จำต้องกล่าว
สืบต่อไปว่

“หยุดไคว่นะ ผู้คนในราวป่าและพงหญ้าเบื่อง
หน้านั้น ท่านเป็นผู้ทำร้ายไปไคว่หรือไม่ ?”

ตยฮุนเซ่งนึ่งใจสั่นหวั่นไหวอย่างรุนแรง ชายชรา
หน้าตาอัปลักษณ์ที่มีเคยพานพบมาในชีวิต กลับสามารถ
เรียกนามของตนไคว่อย่างถูกต้องในยามกระทันหัน จึงทำ
ให้นางงงันจนมิอาจตอบไคว่

ไคว่เกี่ยมชั่วความ จริงคิ่ก จะเป็คเผย โฉมหน้าออก
 มาปราศรัยด้วย แต่เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เปลี่ยนความคิดไปใน
 บัดดล เพราะแน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามย่อมเป็นผู้ทวงโลหิต
 แต่นางมีพลังฝีมือเพียงใดตนก็รู้แน่แกใจอยู่แล้ว หรือว่า
 นางในระหว่างนี้ จะมีประสบการณ์ปาฏิหาริย์อย่างไร
 ได้ ?”

โฉมนางจึงต้องใช้การกระทำ อันโหดเหี้ยม อามหิต
 เข้ามาคน ?

โฉมนางจึงต้องเปลี่ยนนามเป็นชกฮ่วยนึ่ง ?

นี่ออกเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวอย่างเหลือเกินทีเดียว

ดังนั้น จึงแก่นถามต่อไปอีกประโยคหนึ่งว่า

“ไคว่เนี้ยโฉนต้องเปลี่ยนแปลงนามชกฮ่วยนึ่ง ?”

ตยุฮุ่นเซ่งนึ่งร้องโพล่งออกไปว่า

“ชกฮ่วยนึ่ง (ผู้ทวงโลหิต) ? ผู้มีอาวุธโสกล่าว
 อย่างไรเข้าพเจ้ามิเข้าใจ”

“เล่าชุดติดตามชกฮ่วยนึ่งเข้ามาในทางนี้ เห็นกับ

ทว่านางหลบเข้าหลบเขา....”

“ข้าพเจ้ากลับมิเคยเห็นนางเลย”

“อย่างนี้หมายความว่า ท่านมิใช่เป็นชก
ช่วยนาง ?”

“นามนี้แม่กระทั่งได้ยินก็ยังมิเคยเลย”

ไคว่เกียมชั่วมิได้หาย ความข้องใจ ไปเพราะคำเอ่ย
อธิบายของฝ่ายตรงข้ามไม่

ตยฮันเซ่งนึ่งยมเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ชกช่วยหนึ่งที่ท่านผู้มีอาวโสกล่าวมา จะมีรูป
ลักษณะละม้ายคล้ายข้าพเจ้านัก ?”

“เรื่องนี้...เล่าฮูเห็นแต่เงาหลังของนางอยู่แต่ไกล”

“อย่างนั้น ไยมาปักใจว่าเป็นข้าพเจ้า ?”

ไคว่เกียมชั่วอับจนถ้อยคำไปทันที แต่ใจนั้น
กลับคิดว่า

“จะต้องให้เจ้านั้น พบ ความลับจน ได้ในวัน หนึ่ง
เมื่อถึงยามนั้น ท่านแม่ จะคิด บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ อย่างไรก็ไม่

พ่นดอก”

“ต๋วยฮุ้นเซ่งนังสบเท่าเข้ามาสองก้าว กล่าวด้วย
ความมั่งงั้นอย่างยิ่งว่า

“ขอถามท่านผู้มีอาวโสมีนามอันสูงส่งว่ากระไร ?”

“อา เล่าฮุ้มเลือนชื่อเสียงเรียงนามไปเป็นเวลา
เนิ่นนานบีแล้ว”

“ต๋วยฮุ้นเซ่งนังงั้นไปอีกวูบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“แล้วผู้มีอาวโส ไฉนจึง ทราบนาม ของข้าพเจ้าผู้
เยาว์ได้ ?”

“ฮา ฮา เรื่องนี้หรือ นามต๋วยฮุ้นเซ่งนังสาคำน
ผู้ที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง ร้อยเป็นจำนวนไม่น้อยเลย”

“แต่ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังมีเคยประหลาดมากับผู้มีอาวโส
แม่แต่ครั้งเดียว ?”

“ขอเพียงเล่าฮุ้จกคนมีผิดก็ใช้ได้แล้ว เล่าฮุ้รับ
คำถามจากสหายอายุเยาว์ผู้หนึ่ง ให้สืบเสาะหาเรื่องราว
ของท่านตามทิศทางที่ผ่านไป คาคมถึงว่าจะพบปะกัน

อย่างบังเอิญในที่นี้”

ตุยฮุนเซ่งนึ่งร้องขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“ผู้ใดกัน ?”

“ราชันย์พิณมรณะโค้วเกี่ยมชว”

ใบหน้าอันผุดผากของตุยฮุนเซ่งนึ่ง กลับกลายเป็น

เป็นหมองคล้ำด้วยความสลดครันทศทัณฑ์ ขอบตาแดงระ

เรอ หยาดน้ำตาเอ่อคลอจนแทบจะร่วงรินออกมา

โค้วเกี่ยมชวพลันบังเกิด ความเศร้าเสียใจ อย่างรุนแรง
ตุยฮุนเซ่งนึ่งลุ่มหลงรักตนอย่างมกมาย ขณะนั้นนาง
มีครรภ์ซึ่งเป็นสายเลือดของตน อย่างแน่ชัด ตนไม่บัง
ควรจะมาหลอกลวงอำพรางนางอีกต่อไป แต่เมื่อยาม
หวนคิดถึงการกระทำ อันโหดเหี้ยมอำมหิตของผู้ทวงโลหิต
ในใจก็เย็นวาลงไปอีกครึ่งหนึ่ง

โค้วเกี่ยมชวคิดอยู่ในใจว่า

“ก่อนที่ความจริงจะกระจ่างแจ้งแก่ตา ยังคง

อำพรางเอาไว้ชั่วคราวจะประเสริฐกว่า”

ตยฮันเซ่งนึ่งส่งเสียงสน้เครือฮันว่า

“เขา วาน ผู้ มี อาวุโส หา ข้าพเจ้า ผู้เยาว์ ด้วย เรื่อง
อันใด?”

“มันเคยไปหาท่านที่ฮังฮ่วงก๊ก แต่มันก็พบความ
ว่างเปล่าเท่านั้น มันหวังโกวเนี้ยโปรดได้อภัยในการ
ยื่นกราน อย่างโง่งม ของมันในอดีต ซึ่งความ เป็นจริงแล้ว
มันก็รักท่านอยู่อย่างยิ่ง”

“รักข้าพเจ้า? ฮา ฮา ฮา....”

ตยฮันเซ่งนึ่ง แผลด เสียง หว่รอ ดุจดังค ลุ่มคถ้ง ฟัน
เพื่อนแต่เป็นเสียงอันโหยหวานรันทด หาใช่เป็นเสียง
หว่รอไม่มันคือเสียร่าให้!

หยาดน้ำตาสองสายในที่สุดก็ ไหลลงสู่ ร่องแก้มเป็น
เป็นทางยาว

บทที่ ๕๗

รักแท้จากแก่นใจ

ไคว่เกียมชว รุสูกเจิบชำน้าใจ อย่างสุดแสน
จะทนทานได้ ตนเคยสาบานว่าจะต้องติดตามหา
ตยฮุ่นเซ่งนึ่งให้ได้ ขณะนั้นก็หาพานพบแล้ว แต่ทว่า
กลับมิปรารถนาจะ ปลดหน้ากาก ออกมาปราศรัยกับนางใน
ฉับพลันทันที เนื่องจากว่า นางในขณะนี้ได้กลายเป็นผู้
ทวงโลหิตไปแล้ว

ไคว่เกียมชวความจริงคิดจะปลดบโยน ให้นางสาร-
ภาพออกมา ตักเตือนมิให้นางไปเช่นฆ่าต่อผู้ไร้ความผิด
แต่เมื่อนาง มียอมรับว่าเป็น ผู้ทวงโลหิต ไคว่เกียมชว ก็จน
ปัญญาจะตักเตือนนางอย่างไรได้

โก้วเกี่ยมชั่วรอนเสียงหัวร่อ ของต๋วยฮุ้นเซ่งนึ่งขาด
หายไปแล้ว จึงกล่าวสืบท่อไป

“หุ่ยโกวเน้ย มีเซื่อวาจาของเล่าฮู?”

ต๋วยฮุ้นเซ่งนึ่งกล่าวเสียงละห้อยว่า

“เขามิรักข้าพเจ้าดอก เขารักสตรีคลุมหน้าเขารัก
เตี้ยชู่ฮ้อเจ้เจ้ของข้าพเจ้า....”

โก้วเกี่ยมชั่วรู้สึกลำบากใจอย่างยิ่ง รีบสั่นศีรษะ
แล้วกล่าวว่า

“โกวเน้ยเข้าใจผิดแล้ว มันรักท่านต่างหากมัน
เคยบอกกับเล่าฮูอย่างจริงใจ มันในขณะนั้นกำลังติดตาม
หาท่านทั่วทุกทิศทาง สำหรับสตรีที่เอ๋ยถึงนั้นข้าพเจ้า
คิดว่าท่านเข้าใจผิดแล้ว”

ต๋วยฮุ้นเซ่งนึ่งหัวร่ออย่างสลดรันทดแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าทราบแน่ว่าที่
เขาบอกรักข้าพเจ้าในขณะนั้น หาใช่เกิดจากความจริงใจ
ไม่ เป็นความสมเพชเวทนา....เป็นการบริภาษท่าน....ซึ่ง

ข้าพเจ้ามิปรารถนาความรักเช่นนั้น”

กล่าวจบน้ำตาก็หลั่งไหลพร่างพรลงมาอีกครั้ง

ไคว่เกี่ยมซว ปรารถนา อย่างยิ่งที่จะปลด หน้ากาก
มาเอ่ยความจริงใจกับนางสักครั้งหนึ่ง แต่ทว่า ก็สะกด
ใจเอาไว้ จน ได้ ตูยฮุนเซ่งนึ่ง มี ครรภ์ เป็น เรื่อง ที่ ตน ได้
ทราบหลังจากเข้าสู่หุบเขาฮ่งฮ่วงก๊กแล้ว ก่อนนั้นไคว่-
เกี่ยมซว ก็เริ่มใจอ่อนลง เพราะความ ลุ่มหลงงงงวย ในฝ่าย
ตรงข้ามที่มิต่อตน วาจาที่ตูยฮุนเซ่งนึ่งกล่าวมานั้น ทำให้
ไคว่เกี่ยมซวรู้สึกเป็นการประกปร้าอย่างร้ายแรง ที่นาง
กลับแปรความรักของตนเป็นการบริจาทาน....

พยายาม กล้ากลืนความ พลุ่พลุ่ผ่านดาลใจเอาไว้จน
เต็มที กล่าวเสียงทุ้มหนักไปว่า

“ไคว่เกี่ยมซวเช่นนี้ ออกจะเป็นการประกปร้า
มันรุนแรงเกินไป”

“เฮอะ ประกปร้า? เพราะเหตุใด? หรือว่าข้าพเจ้า
กล่าวผิดไป?”

“อาจบางที ท่านผิดพลาดจริง ๆ ค่ะ”

“ผู้มีอาวุโส ท่านก็มีใช่เขา ไฉนจึงมีทราบว่าจะา
ที่ข้าพเจ้ากล่าวไปนั้น มีตรงกับใจเขาที่คิดไว้?”

“เรื่อง...เล่าชู้ และ โศกเสียวเหยียบ เป็นสหาย ต่าง
วัยอันสนิทสนม มีเรื่องอันใดที่จะไม่ปราศรัยถ่ายทอด
กันได้ มันมีความรักท่านอย่างจริงใจ ซึ่งมีอาจจะแปร
เปลี่ยนไปได้”

ใบหน้าอันร่วงโรยของตุยฮุ้นเซ่งหนึ่ง ปราบภูแว
เตือนกาลพลุ่งพล่านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่

“ผู้มีอาวุโส ท่านทราบหรือไม่เพราะเหตุใดเขา
จึงเปลี่ยนใจโดยกะทันหัน?”

“หาใช่กะทันหันอย่างไรไม่ ความรักนั้นจำเป็น
ต้องให้กาลเวลามาฟุ่มเฟือยหล่อเลี้ยง”

“ที่เขาเกิด ความรักข้าพเจ้า โดยจับ พลัน กะทัน-
หัน ก็เพราะว่า.....เพราะว่า.....”

ตุยฮุ้นเซ่งหนึ่ง ปราบภูแว อับอายขึ้น บ้างเล็กน้อย

กัมศีระชะต่ำลงไปโดยมีอาจจะกล่าวต่อไปได้

ไคว่เกียมชวถามไถ่ในทันทีว่า

“เพราะว่าอะไร?”

ตฺยฮฺนเซ่งนงเงยหน้าชนฉบปล้น คล้ายตั้งปลุก

ปลอบใจจนเข้มแข็งแล้ว นางขบฟันเค้นเสียงออกไปว่า

“เพราะว่าข้าพเจ้ามีกรรมอัน เป็น เลือด เนื้อ ของ
เขา”

“มิใช่ ท่านผิดไปแล้ว”

“ข้าพเจ้าผิดดอก”

ไคว่เสียว เฮียบเมื่อไปหาท่าน ในหุบเขา ฮังฮ่วงกัก
นั้น มิเคยทราบที่ท่านมีกรรมเลย”

ตฺยฮฺนเซ่งนงเค้นเสียงห้วนโยนซาและกล่าวว่า

“แม่นับว่าเป็นเช่นนั้น ที่เขาไปฮังฮ่วงกักจะมัน
ใจไคว่ว่าเป็นการกลับใจมารักข้าพเจ้าแน่แล้วหรือ? เขา
มิใช่เพราะว่าเมื่อไปถึงหุบเขาฮังฮ่วงกักแล้ว ทราบจาก

ปากเจ้เจ้ของข้าพเจ้ามา จึงกลับกลายเปลี่ยนใจไป”

วาจานี้ ถ้ามองถี่จน ไคว่เกี่ยมชั่ว อับจนถ้อยคำ ทันที
เป็นเวลาค่อนข้างใหญ่จึงสามารถกล่าวออกไปได้ว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นเช่นนั้นดอก”

“แม่นับว่ามีเป็นเช่นนั้น แต่เขาเตรียมจะทำ
อย่างไรต่อไป?”

“ไคว่เกี่ยมชั่วลงเลใจอยู่เล็กน้อย จึงกล่าวต่อไปว่า

“มันหวัง ให้ไคว่เนี้ย กลับไปรอมมัน ในหุบเขา ช่ง—
ฮ้วงกัก”

“ไม่”

“เพราะเหตุใด?”

“เขา เคยบอก หลาย ครั้ง หลายครา กับ ข้าพเจ้า ว่า
ความรักมิใช่เป็นสิ่งเกี่ยวเขี้ยวบังคับได้ ขณะนั้นข้าพเจ้า
ก็ใคร่รู้ซึ่งถึงวาจาประโยคนี้แล้วว่ามีคามหมายอย่างไร....”

“กาลเวลาที่ผิดแปลกแตกต่าง ไหนเลยจะมา

เทียบให้ละม้ายคล้ายกันได้เล่า”

“ผู้มีอาวุโส ท่านเป็นตัวแทนมากล่าวแทนเขา
กระนั้นหรือ?”

“แล้วแต่โกวเนี่ยจะกล่าวอย่างไรก็ได้ แต่การ
ปลอบโยนคนให้มีความสุขนั้น ย่อมมิใช่เป็นสิ่งอันเลว
ทรามชั่วร้ายแน่นอน”

“แต่จิตใจของข้าพเจ้า ได้กลายเป็นเถ้าที่ไม่มีวันคุ-
กรุ่นอีกแล้ว”

“เถ้าก็อาจจะติดไฟได้อีกครั้ง หากมีความจริงใจ”

“เป็นไปได้ และในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังไตร่ตรอง
แล้วว่า ทุกสิ่งทุกประการต่างเป็นความเลือนลอยที่ไร้
ความแน่นอน”

“ในความเลือนลอยนั้น ย่อมมีแก่นความจริงปะปน
อยู่ เท่าที่เลือนลอยเป็นเพียงยามเมื่อคนเรายังเกิด
ความผิดหวัง แล้วจึงรู้สึกขุ่นในใจ แต่ร่างกายและ
ชีวิตนั้นยังความจริงที่ดำรงคงอยู่ หากไม่มีความจริง

เป็นแก่นแท้คอยยึดถือแล้ว ไฉนจะมีความคิดอันเลื่อย
 ลอย อ่างว้าง ความเลือนลายนั่นเป็นอุปัทนาการที่บังเกิด
 ขนยามชั่วครึ่งชั่วคราว สามารถสลายไปพร้อมกับเหตุ
 การณ์ที่จะอุปัทมาแทนได้ แต่ความจริงนั้นมิอาจจะบิด
 เบือนลบต่าง....”

“ผู้มีอาวุโสกล่าวมา นับเป็นแก่นของความจริง
 ที่มิอาจบิดเบือนได้เถียง แต่ข้าพเจ้าผู้เยาว์หัวใจตายด้าน
 ไปแล้ว....”

“ไกวเนยออกจะเย็นกรานอย่างดียิ่งไปบ้าง”
 ตูยฮุ่นเซ่งนั่งทอดถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า
 “ผู้มีอาวุโส โปรดอภัยที่ต้องอำลาไปก่อน”
 กล่าวแล้วจึงหันร่าง....

ไควเกี่ยมชวมนิสัยอันตระหงโหด ความจริงคิด
 จะสะบัดหน้าจากไปให้สิ้นเรื่องราวกัน แต่ทว่าบัดนี้คล้าย
 จะมีพลังอันเร้นลับที่คอยมาทวงเหนี่ยวความคิด ให้

กลับกลายเป็นนิสสัยเดิม นั่นคือความลุ่มหลงอย่างจริง
ใจของฝ่ายตรงข้าม ที่ทุ่มเทให้แก่นจนหมดสิ้นเมื่อครา
ครั้งอดีต และภาระความรับผิดชอบตามธรรมชาติที่อุบัติ
ขึ้นในยามนี้ เพราะท่านามีครรรค์แล้ว นั่นเป็นสายโลหิต
ของท่านที่กระทำขึ้น

ดังนั้นเอง โค้วเกียมชั่วจึงต้องถลันกายไปขวาง
หน้านางไว้ กล่าวว่า

“โกวเนย โปรดช้าก่อน”

“ผู้มีอาวโสยังจะกล่าวเรื่องอันใดออกมาอีก?”

“โกวเนย กระทำเช่นนั้นมัน จะต้องเจ็บช้ำน้ำใจ ไป
ชั่วชีวิต”

ตู่ยฮั่นเซ่งหง ระเบิดเสียง หว่วอ อันแหลม เล็ก ยาว
นานเปี่ยมด้วยความร้อนทศสลดใจ ดุจดังกลุ่มคลั่ง ฟั่นเฟือน
แล้วจึงกล่าวว่า

“เขาจะเจ็บช้ำน้ำใจ? ฮา ฮา ฮา...เขารู้จักเจ็บ
ช้ำน้ำใจ? เขาซึ่งย้ายทำลายต่อดวงใจของสตรี เห็น

ความรักของผู้อื่นไร้ค่าดุจดังเป็นเศษสวะ ข้าพเจ้ามิเชื่อ
 เลยว่าเขาผู้ซึ่งมีน้ำใจอันกระต้างอำมหิต จะมีความเจ็บ
 ช้ำน้ำใจไปกับสตรีที่เคยเหยียดหยามดูแคลน จนไม่ปรารถ-
 นาเหลือบแลได้”

วาจาแต่ละถ้อยกระแทกความ คล้ายดังก้อน
 ใหญ่ที่กระแทกใส่ดวงใจของ โคว์เกยมชว อย่างหนัก
 หน่วงรุนแรง

ตยฮันเซ่งหนึ่งคล้ายดังยัง ระบายความในใจ มิจบสิ้น
 จึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“เพราะเขาข้าพเจ้า ไม่คำนึงถึงความ อับอาย ของ
 อีสตรีที่ควรมี เพราะเขา ข้าพเจ้าเคยเสี่ยงอันตรายของ
 ชีวิตมาหลายต่อหลายครั้ง เพราะเขา ข้าพเจ้าต้องระเห-
 เรว่อนในโลกกว้างอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย เพราะเขา
 ข้าพเจ้าถูก ประกาศิตกระบี่ทอง ไล่ล่าเพื่อฆ่าทิ้ง.....แต่ทว่า
 เขาให้อะไรแก่ข้าพเจ้า? ความเย็นชา ความผิดหวัง
 ความเจ็บช้ำ... จริตที่เดียว ความรักมิใช่สิ่งเดียวเชียวบัง

คับไ้ ข้าพเจ้าคล้ายดังฝันร้ายในยามหลับ แต่ขณะนั้น
จากความฝันนั้นแล้ว”

โศวก็ยิ้มชั่วเหงื่อไหลพรากจนเย็นยะเยือกไปทั่วร่าง
ถามไ้ตนเองแล้วก็เป็นความจริง “เราไ้ให้อะไรแก่
นางบ้าง ?”

“โศวเนี่ย ทุกสิ่งนับว่าผ่านไปแล้ว ท่านมีอาจ
ให้อภัยแก่มันไ้หรือ”

“กล่าวมาถึงว่าอภัยหรือไม่ ข้าพเจ้าก็เพียงบอกว่า
เป็นความฝันร้ายในยามหลับเท่านั้นเอง”

“อย่างนั้นก็หมายความว่า ท่านไม่ปรารถนาจะพบ
หน้านั้น ?”

“ไม่มีความจำเป็นเช่นนั้นอีก นับแต่บัดนี้เป็นต้น
ไป ข้าพเจ้าจะไม่พบปะกับผู้ใด ๆ ทั้งสิ้น”

“หากแม่น..... หากแม่นมันมาหาท่านจนพบ
เล่า?”

“เขาหาข้าพเจ้ามีพบดอก”

ไคว่เกยมชวกล่าวอย่างพลุ่งพล่านศาลใจว่า

“ข้าพเจ้า กล่าวว่า หากแม้นนั้น หาท่าน จนพานพบ
เล่า ท่านจะ...”

ตยฮุ่นเซ่งนึ่ง ปรากฏสีหน้าอันยุ่งยากอย่างมิอาจ
อธิบายได้ นางนั้นรักไคว่เกยมชวอย่างแนบแน่นจริงใจ
นาง จนปัญญา ที่จะลบเงาร่าง ของ ไคว่เกยมชว ออก จาก
ดวงใจที่ประทับ ไว้อย่างตราตรึงได้ นางเคียดแค้น ก็เพราะ
ความรักบันดาลให้เป็นไปนั่นเอง

นางในขณะนี้ เจียบขริมไปแล้ว

ไคว่เกยมชวกล่าวสืบต่อไปว่า

“ไกวเนย เมื่อกาลก่อนนั้นมีความคิดเห็นที่ไม่พึง
พอใจต่อท่านอยู่บ้าง ภายหลัง ก็ยังเพราะวาจาใส่ไคล้
ปรักปรำของชายเสเพลงักจุ่น จึงยังทำให้มันบังเกิด
ความเข้าใจผิดในตัวท่านรุนแรงขึ้นอีก...”

ตยฮันเซ่งนงมนัสยอนบำเถอนเจ้าอาร์มณั้ แต่่นาง
ใน ขณะนี้ คล้ายตั้ง กลับ กลายไป เป็นคน ละคน ก็ปาน กัน
รู้สึกอ่อนแอแบบบางน่าสมเพช นางแย้มยิ้มอย่างรันทด
แล้วกล่าวว่า

“ผู้มีอาวโส อดีตก็เป็นอดีตที่ผ่านไปไม่มีวันกลับ
แล้ว ขณะนี้ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในช่วงหลัง ร่าง
กายและจิตใจของข้าพเจ้าก็มีที่ฝากฝัง...”

โคว้เกี่ยมชวสะท้านชนทั้งร่าง หรือว่านางจะมี
รักใหม่ ? นี่ช่างเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวเหลือเกิน ในครรภ์
ของนางยังมีสายโลหิตของตน ภายหน้า...โคว้เกี่ยมชว
มิกล้าจะคิดต่อไปอีกแล้ว

ในยามนั้น จิตใจว่าวุ่นด้วยความกลัดกลุ้มรำคาญ
จนสุดทนทาน

น้ำเสียงจึงมีแว่วพลุ่งพล่านจนสิ้นระร่ำว่า

“โกวเ็นิยมมีความรักใหม่แล้วหรือ ?”

“ถูกต้อง”

ไคว่เกี่ยมชั่ว ใจหายวาบ ปาน จะหลุด ออกจากร่าง
 อุปมาร่วงหล่นไปบนบ่อน้ำแข็งที่เย็นยะเยือก กล้าม
 เนื้อทั่วร่างกายกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง นางกลับมีความรักใหม่
 จุกตึงเข้าใจจริงจังแล้ว ไคว่เกี่ยมชั่วพยายามระงับ
 อารมณ์ที่แทบระเบิดออกไว้นั้นเต็มที่ กล่าวเสียงเย็นชา
 ไปว่า

“ดังนั้น โทนี่จึงมีรักไคว่เสียวเสียอีก ?”

“ผู้มีอาวโสกล่าวมีผิดพลาดเลย”

“เล่าฮูพอจะทราบได้หรือไม่ว่า ฝ่ายตรงข้ามที่
 ท่านฝากฝังอนาคตไว้จะเป็นผู้ใด”

“ผู้มีอาวโสมีรู้สึกวาทามากไปดอกหรือ ?”

“เล่าฮูกายหน้า หากพบกับ สหายน้อย ผู้นั้นอีกแล้ว
 จะได้มีข้ออ้างไปบอกกล่าวอย่างสมบูรณ์”

“ก็ได้ ข้าพเจ้าจะบอกกับท่าน”

ไคว่เกี่ยมชั่ว สอบแค้นเสียหัวร่อ อย่างเจ็บ ช้ำน้ำใจ
 กล่าวว่

“ไปรตออกมาได้”

ตยฮันเซ่งนงผืนหว่ารอด้วยความสลดรันทด ยก
 นวช ไปที่ห้องของนางแล้วกล่าวกว่า

“มันนี่เอง มีวาจะเป็นหญิงหรือชาย แต่มันก็มี
 สายเลือดของเขาย่อยด้วย”

ไควเกี่ยมชว ระบายลม ออก จาก ปากยาก ๆ อย่าง
 โลงอก แต่สิ่งที่ตามติดขึ้นมาในยามนั้น คือความโศก
 สลดอย่างสุดที่จะกล่ากลืนได้

ไควเกี่ยมชวก็ตอบว่า

“จิตใจของนางจะ ไม่มีทาง เหนียวรัง ให้กลับมารัก
 ใหม่ได้แล้วหรือ”

หาก แม่น ว่า เรา ปลด หน้า กาก ออกมา ใน ขณะ น
 นางจะสะบัดหน้าจากไปได้หรือไม่ ?”

นางจะเป็นผู้ทวงโลหิตอันมีการกระทำที่โหดเหี้ยม
 ทารุณอย่างสุดแสนนั้นใช่หรือไม่ ?”

เพราะเหตุใด ?

หรือว่าช่วงเวลาสั้น ๆ นั้น นางจะมีประสบการณ์
อันยอดเยี่ยมอย่างไร

ไคว่เกี่ยมชั่วครู่คิดถึงจนปวดสมอง ก็ยังหาคำ
ตอบที่ถูกต้องมิได้

ดังนั้นเอง จึงเปลี่ยนเรื่องออกไปตามใดอย่าง
ลองเชิงว่า

“เท่าที่เล่าสู่ ได้ทราบที่เงียงงั้น เหลิงผู้เป็น อาจารย์
ท่านได้เข้ามา ในดิน แดน ภาคใต้เพื่อ ติดตาม หา ท่านแล้ว
นางได้ ระบายความแค้น ที่ท่านหนี หายออก มาจากหุบ เขา
เข้าใส่สหายน้อยอายุเยาว์ของเราจนหมดสิ้น...”

ตวยฮุยเซ่งนั่งสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงกล่าวว่า

“เป็นความจริง ?”

“เล่าสู่ไหนเลยจะไปหลอกลวงท่านได้”

“ข้าพเจ้าเสียใจต่อท่านผู้เฒ่าเหลือเกิน”

เมื่อหยุดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสลับต่อไปว่า

“ผู้มีอาวโส หากแม่นphanพบกับชื่อแป้เมื่อใด
โปรดบอกต่อกับท่านผู้เฒ่าว่า โปรดอภัยต่อข้าพเจ้าและ
ขอร้องท่าน มิต้องตามหา ข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าก็มี ไป ตามหา
เขา ...”

เมื่อกล่าวถึงตอนนั้น ดวงตาอันแวววาวมีหยาดน้ำ
ตาเอ่อคลอจนแวววับ

ยิ่งทำให้ โคว์ เกยมิชั่ว ต้อง เจ็บ แสบ จับ ใจเปี่ยม
ด้วยความสะดวกเพชเวทนา

“โกวเนี่ยขณะนั้นพำนกอยู่ที่ใด”

“ใต้ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ไยต้องกังวลใจ
ว่าจะไม่มีที่ซุกกายอาศัย”

“เล่าสู่มีปัญหาข้อหนึ่ง ซึ่งหวังอย่างจริงใจว่า
โกวเนี่ยกรุณาตอบตามความจริง ?”

“โปรดถามมาได้”

“โกวเนี่ยคือผู้ทวงโลहित ที่ไปฆ่าคนแล้วทิ้ง
ชื่อไว้ใช่หรือไม่ ?”

กล่าวจบตาอันเป็นประกายกล้าดูจ้องสายฟ้า จับ
 จ้องหน้าผายตรงข้ามเพื่อรอคอยคำตอบอย่างรุ่มร้อน
 ตยฮุนเซ่งนงมสหนางนงงจนเลือนลอย งาม
 อย่างทันเต้นชนว้า

“ผู้ทวงโลหิตอะไร ?”

ไควเกียมชวคุดสีหน้าท่าทางของนาง แน่ใจว่า
 นางมีทราบจริงแต่ตนก็เห็นอย่างถนัดชัดตาว่า ในที่
 ห่างไกลจากทุ่งซึ่งมีซากศพถูกฆ่าอย่างอเนจอนาถ มี
 เกราะอันแอ่นแน่นน้อยนางหนึ่ง พุ่งปราศออก และ
 หลบเข้ามาทางปากหุบเขาแห่งนี้ ตนมั่นใจได้ว่ามีผู้เท้า
 ทัพได้เชื้องช้าไปกว่าผายตรงข้ามแม้แต่น้อย และก็ยังวิ่ง
 อยู่ภายในทุ่งโล่ง ที่ปราศจากสิ่งอื่นใดมากำบังให้เชื้อง
 ช้า คนผู้นั้นย่อมไม่มีทางจะหนีรอดออกจากสายตาที่
 สังเกตของตนได้มาตราบนั้นจะบินไปก็ตาม

แต่ทว่า คนผู้นั้นกลับสามารถสูญหายร่องรอยไป
 และมาพบปะกับตยฮุนเซ่งนงอย่างบังเอิญ ในขณะที่

ตนไล่ตามมาถึงปากหุบเขา มาตราแม่นางจะใช้ผู้ทวง
โลหิตจริง แต่ก็มีอาจจะไม่มีความรู้เห็นแม่แต่หน่อยได้

แต่ทว่า สีน้าท่าทางของนาง มีความรู้เห็น
อย่างแน่ชัดทีเดียว

ไคว่เกยมชั่วครู่หนึ่งก็อยู่อีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ทราบบ้าและทุ่งหญ้าเบื้องหน้า มีคนหลายสิบ
ที่ถูกทำอันตราย และแต่ละคนต่าง ถูกการกระทำอัน โหด
เหี้ยมอำมหิต ฉีกอกกระชากท้องจนสิ้นใจเล่าสู่มาเข้าไป
เพียงเล็กน้อย เห็นแต่ตัวมาตกรเขียนอักษรชกช่วยหนึ่ง
อยู่บนต้นไม้ และเงาหลังของมันเพียงแวบเดียว แต่มี
รูปกายคล้ายโกวเนย หนีเข้ามาในหุบเขาแห่งนี้”

“อ้อ ผู้ทวงโลหิต ? แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เห็นเลย
แม่แต่เงา”

“นักเป็นเรื่องแปลกพิกลยิ่ง”

“ดังนั้น ผู้อาวุโสจึงกลางแกล้งใจว่าเป็นข้าพ-
เจ้า ?”

“เล่าสู่^๑ความกตึก^๒เช่น^๓นี้จริง”

ต๋อ^๔ฮุ่น^๕เซ่ง^๖นง^๗ยม^๘เล็ก^๙น้อย^{๑๐}แล้ว^{๑๑}กล่าว^{๑๒}ว่า

“นี่^{๑๓}นับ^{๑๔}เป็น^{๑๕}เรื่อง^{๑๖}ที่น่า^{๑๗}สง^{๑๘}สย^{๑๙}ใจ^{๒๐}อย่าง^{๒๑}ใหญ่^{๒๒}หลวง^{๒๓}จริง^{๒๔}?”

ใน^{๒๕}ฉบับ^{๒๖}พลัน^{๒๗}ทัน^{๒๘}ใด^{๒๙}นั้น....

อีก^{๓๐}มุม^{๓๑}หนึ่ง^{๓๒}ของ^{๓๓}เทือก^{๓๔}เขา^{๓๕} ปราง^{๓๖}ภูมิ^{๓๗}ผิง^{๓๘}กลี^{๓๙}กละ^{๔๐}กลึง^{๔๑}
ชน^{๔๒} หมู^{๔๓}ผู้คน^{๔๔}ชบวน^{๔๕}หนึ่ง^{๔๖}ควบ^{๔๗}ขับ^{๔๘}มา^{๔๙}ตรง^{๕๐}เข้า^{๕๑}มา^{๕๒} ใน^{๕๓}จำนวน^{๕๔}
นั้น^{๕๕}ยังมี^{๕๖}เกี้ยว^{๕๗}ใหญ่^{๕๘}สี^{๕๙}คำ^{๖๐}สนิ^{๖๑}ทอยู่^{๖๒}ด้วย

โค้ว^{๖๓}เกียม^{๖๔}ชว^{๖๕}พอ^{๖๖}ได้^{๖๗}เห็น^{๖๘} ก็^{๖๙}ต้อง^{๗๐}ร้อง^{๗๑}โพล่ง^{๗๒}ขึ้น^{๗๓}ว่า

“เอะ^{๗๔} พวก^{๗๕}เกียม^{๗๖}เบา^{๗๗}ใจ^{๗๘}เพ็ง^{๗๙}มาถึง^{๘๐}”

ต๋อ^{๘๑}ฮุ่น^{๘๒}เซ่ง^{๘๓}นง^{๘๔}สหน้า^{๘๕}แปร^{๘๖}เปลี่ยน^{๘๗}ไป^{๘๘}ทันที^{๘๙} ตาม^{๙๐}เสียง^{๙๑}
สน^{๙๒}ระ^{๙๓}รว่า^{๙๔}

“๓^{๙๕} เบ็น^{๙๖}พวก^{๙๗}เกียม^{๙๘}เบา^{๙๙} ?”

“ถูก^{๑๐๐}แล้ว^{๑๐๑} บ่อ^{๑๐๒}เต็ก^{๑๐๓}ซึ่ง^{๑๐๔}เกียม^{๑๐๕}เตียม^{๑๐๖}อน^{๑๐๗}น้ำ^{๑๐๘}ก็^{๑๐๙}อยู่^{๑๑๐}ใน^{๑๑๑}กลุ่ม^{๑๑๒}
นี้^{๑๑๓}ด้วย^{๑๑๔} ผู้^{๑๑๕}อา^{๑๑๖}ว^{๑๑๗}โส^{๑๑๘}มี^{๑๑๙}สาย^{๑๒๐}ตา^{๑๒๑}ประ^{๑๒๒}เสริ^{๑๒๓}ฐ^{๑๒๔}ย^{๑๒๕}ัง^{๑๒๖}สาม^{๑๒๗}าร^{๑๒๘}ถม^{๑๒๙}อง^{๑๓๐}เห็น^{๑๓๑}
คน^{๑๓๒}ที่ย^{๑๓๓}ัง^{๑๓๔}อยู่^{๑๓๕}ไกล^{๑๓๖}ไป^{๑๓๗}กว่า^{๑๓๘}สอง^{๑๓๙}ส....”

“ห้ามได้ เล่าฮูเมื่อวันก่อนเคยพบปะกับพวกมัน
ที่ระหว่างทาง ในจำนวนนั้นยังมีบุคคลลึกลับอยู่คนหนึ่ง
นั่นคือผู้อยู่ในเกี้ยวสีดำ เป็นอัสตริทแต่งกายไว้ทุกซมผ้า
คลุมหน้า ดังนั้น จึงเรียกนางว่า...”

ไควเกียมชว ทอดตา มอง ไปเบื้อง หน้าอัน สุดไกล
ปากก็กล่าวต่อไปไม่หยุดยั้ง แต่พลันรู้สึกมีสายลมโชย
มาปะทะลมเบา ๆ เหลียวมองมาจึงเห็นตุยฮันเซ่งหนึ่งพุ่ง
กาย ปราดเข้า ไปใน หุบเขา อย่าง รวดเร็ว ประหนึ่ง สายฟ้า
ต้องงงันไปบหนึ่งรับรองขึ้นว่า

“หยุดไกวเนย เล่าฮูยังมีวาจาจะว่ากล่าว”

แต่ตุยฮันเซ่งหนึ่งทำหุทวนลม คงวิ่งไปอย่างกับ
สายฟ้า ชั่วพริบตาก็หายไปภายในหุบเขา

ไควเกียมชวครุ่นคิดอย่างรวดเร็วว่า

“เรายังคงเปิดเผยโฉมหน้าอันแท้จริง เข้าปราศรัย
อย่างจริงใจกับนางจะประเสริฐกว่า”

พอได้คิดเช่นนั้น รีบถีบร่างพุ่งปราดดุจตั้งเป็น
ดาวตก ละลือเข้าไปที่หุบเขา แต่พอกวาดตามองดูใน

หุบเขา เห็นมีแต่โขดศิลาอันพิกลมากมายกายกอง มีหมู
 ไม่นจนจรกรู้ง ไหลเลยจะมีเงาร่างของตุยฮันเซ่งนง
 รวมอยู่

จึงบังเกิดความผิดหวังอย่างสุดหดหู่ยิ่งนัก วัง
 อย่างตาบอดเข้าไปในหุบเขา มีมีจุดหมายอันใดเลย

ไควเกี่ยมชวักคิดในใจว่า

“นางเห็น ที่จะเร้น กายพำนัก อยู่ใน หุบเขาอัน เป็น
 แนแท้”

ทางภายในหุบเขากวาวเวียนและเมื่อ วังจน สุดผิ-
 ฟ้าไประยะหนึ่ง นับว่าผ่านทางไปถึงสืบได้อย่างลึบตัว
 แต่ยังมีได้แลเห็นสิ่งใด ๆ เลย

ไควเกี่ยมชวักทำหนิตนเอง ที่เมื่อครู่มิได้ตัดสินใจ
 ใจอย่างเด็ดเดี่ยว โดยเปิดเผยโฉมหน้าออกมาพบปะกับ
 ตุยฮันเซ่งนง เพื่อจะได้ตกลงปัญหาให้เป็นที่สุด ขณะ
 นั้นก็จะติดตามหานางให้พบ พบแล้วมิใช่เป็นเรื่อง
 ง่ายตายเลย

ฉบับพลันนั้น....

ไคว่เกียมชว्हวนคิดถึงผู้วิปโยค ที่ยังรอกอยตน
อยู่ทางบ้าน นอกเพื่อ ไปกระทำเรื่อง สำคัญอีกประการหนึ่ง
ตยฮันเซ่งหนึ่ง ต้องพำนักร้อย ภายในหุบเขานี้ โดยมีต้องสงสัย
แล้ว รอให้เรื่องราวทางปราสาทมารเสร็จสิ้นเรียบร้อย
จึงย้อนกลับมาหานางใหม่ก็ไม่เข้าไป

แต่ทว่า ไคว่เกียมชวก็เจ็บช้ำน้ำใจ ค้วยรอย
แผลที่ตยฮันเซ่งหนึ่ง ได้สร้างให้

เสียงอันระโหยรันทดของตยฮันเซ่งหนึ่ง ยังคงก้อง
กังวานอยู่ในประสาทความรู้สึก ทำให้ไคว่เกียมชวยิ่ง
บังเกิดความเจ็บช้ำน้ำใจ และรันทดสลดหดหู่

จากเรื่องนี้ได้คิดพาตพิงไปถึงครุณีคลุมหน้าม้อย่ง
ถึง คาคมถึงว่าการคาดเดาของเมื่อกาลก่อนจะกลับกลายเป็น
เป็นเรื่องจริงไปได้ นางเป็นคู่หมั้นของตนจริง ๆ แล้ว
นางคลุมหน้าเพราะตนและเพื่อน นางเคยบอกว่านอก
จากคู่หมั้นจะมาปรากฏตัวชนอีก มาตรมิเช่นนั้น ชั่ว
ชีวิตนั้นก็จะมีใช้โฉมหน้าอันแท้จริงเข้าพบปะกับผู้ใด ๆ นับ

เป็นความเข้มแข็งแกร่งกร้าวในปณิธาน ที่บริสุทธิ์และ
สูงส่ง ...

ผู้หนึ่ง ได้ยอมมอบพรหมจารีให้แก่ตนจนสาย
โลหิตของตนได้ก่อกำเนิดในร่างนาง

ผู้หนึ่งเป็นคนที่ผู้บังเกิดเกล้า ได้ตกลงกัน ไว้ตั้งแต่
เยาว์วัย

ในระหว่างคนทั้งสองนี้ ไคว่เกียมชั่วมีมปัญญา
จะละทิ้งคนใดคนหนึ่งออกได้

หากแม้นตยฮุ่นเซ่งหนึ่ง เป็นผู้ทวงโลหิตจริงดังที่ตน
คาดคำนวณแล้วนี้ ต้องเป็นเรื่องอันน่าหวาดกลัวอย่าง
ยิ่ง กับตนนับว่าเป็นความจริงอันโหดเหี้ยมทารุณเหลือ
ที่เดียว

ไคว่เกียมชั่วหวนกคิดถึงความแค้น ความอาฆาต
ที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

โลหิตในกายได้เริ่มระอุคุกรุ่น ความแค้นได้ทำ
ให้สลัดความคิดในเรื่องอื่นไต่ออกจากห้วงสมองจนสิ้นเชิง

หวน คึกถึง ความ อาฆาตแค้น ของผู้บังเกิดเกล้า
 ไคว่แถมชั่วรู้สีกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างได้มีความสำคัญรอง
 ลงไปโดยสิ้นเชิง

เทพเจ้าเบญจพิษผู้เป็นประมุขปราสาททักษิณ คือ
 หนึ่งในตัวการของความแค้นที่โชกเลือด และในครานี้
 ภายใต้การเรียกร้องของฮวงฮั่วเล่านึ่ง ให้ออกสืบเสาะ
 หาปริศนา ความเป็นตายรายดี ของเซียมเตียงปวยฮุ้นเล็ก
 เกาเกาผู้เป็นประมุขบุลมารุ่นก่อน ฝ่ายตรงข้ามที่ลงมือ
 คือเกาเจเทียนจุน และเกาเจเทียนจุนก็คือ ซื่อแป้ของ
 โจ้วตักซงกุน ดังนั้น เมื่อตนร่วมมือในเรื่องครานี้ โดย
 ทางตรง ก็จรรโลงธัมมะอันดีงามของบุลิม แต่โดย
 ทางอ้อม เป็นการล้างแค้นในเรื่องส่วนตัว ดังนั้น จึงมี
 จิตรุ่มร้อนต่อเรื่องนี้เป็นที่ยิ่ง

“เราจะต้องรีบรุดออกไป มาตรมิเช่นนั้น น้า
 กลัวจะไม่ทันกาลเวลาแล้ว”

เมื่อปั่นรำพึงรำพันกับตนแล้ว จึงเหลียวมองหา

ทิศทางแวงหนึ่ง พุ่งกายปราศ ตามรายทางไป อย่างเร่งร้อน
คำนวนในใจว่า

“หากไปในทิศทางนี้แล้ว อาจบางที่จะล่วงหน้า
ก่อนผู้วิปโยค....”

อย่างเข้มซ้ำ รู้สึกว่าหนทางในหุบเขาแห่งนี้ ยิ่ง
นานยิ่งสูงขึ้นขึ้นไปทุกครา และยังมีดกถล่มจนคล้ายบัง
แสงอาทิตย์ ในหุบเขากลับกลายเป็นคล้ายเป็นนยามวิกาล
ทางยิ่งวกวนซับซ้อน หลังจากวิ่งอยู่เป็นเวลาครู่ใหญ่
ไม่เพียงแต่มีเห็นปลายทางเท่านั้น แม้กระทั่งทิศทางก็
จดจำมิได้เสียแล้ว

หากแม้ในขณะนั้นวิ่งย้อนกลับออกไป อ้อมผ่าน
ปากหุบเขาออกสู่ทางหลวง ก็ยังพอจะกระทำได้อยู่ แต่
นิสัยอันตระหนงโหดและเกรงกร้าวนี้ ทำให้ไคว่เกี่ยมชั่ว
รู้จักแต่คำรุก โดยมียอมท้อถอย

จวบจนเมื่อรู้ตัวว่า ได้เข้าสู่สถานที่คล้ายกับ
ขบวนถ่ายกลแปดทิศอันประหลาดพิกลแล้ว ก็จับปัญญา

จะถอยออกไปจากค่ายกลนี้ได้

ไคว่เกียมชวแห่งนมองคุณนังศิลา ที่สูงขึ้นเสียคฟ้า
มีหม่อมเมฆลอยละลืออยู่เบื้องบนจนหนาทึบ มาตรการนั้นจะ
เป็นนกกาที่น่ากลัวจนปัญญาจะบินขึ้นไปได้

ไคว่เกียมชว ได้เริ่มรู้สึก กระวนกระวายใจขึ้นบ้าง
เล็กน้อย หากเมื่อนั้นตนถูกกักขังอยู่ภายในหุบเขานี้ต่อไป
จะทำให้เรื่องราวเลวร้ายจนมิอาจแก้ไขได้ แล้วจึงจะ
เสียค่านันสัญญาที่ตกลงกับผู้วิปโยค และง่วนทงได้ชื่อ
ด้วย

ไคว่เกียมชวจึงวิ่งวนอยู่ภายในหุบเขา ที่มีโชค
ศิลาประหลาดตงเป็น ขบวนค่ายกลอย่างมีค่านึงถึงทิศทาง
ใด ๆ....

ในค่ายกลที่มีक्रमสลัวตา ไคว่เกียมชวจน
ปัญญาจะคำนวณถึงกาลเวลาได้ แต่จิตสำนักทำให้เข้าใจ
ว่า อย่างน้อยต้องวิ่งไปกว่าสองชั่วยามแล้ว

ในทันใดนั้น มีเสียงทอดถอนหายใจยาวนาน

อย่างรันทดทั้งมากระทบโศก เป็นเสียงจากหลังโซ่หิน
หมิ่นมาที่อยู่ไม่ไกลจากตัวเท่าใดนัก

ไคว่เกยมชั่วรู้สึกสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง ที่ใน
หุบเขานักลบมีผู้มาทอดถอนหายใจ จึงต้องชะงักท่าเอา
ไวเงียหู่อย่างเคร่งเครียด แต่ก็เป็นเวลาเนิ่นนาน ยัง
มีความเคลื่อนไหวอย่างไรชนอีกเลย

ไคว่เกยมชั่วแผ่พุ่งกำลังเข้าเตรียมพร้อม แล้ว
ก้าวเข้าไปทางหลังศิลาหมิ่น โดยมีสัมผัสเสียงใด ๆ
ปรากฏขึ้นเมื่อนอนนิค

ยามเมื่อสายตามองไปพบปะ ก็ต้องงุนงงจนยืน
ตะลึงอยู่กับที่

เพราะหลังก้อนหินหมิ่น มีร่างอันเปล่าเปลี่ยว
หนวเครายาวเหยียด ผมยุงสยายยาวลงจรดเอว ทำที่
คล้ายดังเป็นคนเพราะเดาได้จาก องค์าพยพบนใบหน้าที่ยัง
พอเห็นเลือนราง ในใจก็คิดว่า

“อาจเป็นคนบ้าที่มีความเป็นอยู่ จนคล้ายดังพวก

ถึงค่างก็ได้”

ไคว่เกียมชั่วจึงกระแอมเบาๆ เป็นที่ทักทาย แต่
มนุษย์ประหลาดผู้นั้นกลับมีปฏิกิริยาอย่างไรปรากฏขึ้น

หาก मैंนั้นเป็นคนบ้าจริงดังว่า ปฏิกิริยาย่อม
ต้องปรากฏเปรี้ยวอย่างยิ่งจึงจะถูกต้อง

ไคว่เกียมชั่วจึงกระแอมไปอีกครั้งหนึ่ง

ในครั้งนั้นมนุษย์ประหลาดผู้นั้น สะดุ้งรู้สึกตัวศีรษะ
ที่มีผมยาวปกคลุมได้เหลียวคว่ำกลับมา....

ไคว่เกียมชั่วคาดเอาไว้ว่า มันคงต้องโถมตรงเข้า
มาอย่างเรงร้อนรุนแรง แต่ความจริงกลับผิดคาดหมาย
ไปอย่างมากมายก่ายกอง เพราะมนุษย์ประหลาดนั้นมีตา
อันฝ้าฟางไร้ประกาย ยามเหลียวหน้ามาเห็นไคว่เกียมชั่ว
แล้วยังคงเฉื่อยเฉยมีความรู้สึกอย่างไรปรากฏขึ้น คล้าย
ดังเป็นคนสติสมบูรณ์ก็ปานกัน

นี่มันเป็นคนหรือสัตว์กันแน่? หรือว่า....แต่ท่าน
ได้ยืนเสียวมันทอดถอนหายใจอยู่อย่างแน่นชั้ดถนัดหูจะผิต
พลาคไปได้อย่างไรกัน

โค้วเกี่ยมชั่วพลุ่งพล่านดาลใจเป็นยิ่งนัก อตมิได้
ต้องเอ่ยปากไปว่า

“นี่ ท่านเป็นคนหรือว่าเป็น.....”

บทที่ ๕๘

บุคคลกรังอดีต

มนุษย์ประหลาดผู้นั้น พลันปรากฏประกาย
ตาอันเด่นเด่นสงสย และมันงเลือนลอยขึ้นอย่าง
กระพริบไหว ลุกขึ้นอย่างเข้มชาเนิบนาบ

ไคว่เกียมชั่วเห็นถนัดชั้ดตาแล้ว มันเป็นคนมี
อาการครบสามสิบสองจุดจนไม่ผิดเพี้ยน

มนุษย์ประหลาดจ้องมองดู ไคว่เกียมชั่วอย่างคลาง
แคลงใจเป็นเวลาครู่ใหญ่ ก็มีเอ่ยปากกล่าวคำพูดเลย

ไคว่เกียมชั่วสับสนเข้าไปอีกหลายก้าว ตามย้า
ไปอีกครังว่า

“เจ้าเป็นคนในหุบเขา^๕นี้?”

มนุษย์ประหลาด ถ้ามกลับไป ด้วย ความ ไหวหวั่น
พรัน^๖พริงว่า

“ผู้มี^๗อาวุโส เป็นพวกเทียน^๘น้ำ (ภาคใต้) ใช่หรือ
ไม่?”

โคว^๙เกี่ยม^{๑๐}ชั่วพอ^{๑๑}ไค^{๑๒}ย็น ยิ่ง^{๑๓}รู้สึกพิศวงสงสัยใจ
ใหญ่หลวงนัก ฝ่ายตรงข้าม^{๑๔}มิเพียงจะไม่ใช้คนป่าเท่านั้น
ยังมี^{๑๕}สำเนียงชาวตง^{๑๖}ง้วน พร้อมกันนั้น^{๑๗}ก็^{๑๘}ค่านึง^{๑๙}ได้ว่า ตน
ยังใส่^{๒๐}หน้ากากปลอมแปลงอยู่ เป็นชายชราผมหาวยาว
หน้าตา^{๒๑}ขรือ^{๒๒}ปลัก^{๒๓}ษณ์ มี^{๒๔}น้ำเต้า^{๒๕}ฝ่ายตรงข้าม^{๒๖}จึงยก^{๒๗}ย่อง
ตน^{๒๘}เป็นผู้^{๒๙}มี^{๓๐}อาวุโส จึง^{๓๑}ส่าย^{๓๒}หน้า^{๓๓}แล้ว^{๓๔}ปฏิเสธ^{๓๕}ว่า

“มิใช่”

“ผู้มี^{๓๖}อาวุโส ไฉน^{๓๗}เข้ามา^{๓๘}ในที่^{๓๙}นี้?”

“อ้อ เล้า^{๔๐}ฮู^{๔๑}หลัง^{๔๒}ทาง^{๔๓}จน^{๔๔}ผ้า^{๔๕}เข้ามา^{๔๖}ภายใน^{๔๗}หุบ^{๔๘}เขา^{๔๙}ที่มี
โชติ^{๕๐}ศิลา^{๕๑}ประหลาด^{๕๒}พิกล”

มนุษย์ประหลาด สืบ^{๕๓}เท้า^{๕๔}ก้าว^{๕๕}เข้า^{๕๖}หา^{๕๗}โคว^{๕๘}เกี่ยม^{๕๙}ชั่ว

กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

“ผู้มีอาวุโสนามกระไร?”

ไคว่เกียมชั่วครู่คิดถึงเล็กน้อยห้วนฮา ฮา ฮา แล้ว

กล่าวว่า

“เล่าฮูไรชื่อไรแซ่?”

“อ้อ”

“ท่านเล่า?”

“ข้าพเจ้า?”

มนุษย์ประหลาดพลันปรากฏ ประกายตาอันอำมหิต
มาคร่ำยจนแว่ววับ ตลอดจนร่างสิ้นระริกอยู่เบาๆ กล่าว
เสียงระร่ำว่า

“ผู้เยาว์ ผู้เยาว์ นามเซียมเตียง
ป่วยชून (ฟ้าแลบเมฆพลั่ว) เล็กเก๊าเกา!”

ไคว่เกียมชั่ว สะท้านใจด้วยความตื่นเต้น จนมิอาจ
จะเปรียบปานได้ กล่าวเสียงระร่ำว่า

“ท่านกล่าวมาอีกสักครั้ง!”

“เซียมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก๊าเกา?”

“ประมุขบุลิมรูนที่สิบสอง?”

“ผู้เยาว์เอง”

“อย่างนั้น ทนกกเป็นรังของเกาจเตียนจุน (เทพเจ้าแก่นว)?”

เซียมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก๊าเกา ถอยกายไปหนึ่งก้าว
อย่างตื่นตระหนกตกใจ ถามขึ้นว่า

“ผู้มีอาวุโสทราบได้อย่างไร?”

“ฮวงซัวเล่านั่งและชนชาวบุลิมอนมีความกล้าหาญ
เปี่ยมธัมมะจำนวนหลายคน ได้พากันมาในดินแดนแถบ
ใต้ สืบเสาะค้นหาปริศนาความเป็นความตายของท่านอยู่”

“อ้อ”

เซียมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก๊าเกา ต้องตื่นตระหนก
จนถอยกายไปอีกสองก้าว คล้ายดังข่าวอันมิคาดคิดนี้
สร้างความไหวหวั่นพร่นพริ้ง ให้อย่างมากมาย ใหญ่หลวง
มันถึงตาทั้งสองจนเหลือกโปน จับจ้องมองคุชายชรา

หน้าตาอัปลักษณ์ผมขาวโพลงนั้นจนแฉ่วหนึ่งมีกระพริบ

ไคว่เกี่ยมชักกล่าวสืบท่อไปว่า

“ฮ้วงฮ่วงเถ่านึง ในอดีตเป็นประธานพิธีคัดเลือก
ประมุขบุตม์บนภูเขามุขฮ้วง เมื่อทราบข่าวการสูญหาย
อย่างเร้นลับของท่านแล้ว ตลอดเวลาสามสิบปีที่ผ่านมาไป
ท่านพยายามสืบเสาะ ค้นหา ร่องรอย ของท่าน อย่าง ไม่เลิก
ราวางเว้น จนในระยะใกล้นี้ เนื่องจากปราสาทमार
ทักษิณชักชวนให้ประกอบพิธีชุมนุมกันผู้กล้า เพื่อคัด
เลือกประมุขบุตม์รุ่นที่สิบสามขึ้น ทำให้ฮ้วงฮ่วงเถ่านึง
เกิดความคิดอันปราดเปรียว จึงมาสืบเสาะหาท่านใน
ดินแดนแถบใต้แห่งนี้”

“ฮ้วงฮ่วงเถ่านึงทราบว่ ข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อม
มือของเกาจเทียนจุน ?”

“ถูกแล้ว”

เซียมเตียงปวยฮุ้นมีหยาดน้ำตา เอ่อคลอซนจนแฉ่ว
วับ ทอดถอนหายใจด้วยความสลดรันทด แล้วกล่าวว่า

“ใช้มิได้แล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

“พลึงฝีมือของข้าพเจ้าผู้เยาว์ ได้ถูกทำลายไป
จนสิ้นเชิงต้องยังชิวตอยู่ภายในหุบเขามัจจกัก (หุบเขา
สูญรอย) ถึงสามสิบปีอย่างไรร้ายอาย....”

“อะไรในที่นี้เรียกว่ามัจจกัก(หุบเขาสูญรอย)?”

“ถูกแล้ว ต่อให้มีพลึงฝีมือที่ยอดเยี่ยมเทียมฟ้า
พอเข้ามาในหุบเขานักก็อย่าได้คิดออกไปอีกเลย นอกเสีย
จากจะได้แผนผังของหุบเขานี้ไว้ หรือว่ามีพวก มารร้ายใน
ปราสาทมาเป็นผู้นำทางออกไปเท่านั้น”

“อา....”

ไคว่เกียมชิว ใจเต้นระทึกขึ้นมาอย่าง มีอาการจุกกลืน
ได้ ตนก้นหาอย่างเจาะสุมไรจุดหมาย แต่กลับล่องหน้า
ผู้วิปโยคเข้ามาจนถึงที่นั่น หุบเขาสูญรอยไปอย่างมึนทึบ
ว่า ผู้วิปโยคจะรู้จักหุบเขาแห่งนี้ได้หรือไม่? และถ้า
เทียนจุนจะมีพลึงฝีมือที่สูงส่งถึงขั้นใด? ชั่วชั่วเล่าหนึ่ง

มีทราบว่ วางแผนการดำเนินงานในครั้งนี้อย่างไร ?

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น รับประทานอาหารร้อนร่นตักชิม
เพียงปวยฮุ่นว่า

“ในหุบเขามีจิ้งก้าน มีกลไกกับตักอื่นใดอยู่อีก
หรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์จะทำจะมี”

“ในหุบเขามีคนอยู่เท่าใด ?”

“นอกจากเกาจเตียนจุนแล้ว มีครบสิบคน”

“หรือว่ในหุบเขาแห่งนี้ จะไม่มีการเตรียมพร้อม
ป้องกันเลย ?”

“มีจำเป็น”

“เพราะเหตุใด ?”

“ตลอดหลายสิบปีมา ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าสู่หุบ
เขาได้ มาตรการนั้นจะมีก้นากลัวมีอาจกลับไปได้อีกแล้ว”

“เกาจเตียนจุน ขณะนี้อยู่ในที่ใด ?”

“ปราสาทกันหุบเขา”

“ห่างจากที่นี่ไปประมาณเท่าใด?”

“ประมาณหนึ่งล^๔”

“เข้าออกได้ตามสะดวก?”

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์มีระยะที่ไปมาได้ในวงจำกัดเท่านั้น
หาก मैंไปไกลกว่านั้นก็จะหลงทางจนกลับมามีได้”

“ตั้งหลายสิบปีมานี้ ท่านมิเคยลองหลบหนีไป
เลยหรือ?”

เซียมเตียงปวงฮุ้น หายใจอย่างท้อแท้ทอดอาลัย
ตอบว่า

“มี แต่ข้าพเจ้าผิดหวัง ข้าพเจ้ามีอาจหนีออก
ไปได้”

“ดังนั้น ท่านจึงรอคอยโอกาสอยู่ในที่นี้ตลอด
ไป?”

“หาไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่มีความทะเยอทะยานอันใด
หลงเหลืออยู่อีกแล้ว เนื่องจากข้าพเจ้ากลายเป็นคน
พิการ มาตรา मैंมีชีวิตออกไปจากหุบเขานี้ก็จะมี

ประโยชน์อันใดด้วย แต่ข้าพเจ้ากลัวจะมีนางสังหรณ์ที่
 มิหมดไปด้วย หวังว่ามีสักวันหนึ่งให้ชนชาวบูลิ้มทราบ
 ร่องรอยว่า ข้าพเจ้าตกอยู่ในที่นี้ ยังมี...

“ยังมีอะไร?”

“ยังมีป้ายประกาศิตร่อยมังกกร....”

“ประกาศิตร่อยมังกกรยังอยู่ที่ตัวท่าน?”

“หามีไฉน”

“ถูกเกาเจ็ทียนจนชิงเอาไปแล้ว?”

“ก็มิใช่ หากแม้นมันได้ไปเมื่อใด ข้าพเจ้าก็
 ไม่อาจจะมีชีวิตอีกเหมือนนั้น มันเพราะต้องการจะหาร่อง
 รอยของ บ้ายประกาศิตร่อยมังกกร จาก คำสารภาพของ ข้าพ-
 เจ้า จึงได้ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตยืนยาวมาจนถึงบัดนี้ และ
 ข้าพเจ้าก็สามารถดำรงชีวิตอย่างน่าอดสูอยู่ต่อไป ข้าพเจ้า
 หวังว่าสามารถบอกข่าวอันเร้นลับนี้ให้แก่ชนชาวบูลิ้ม ที่
 เปี่ยมด้วยธัมมะอันถึงามสักคนหนึ่ง ขณะนี้ผู้มีอาวุโสมา
 ทำให้ข้าพเจ้าได้สมความปรารถนาที่มุ่งหวัง แม้นตายก็

ตาหลับแล้ว”

“สัญญาลักษณณ์นั้นอยู่ที่ใด?”

“เรื่อง...”

เซียมเตี้ยงปวยฮุ้น ปรากฏ แวกังซา ชันบนใบหน้า
ทันทีก็คิดอย่างรวดเร็วว่า

“หรือว่ามารเฒ่า เมื่อเห็นเรา มียอมบอก กับมันมา
หลายสิบปี มาตราแม้นจะถูกทรมาณอย่างลำบากยากเข็ญ
สักเพียงไร ก็ยอมตายโดยมียอมสารภาพให้มันไปซึ่ง
เอาประกาศิตนั้นมาได้ การครั้งนี้อาจจะเป็นอุบายอันชั่ว
ร้ายที่มันแต่งมาหลอกลวงเรา เรื่องนี้มีทางเป็นไปได้
มากทีเดียว เฒ่าประหลาดหน้าตาอัปลักษณ์มาอย่างกระ-
ทันหัน เป็นที่น่าระแวงสงสัยยิ่ง”

จึงเอ่ยเพียงเรื่องนี้คำเดียวก็มีได้กล่าวสลับไป

ไคว่เกียมชั่วฉลาดปราดเปรียวยิ่งนัก ได้คำนวณ
ทราบถึงความรู้สึกนึกคิดของฝ่ายตรงข้ามแล้ว จึงหัวร่อ
ฮา ฮา พลังกล่าวว่า

“ท่านกลางแคลงใจว่า วาจาของเล่าฮุนมีตรงกับ
ความจริงกระมัง”

เซียมเตี๋ยปวยฮุนถูก กล่าวแทงใจดำ อย่างง่ายดาย
จึงรู้สึกลำบากใจเป็นล้นพ้น กล่าวตะกุกตะกักว่า

“หามิได้.... และมีใช่ เพราะผู้เยาว์ เชื่อถือ ผู้อาวุโส
มิได้ แต่เนื่องจากท่านผู้มีอาวุโสและข้าพเจ้าผู้เยาว์ มิ
เคยพบพานกันมาในชีวิต และผู้มีอาวุโสก็มิยอมบอกชื่อ
เสียงเรียงนามออกมา ดังนั้น....ดังนั้น....”

โค้วเกียมชวกล่าวอย่างเปิดเผยตรง ๆ ว่า

“เรื่องนมเป็นไร ในเมื่อออกสักรู้ ฮวงซวเล่าหนึ่ง
และพวกก็จะมากันแล้ว ท่านคอยบอกกับฮวงซวเล่าหนึ่ง
เถิด”

ในเวลาขณะนั้นเอง เสียงฝีเท้าได้ดังจากไกลเป็น
ไกล โค้วเกียมชวรีบกระซิบเบา ๆ ว่า

“มีคนมาแล้ว”

เซียมเตี๋ยปวยฮุนนั้น สูญสิ้นพลังฝีมือ ไปเนิ่นนาน

บี เสียงที่ดังอยู่ในระยะทางไกลจึงมีอาจได้ยิน ริมถ้าม
อย่างเร่ร่อนว่า

“มาจากทิศทางใด?”

ไคว่เกี่ยมชั่วชไปทางด้านขวา กล่าวว่า

“ทางนั้น”

“อ้อ นั้นเป็นคนของหุบเขา ผู้มีอาวุโส...”

“เราหลบเสียงกันไปชั่วคราวเถิด”

กล่าวแล้วถลันกายขึ้นไปยังยอดศิลาที่สูงชัน ฟูบ
กายลงหมอบอย่างแน่วหนึ่งมิเคลื่อนไหว

เสียงฝีเท้าได้ไกลเข้ามาทุกครา ในพริบตา ที่หุบ
เขาเบื้องหน้าปรากฏร่างคนสี่คนขึ้น หนึ่งในชายชรา
เสียวาวสีขาว ส่วนอีกสามคนเป็นชายฉกรรจ์ในอาภรณ์
รดกุ่ม

คนทั้งสี่เมื่อมาถึงยังข้างกายเซี่ยมเตี้ยงป่วยฮัน ก็
ชะงักเท้าไว้ ชายชราที่สวมเสียวาวสีขาวสยงเสียง
เย็นชา แล้วกล่าวว่า

“เล็กเก่าเกา เทียนจุนเรียกหาเจ้า”

เซียมเตียงปวยฮุ้นแค้นเสียงขันเล็กน้อย นับว่า
เป็นคำตอบแล้ว

ชายชรากล่าวสืบท่อไปว่า

“เล็กเก่าเกา ความเป็นตายร้ายดีของเจ้ามี ความ
สัมพันธ์กับวาจาจากปากเจ้าเพียงประโยคเดียวเท่านั้น”

“ข้าพเจ้ามีเคยคำนึง ถึงความเป็น ความตายมานั้น
นานเต็มทีแล้ว”

“แต่ทว่า เฮอะ เฮอะ ท่านประมุขที่นับถือ ท่าน
ควรจะทราบว่าพวก ปราสาทमार หากลงโทษ คนให้ตายไป
สักคนนั้น จะใช้วิธีการใด?”

เซียมเตียงปวยฮุ้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วกล่าวว่า

“คนเราสามารถตายได้เพียงครั้งเดียว ในเมื่อ
จะอย่างไรก็เป็นความตายแล้ว ยังจะสนใจว่าตายใน
ลักษณะใดเล่า?”

“เฮอะ เฮอะ ว่ากล่าว มาอย่าง ง่ายดาย น่าฟัง

ยิ่ง บอกกับท่านก็ได้ ประมุขที่นั่นนับถือ ท่านเคยได้ยิน
 ภูเขามดมาบ้างหรือไม่ ตามประเพณีของปราสาทเรา
 นำผู้ที่มีโทษถึงแก่ความตาย โยนลงไปในภูเขามดให้มด
 จำนวนหมื่น ๆ แสน ๆ รุมกัดทั้ง จะได้มีท้องคอยเก็บศพ
 ให้ยุ่งยาก....”

โศกโศกที่ฟุบกายอยู่บนยอดหินใหญ่ ถูกวาจา
 นี้สร้างความตื่นตระหนกจนขนลุกเกรียว เพราะมันเป็น
 วิธฆ่าคนที่สุดจะโหดเหี้ยมอำมหิต ยังทารุณชั่วร้ายไปกว่า
 ผู้ทวงโลหิตเสียอีก

ฉับพลันนั้น โศกโศกหวนนึกขึ้นได้ว่า ตูย
 ชื่นชื่นหนึ่งหายเข้ามาในหุบเขาแห่งนี้ หรือว่านางจะมี
 ความสัมพันธ์อันใดกับปราสาทมาร ? โดยไปเป็นมือฆาต
 กรให้แก่พวกปราสาทมาร นี่ช่างเป็นเรื่องอันสุดจะน่า
 หวาดกลัว....

ได้ยินเสียงเซียมเตี้ยงปวยฮุ้นห้วนอย่างโหย หวน
 แล้วกล่าวว่า

“วาระสุดท้ายของการล่มสลายปราสาทมาร มีอยู่
ไม่ไกลนักแล้ว”

ชายชราเสื้อเขียวหวั่นอย่างยะโสโอหัง แล้ว
กล่าวว่า

“เล็กเก้าเกา เป็นการ กลับกัน โดยสิ้นเชิง ปราสาท
มารทักษิณจะ สามารถเป็น ผู้นำของบัลลังก์ เป็นยอดสักการะ
ของทั่วแผ่นดิน”

“เฮอะ”

“แต่ทว่า หาก मैं เจ้ายอมบอกเรื่องราวที่ซุกซ่อน
ของบ้ายประกาศิตแป๊ะเล้งซึ่งฮู้ก็จะอภัยไว้ชีวิตให้ และจะ
ยกย่องเป็นผู้มีเกียรติของปราสาท ความเป็นและความ
ตายในครานี้ อยู่ที่จิตสำนึกเพียงวบเดียวของเจ้า...”

เซี่ยมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก้าเกา หวั่นอย่าง ฟั่นเฟือน
แล้วกล่าวว่า

“ได้บ้ายประกาศิตแป๊ะเล้งซึ่งฮู้ไป จากนั้น ก็

หาอุบายทั้งตัวเป็นประมุขของบุ๋ม เฮอะ ความกึ๋น
 มิเลวเลย แท่น้ำเสียตาย! ฮา ฮา ฮา เป๊ะเล้งซึ่งฮู้ทัว
 ทงแผ่นดินมีอยู่เพียงอันเดียว มีหน้าชา แม่มีบายประกาศิต
 เป๊ะเล้งซึ่งฮู้ หากตัวเรามีปรากฏออกไปว่ากล่าว บ้าย
 ประกาศิตนั้นก็จะเป็นปัญหา ที่ไม่มีทางจะว่ากล่าว ให้ชนชาว
 บุ๋มทั้งทงแผ่นดินไว้วางใจเจ้าได้ ซึ่งลองคิดดูว่า หาก
 แม่เราถือบายประกาศิตออกไปจริง พวกปราสาท
 มารจะมิกลัวตัวเรา เบ็ดเผยความลับที่เป็นปริศนามา
 ตลอดจนชีวิตสามสิบปี....”

ชายชราหัวร่อเคยก ๆ เสียงพิกล กล่าวขำขัน
 ทันทันว่า

“เลิกเก่าเกา เรื่องราวนี้มันต้องให้เจ้ามากังวล
 ใจ ซึ่งคุณได้มีแผนการเรียบร้อยอยู่แต่แรกแล้ว”

พอเอ่ยถึงนามซึ่งคุณ โคว์เกยมชวตองเลือดพล่าน
 ไปทั้งกาย ความอำมหิตบังเกิดขึ้นจนจับใจ จริงคังคาค
 คิต โง้วตักซึ่งคุณเมื่อเรียกร้องให้มีพิธีชุมนุมกันผู้กล้า

ก็ด้วยอุบายอันชั่วร้ายที่แอบแฝงอยู่

เซียมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก้เกา ใช้ฝีมือสะกดเหล่า

นักสู้ผู้เก่งกาจทั่วทั้งแผ่นดิน ช่วงชิงตำแหน่งประมุขของ

บู๊ลิ้มมาได้ แต่คาดไม่ถึงว่า จะมีวันพลายในชีวิต

ลักษณะ

ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรม มีการ

กระทำที่แบ่งแยกกันอย่างถนัดชัดเจน โยต้องใช้ประมุข

ด้วย ประมุขหรือจะไกลเกลี้ยภยันตรายทั้งหลายแหล่ใน

บู๊ลิ้มให้สงบราบคาบได้ ไหนเลยจะควบคุมการกระทำ

อันเลวทรามชั่วร้ายของผู้ต่ำช้าให้สยบยอม ซึ่งความเป็น

จริงแล้ว มันเป็นเพียงนามจอมปลอมที่ตั้งขึ้น เพราะผู้

ทะเยอทะยาน และมีจิตคิดร้ายมาใช้เป็นประโยชน์ส่วน

ตัวเท่านั้นเอง

ไคว่เกี่ยมชั่วพอได้คิดถึงเรื่องนี้ ก็รีบตกลงใจว่า

“เราจะ ต้อง ทำลาย ความ คิดเห็น อันคร่ำครึ นี้ ให้
ย่อยยับจนได้”

เซียม เตียงปวยฮุ้น กระซากเสียง อย่าง เกรี้ยวกราด
ว่า

“มารเตียรจฉาน คิดจะให้เราแซ่เล็กบอกถึงที่
ช่อนป้ายประกาศิตเป๊ะเล้งซึ่งฮุ้นนั้น ก็อุปมาดุจดังฝัน
กลางวัน”

ชายชราและชายฉกรรจ์ที่มาทั้งสี่คน ทนทานต่อ
การปากแข็งนมได้อีกแล้ว ชายฉกรรจ์ทั้งสามหันมากล่าว
กับชายชราเสมอเขียวว่า

“ขอเรียนทั้งจู (หัวหน้าหน่วย) จะพามันไป
พบกันเทียนจุนในบัดนี้เลยหรือไม่?”

ชายชราเสมอเขียวร้องทงอ้อ แล้วกล่าวต่อ

“ก็ได้ พาไปเถิด”

ในฉับพลันทันใดนั้น...

เสียงอันเย็นยะเยือกนำหวาดหวั่น พลันถึงชน

กระทบโศกของทุกคนว่า

“พาคณหรือ? ช้าไว้อีก่อน”

เซียมเตียงปวยฮุ้นย๋อมทราบ แน่แก่ใจว่า ผู้ส่งวาจา
นี่คือใคร ดังนั้น สีน้าจึงเป็นปรกติมีความตื่นเต้น

แต่ชายชราเสื้อเขียวและชายฉกรรจ์ทั้งสาม ต่าง
ตื่นตระหนกตกใจ อย่างใหญ่หลวงนัก เพราะหุบเขามี่จก๊ก
ที่พวกมันเห็น เป็นปรากฏการณ์เข้มแข็งที่สุดในแผ่นดิน
กลับมีคนแปลกหน้าบุกรุกเข้ามา ยังจะใช้ได้อย่างไรกัน

ชายชราเสื้อเขียวทวาดเสียงทุ้มหนักว่า

“ผู้ใดกัน กล้าฝ่าเข้ามาอย่างอุกอาจโอหัง จง
ไสหัวให้เรา....”

วาจายังมีทันขาดคำ ที่เบื้องหน้าทุกคนก็ไหวตัว
วูบวาบ ชายชราหน้าตาขรุขระอัปลักษณ์ผมยาวขาวโพลง
ได้ปรากฏกายอยู่ในบริเวณจุดตั้งเป็นภูตพราย ลมมิตั้ง
ฝุ่นมิกระจาย อาศัยเพียงวิชาตัวเบาในประการนี้ ก็ประ
จักษ์ใจได้แล้วว่า ชายชราอัปลักษณ์มีฝีมืออยู่เท่าใด

เซียมเตียงปวยฮุ้นนั้นสงสัยใจอยู่ตลอดเวลา ว่า
ไคว่เกยมชวเป็นสายลับ ที่ปราสาทมารส่งให้มาหลอกลวง

ทวงความลับจากตน จึงลอบคิดอยู่ในใจว่า

“ต้อง ขอ^๑คุณ^๒ พวก^๓ เจ้าจะ^๔ แสด^๕ง^๖ ละ^๗คร^๘ ตบ^๙ ทา^{๑๐} ออก^{๑๑} มา^{๑๒}
อย่างไร”

ชายชรา^{๑๓} เสือ^{๑๔} เขี้ยว^{๑๕} และชายฉกรรจ์^{๑๖} ทั้ง^{๑๗} สาม^{๑๘} เห็น^{๑๙}
ชายชราหน้าตาอัปลักษณ์^{๒๐} ปราง^{๒๑} ฏ^{๒๒} ขน^{๒๓} อย่าง^{๒๔} กระ^{๒๕} ท^{๒๖} น^{๒๗} ห^{๒๘} น^{๒๙} จึง^{๓๐}
ต่าง^{๓๑} ถอย^{๓๒} กาย^{๓๓} ไป^{๓๔} หลาย^{๓๕} ก้าว^{๓๖} ด้วย^{๓๗} ความ^{๓๘} ต^{๓๙} ัน^{๔๐} ตระ^{๔๑} ห^{๔๒} น^{๔๓} ก^{๔๔} สาย^{๔๕} ตา^{๔๖}
ทั้ง^{๔๗} แเป^{๔๘} ค^{๔๙} ุ^{๕๐} เขม^{๕๑} น^{๕๒} ม^{๕๓} ม^{๕๔} อ^{๕๕} ง^{๕๖} จ^{๕๗} อ^{๕๘} ง^{๕๙} ุ^{๖๐} ไบ^{๖๑} หน้า^{๖๒} ผ่าย^{๖๓} ต^{๖๔} ร^{๖๕} ง^{๖๖} ข^{๖๗} ้าม^{๖๘} อย่า^{๖๙} แน^{๗๐} ว^{๗๑} น^{๗๒} ึ่ง^{๗๓}
ด้วย^{๗๔} ประ^{๗๕} กาย^{๗๖} อ^{๗๗} น^{๗๘} โห^{๗๙} ด^{๘๐} เหย^{๘๑} ม^{๘๒} ช^{๘๓} ว^{๘๔} ร^{๘๕} ้าย^{๘๖}

แต่^{๘๗} ท^{๘๘} ว่า^{๘๙} ไม่^{๙๐} มี^{๙๑} แม่^{๙๒} แท^{๙๓} ค^{๙๔} น^{๙๕} เด^{๙๖} ย^{๙๗} ว^{๙๘} ที่^{๙๙} จะ^{๑๐๐} ท^{๑๐๑} ร^{๑๐๒} า^{๑๐๓} บ^{๑๐๔} ค^{๑๐๕} ว^{๑๐๖} า^{๑๐๗} เ^{๑๐๘} เป็น^{๑๐๙}
มา^{๑๑๐} ของ^{๑๑๑} ชาย^{๑๑๒} ช^{๑๑๓} ร^{๑๑๔} า^{๑๑๕} อัปลักษณ์^{๑๑๖} เลย^{๑๑๗}

ไค^{๑๑๘} ว^{๑๑๙} เก^{๑๒๐} ย^{๑๒๑} ม^{๑๒๒} ช^{๑๒๓} ว^{๑๒๔} ล^{๑๒๕} ุ^{๑๒๖} บ^{๑๒๗} เ^{๑๒๘} ร^{๑๒๙} า^{๑๓๐} ข^{๑๓๑} า^{๑๓๒} ว^{๑๓๓} ป^{๑๓๔} ล^{๑๓๕} อ^{๑๓๖} ม^{๑๓๗} ของ^{๑๓๘} ตน^{๑๓๙} ห^{๑๔๐} ว^{๑๔๑} ร^{๑๔๒} อ^{๑๔๓}
เฮ^{๑๔๔} อะ^{๑๔๕} เฮ^{๑๔๖} อะ^{๑๔๗} เ^{๑๔๘} ล^{๑๔๙} ย^{๑๕๐} เ^{๑๕๑} น^{๑๕๒} ซ^{๑๕๓} า^{๑๕๔} เป็น^{๑๕๕} เว^{๑๕๖} ล^{๑๕๗} า^{๑๕๘} ช^{๑๕๙} ว^{๑๖๐} ค^{๑๖๑} ร^{๑๖๒} ู้^{๑๖๓}

ชายชรา^{๑๖๔} เสือ^{๑๖๕} เขี้ยว^{๑๖๖} เมื่อ^{๑๖๗} ระ^{๑๖๘} ัง^{๑๖๙} บ^{๑๗๐} ใจ^{๑๗๑} ได้^{๑๗๒} แ^{๑๗๓} ล^{๑๗๔} แล้ว^{๑๗๕} จึง^{๑๗๖} แ^{๑๗๗} ค^{๑๗๘} น^{๑๗๙} ห^{๑๘๐} ว^{๑๘๑} ร^{๑๘๒} อ^{๑๘๓}
พ^{๑๘๔} ล^{๑๘๕} า^{๑๘๖} ง^{๑๘๗} ก^{๑๘๘} ล^{๑๘๙} ่า^{๑๙๐} ว^{๑๙๑} ว่า^{๑๙๒}

“เ^{๑๙๓} มา^{๑๙๔} อัปลักษณ์^{๑๙๕} เจ้า^{๑๙๖} ท^{๑๙๗} ร^{๑๙๘} า^{๑๙๙} บ^{๒๐๐} หรือ^{๒๐๑} ไม่^{๒๐๒} ว่า^{๒๐๓} ที่^{๒๐๔} น^{๒๐๕} เป็น^{๒๐๖} ส^{๒๐๗} ท^{๒๐๘} า^{๒๐๙} น^{๒๑๐}
ที่^{๒๑๑} ไ^{๒๑๒} ไ^{๒๑๓} ?”

โศวเกยมชวเคนเสียงอย่างเหยียดหยาม ตอบว่า

“เป็นหุบเขารกร้างเปล่าเปลี่ยวเท่านั้นเอง จะ
มีความยอดเยี่ยมใหญ่โตไปไยเล่า?”

“เฮอะ เฮอะ เฒ่าอัปลักษณ์ เจ้าเข้ามาในหุบเขา
นี้ ชะตาชีวิตของเจ้าก็ถูกกำหนดลงอย่างแน่นอนแล้ว”

“มีชะตาชีวิตอย่างไร?”

“ตาย?”

โศวเกยมชวกล่าวเสียงเย็นชาเป็นที่สุดว่า

“เมื่อเราผู้เฒ่าก้าวเข้ามาในนี้ ก็มีประเพณีที่มียอม
ปล่อยให้ผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้ นี่ก็เป็นชะตาชีวิตของพวกเขา
เจ้าเช่นกัน”

วาจานีสร้างความหนาวเหน็บให้แก่คนทั้งสองอย่าง
ยิ่งยวด สมองพองโตคล้ายดังจะระเบิดออก

ชายชราเสื้อเขียวสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าว
ขึ้นว่า

“เฒ่าอัปลักษณ์ ประกาศนามของเจ้าออกมา”

“อาศัยเจ้ายังไม่มีศกติดศรพอ”

“เจ้าทราบหรือไม่ว่าประมุขหุบเขานี้คือใคร?”

“มารเฒ่าเก่านว ไช้หรือไม่ว?”

คนทั้งสองต่างพากันสะท้อนชนทั้งร่าง ความเป็นมา
ของชายชราอัปลักษณ์ นับว่าน่าครุ่นคิด น่าคลางแคลง
อย่างจริงจัง

“ในเมื่อทราบนามของเทียนจุน คาดว่าเจ้าก็มีไช้
เป็นผู้ไรชื่อเสียงเรียงนาม ขอให้ประกาศเจตนาการ
มาด้วย”

โค้วเกี่ยมชั่วห้วน ฮะฮะ ฮะฮะ แล้วกล่าวว่า

“เล่าสู่ที่มารานี้ ก็ต้องการขอยืมสิ่งของจากมาร
เฒ่าประการหนึ่ง”

“ขอยืมสิ่งของ?”

“ถูกต้อง”

“จะขอยืมสิ่งอันใด?”

“ศรพิษของมันเท่านั้น!”

คนทั้งสี่เมืองนงไปวบหนึ่งแล้ว ต่างพากันทวาด
ก้องข้องขึ้น ชายฉกรรจ์หนึ่งในสามสะอึกร่างเข้ามาตวัด
ฝ่ามือฟาดใส่อย่างหักโหมรุนแรง

โค้งเกี่ยวชั่วแค้นเสียงอย่างเย็นชา ยกมือขึ้นข้าง
เดียววาดเป็นวงรังและกระแทกออกไป....

พลังที่ชายฉกรรจ์โถมฟาดเข้ามา พลันสลายหายไปจนไร้แววร่องรอย ส่วนร่างของมันก็ถูกพลังการรัง
และกระแทกของฝ่ายตรงข้าม กระชากจนต้องโถมกาย
เข้าไป แน่ใจว่าได้เผชิญกับยอดฝีมืออันสูงสุดเข้าแล้ว
จึงทนตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ความคิดยังมีทันจะอุบัติ
พลันเห็นมือของฝ่ายตรงข้าม กระชากและกระแทกอย่าง
จับพลันทันด่วน ร่างกายล้มถ้านของมัน ถูกพลังอัน
น่าหวาดหวั่นสะท้านใจ ยกร่างจนลอยขึ้นจากพื้น พุ่ง
เข้าใส่โชติศิลามหิมานันท์....

เสียงแผดร้อง อันโหยหวน น่าไหว หวั่น ได้ดังขึ้น
เพียงวบเดียว โลหิตก็กระจายจนเวียนว่อน ร่างถูก

กระแทกจนแหลกเหลวอยู่กับผนังศิลาไปแล้ว

ชายฉกรรจ์อีกสองคนพอเห็นเช่นนั้น ต่างตื่น
ตระหนกจนหน้าถอดสี พลั้งมือเยี่ยงนั้นบ่ว่ายังมีเคยได้
ยินและพบเห็นมาเลย

เสียงทวาดได้อุบัติขึ้นในทันใด คนที่เหลือทั้งสาม
ต่างทวัดฝ่ามือจู่โจมเข้าไปบ้าง

โค้งเกี่ยวชั่วคราวเป็นวงกว้าง ทวัดฝ่ามือข้าง
เดียวฟาดออกต้านรับ...

เสียงแผดร้องโหยหวนได้ดังขึ้นอีกครั้ง เงา
ร่างสายหนึ่งพุ่งละลือออกไปจนไกลกว่าสามสิบเซี้ยะ จึง
ร่วงหล่นลงสู่พื้น แน่ยังมีเคลื่อนไหว

ชายชรา เสือเขี้ยว แค้นเคืองจนต้อง แผดร้อง เสียง
ระรัวตลอดเวลา ฝ่ามือทั้งสองควงสะบัดฟาดอย่างหักโหม
รุนแรง พลั้งเป็นระลอกตั้งราวกับคลื่นใหญ่ โถมทะลัก
ตรงออกไปดุจตั้งกลุ่มคลื่น....

โค้งเกี่ยวชั่วคราวมีความว่องไวปราดเปรียว ประหนึ่ง

ภูตผีปิศาจ คล่องแคล่วว่องไวจุกจิกปลาน้อยในฟองคลื่น
พลึงฝ่ามือของชายชราเสื่อเชียว มีมีทางสัมผัสกับร่างของ
ไคว่เกี่ยมชวแม่แต่น้อยนิต

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งต้นตระหนก จนขวัญหายไ
แล้ว แม่กระทั่งจะตวัดฝ่ามือจู่โจมเข้าใส่ฝ่ายตรงข้าม
ก็ยังมิอาจกระทำไ้ มันรู้สึกทาลายอยู่วบบาบ เกร่างคน
ฉวัดเฉวียนวนเวียนจนเลอะเลือน หลังจากกระบังใจตวัด
ฝ่ามือฟาดอย่างชุลมุนวุ่นวายไปครู่หนึ่งแล้ว พลันรู้สึกมี
พลังอันหนักหน่วงมหาศาล ยอร่างของมันจนพุ่งเข้าใส่
ชายชราเสื่อเชียวอย่างหนักหน่วงรุนแรง เป็นพลังที่รัด
จนไม่มีทางจะดิ้นรนขัดขืนอย่างไรไ้....

ชายชราเสื่อเชียว ในยามคลั่งแค้นเดือดดาลอย่าง
ยิ่งยวดนี้ คราใดที่ลงมือไปทุ่มเทกำลังจนสุดตัว พลัน
เห็นบริวารที่เป็นชายฉกรรจ์ พุ่งเข้ามาใส่หน้าตนอย่าง
รุนแรง จะรังมือเปลี่ยนท่าก็มีทันทั่วที ขณะใจเพิ่งตื่น
ระรัวจนหายวายนั่น...

เสียงดังโครมชนก๊กก้อง พร้อมกับเสียงแผ่ร้อง
อันโหยหวนสะท้อน ชายฉกรรจ์ผู้นั้นกลายเป็นซากศพอัน
แหลกลาญไปอยู่กับพื้นไป

มันจึงตื่นตระหนกจนต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว ตา
ทั้งสองแฉ่งฉานด้วยสายเลือด ค่ำรามเสียงสนั่นไปว่า

“เฒ่าอัปลักษณ์ เจ้ามิต้องปลาบปล่มยินดีไป จะ
อย่างไรเจ้าก็ต้องตายอย่างแน่นอน”

พลันหันกาย พรูร่างหลบ ออกไปตาม ทิศทางด้าน
ในของหุบเขาประหนึ่งเห็นบิน

“กลับมา”

พร้อมกับเสียงทวาดว่า ชายชราเสือเขี้ยวรูสีกม
พลุ่งดังจุดอันมหาศาล กระชากร่างกลางอากาศของมัน
ให้ละลือลงสู่พื้นอีกครั้งหนึ่ง จึงต้องเซถลาถอยกลับ
มาอย่างมโหฬารจนร่นชดช่น แทกตื่นตระหนกจนอกสั่น
ขวัญหาย

ไคว่เกยมชวกล่าเสียงเยนยะเยือกเป็นที่สุดว่า

“มารเคียร์จฉาน เจ้าสมวาจาที่เราผู้เฒ่ากล่าว
ไปเมื่อครู่แล้วหรือ เราผู้เฒ่าก่อนจะมานั้น มีว่าที่ใดที่
เราผ่านไป มิเคยยอมให้มีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้เจ้าหรือ
ยังจะคิดทำลายประเพณีของเราผู้เฒ่า เฮอะ เฮอะ”

ท่ามกลางเสียงแค้นหัวร่ออันเย็นชา ตวัดฝ่ามือ
ฟาดโครมออกไปทันที

ชายชราเสื้อเขียวมศกคตรึงทั้งजू ของปราสาทमार
พลงล้มย่ำย้อมมิใช่ตำทราอย่างเด็ดขาด แท่น่าเสียดาย
ที่คู่มือ ซึ่งมันเผชิญด้วยนั้นคือยอดอัจฉริยะที่มีอาญาได้ใน
รอบร้อยปี พลงล้มห่างไกลกันจนสุดกู่....

ดังนั้น ไหนเลยจะกล้ารับอย่างหักหาญตรงๆ
รีบถีบปลายเท้าจนสุดกำลังพลวออกไปได้ถึงแปดเซี่ยะ

ไคว่เกี่ยมชั่วตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ มียอมให้ผู้ใด
ในหุบเขามีชีวิตรอดอยู่ได้ มาตรมิเช่นนั้น กับแผนการ
ใดๆ ภายหน้าของตน ก็จะมีสะดวกอย่างยิ่ง ความคิด
อันโหดเหี้ยมอำมหิตจึงบังเกิดขึ้น ไหนเลยจะปล่อยให้

ผ่ายตรงข้ามหนึ่รอดออกไปได้แล้ว

ในช่วงพริบตาที่ ชายชราพล้วกายหลบออกไปนั้น
ฝ่ามือที่สองก็ถูกตัวฟาดตามตุ้จตั้งเป็นสายฟ้า หนักหน่วง
รุนแรงประหนึ่งพะเนินเหล็กร่วงลงมา

ชายชรา เสือเขี้ยวยังมีทัน จะทรงกายได้มั่นคง
พลังมหาศาลปานมรสุม ได้ทุ่มเทเข้าใส่ตุ้จตั้งสายฟ้า ใน
ช่วงฉุนเฉียวของชีวิตนี้ มันขบกรามตัดสินใจสะบัดฝ่ามือ
ออกกระแทกรับอย่างหักโหม....

เสียงดังโครมกึกก้อง จนกวาดหินดินทรายปลิว
กระจัดกระจายคละคลุ้ง ผสานด้วยเสียงครางหนัก ๆ ใน
ลำคอ ชายชราเสือเขี้ยวอ้าปากกระอักโลหิตออกมาเป็น
ลำยาว ร่างคล้ายตั้งเป็นว่าวขาดจากบ้าน กระดอนขึ้น
สูงร่วมยี่สิบเซี่ยะแล้ว จึงฟาดลงกับพื้นดังโครมใหญ่แน่น
ิ่งไปทันที

ไคว่เกี่ยมชวแก่นเสียงเย็นชาขึ้น แล้วยกมือตัว
ฟาดไปใส่เต๊ไกล....

ในเวลาขณะนั้น

เชี่ยมเตี้ยงปวยฮุ้นเล็กเก้าเกา ธิบร็องอย่างร็อน

ร่นว่า

“ผู้มีอาวุโส”

แทบจะเบ็นเวลาพร้อมเพียงกัน พลังปลายนั้ว

อันแหลมคมหลายสาย ได้ฟุ้งปราดฝ่าอากาศจนเสียดัง

หวัดหวิว จู๋โจมมาทางด้านหลังกายทันที

บทที่ ๕๕

อวสานเหล่านาร

ไคว่เกียมชั่วได้ยินเสียงกรูตัวในช่วงกระถัน
หันปาดประกายไฟบริ้งพลั่งฝ่ามือฟาด ออกไป
ให้กลับมา ฉวยโอกาสนั้นดัดพุ่งออกทางด้านข้าง
อย่างกระถันหัน

เมื่อเหลียวมองไป เห็นเบื้องหน้าสายตาเป็นชาย
ชราคว่ำกราบผมเผ้าขาวโพลน หน้าตาโหดเหี้ยมชั่วร้าย
กำลังจับจ้องมองดูตน ด้วยความมีนงงสงสัย จนตาเหลือก
ค้าง

อาจบางที เป็นเพราะพลังฝีมือที่สูงสุดยอดของ
ไคว่เกียมชั่วที่ปลอมแปลงหน้าตามาแล้ว ทำให้ชายชรา

หน้าตาชั่วร้าย ต้องทนตระหนก และสงสัยใจอย่าง
ใหญ่หลวง

ไคว่เกียมชั่วเบือน สายตาไปจ้องมองคิ้วทั้งสอง
ของมันก่อน เห็นมือขวาได้ขาดหัวแม่มือไปนิ้วหนึ่งอย่าง
เด่นชัด จึงทราบว่ามีที่มาคือใครกัน ด้านหลังของชาย
ชราหน้าชั่วร้าย ยังมีชายชราอายุประมาณห้าสิบปียืนเรียง
รายอยู่ทุกคน แต่ละคนต่างแต่งกายอย่างประหลาดพิกล
หน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิต

ชายชราแก่นวไช้สายตาอันเย็นชา กวาดมองดู
ซากศพทั้งสามบนพื้นไปแวบหนึ่งแล้ว จึงกล่าวเสียงทุ้ม
หนักขึ้นว่า

“ท่านฝ่าเข้ามาทำร้ายคนในหุบเขา นับว่ามีกำลัง
ใจไม่เบาเลย”

ไคว่เกียมชั่วหัวร่อเฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

“เฒ่าแก่นว อยู่ต่อหน้าเล่าชื่อย่าได้มาตะคอก
เสียงให้เป็นที่รบกวน”

เทพเจ้าแก่นวียิ่งต้นตระหนกตกใจอย่างยิ่ง เพราะ
มันคาดคำนวณมื่อออกจริง ๆ ว่า ชายชราหน้าตาอัปลักษณ์
นี้มีความสำคัญเพียงไร? มาแต่ไหน? อายุของมันมี
ได้ทำไปกว่าตน แต่ในบุ^{๒๕}ลิม^{๒๖}ทั่วทั้งตง^{๒๗}ง่วน มีเคยจะได้
ยินมีบุคคลในรูปลักษณะเช่นนี้มาก่อนเลย จึงตอบเสียง
เย็นชากระต้างว่า

“ท่านจงประกาศนามออกมาฟังดู”

โค้วเกียมชวกล่าวอย่างมิแยแสสนใจว่า

“เล่าฮู^{๒๘}ไร^{๒๙}ชื่อไร^{๓๐}แซ่”

“อ๋อ^{๓๑} คาคว่าท่านก็มีนับเป็นคนเก่งกาจมาแต่ใด”

“ถูกแล้ว เล่าฮูมีความซิงซังอย่างยิ่ง ต่อผู้ใช้
นามอันจอมปลอม มาตั้งตัวเป็นคนเก่งกล้าสามารถ ใน
บุ^{๓๒}ลิม^{๓๓}”

“เฒ่าอัปลักษณ์ ท่านเข้ามาในหุบเขามี่จก^{๓๔}ก
ด้วยจุดประสงค์อันใด?”

“หาคน”

“หาใคร?”

“ประมุขรุ่นที่สิบสองของบุ^{๒๕} ลม นามเซียมเตียง
ปวยฮุนเล็กเก้เกา”

“อ้อ”

เทพเจ้าเก้านิวสี่หน้าแปรเปลี่ยนไปทันที หลัง
จากอุทานขึ้นแล้วสาส์นุสำนัก ทำให้มัน ปราศไปมองดู
เซียมเตียมปวยฮุนแวบหนึ่ง มันซึ่งมีความคิดเห็นอย่าง
แน่ใจว่า คดีที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลาสามสิบปี ไม่มีผู้ใด
จะทราบได้แม้แต่ภูตผีเทพยดา แต่คาดมิถึงว่า วันหนึ่งของ
อีกสามสิบปีให้หลังจะมีคนมาหาจนถึงถิ่น มีหน้าซ้ำ
เข้ามาในหุบเขามี่จก๊ก ที่ตนเร้นกายอาศัยแล้วก็ยังมิ
ทราบ ฝ่ายตรงข้ามมิช้ามิเร็ว แต่กลับมาก่อนวันมีพร
ชุมมนุนักสู้ผู้กล้าเพียงวันเดียว นับว่าเป็นเหตุผลและ
ความนัยที่ยิ่งใหญ่แน่แท้ทีเดียว

หากแม้น ในวันนี้มิกำจัดชายชราอุปลักษณ์ลงไป
ให้ได้ เรื่องนี้ถูกแพร่พรายไปเมื่อใดผลสุดท้ายที่จะเกิด

ชน ก็สุดจะขบคิดคำนวณแล้ว

พอดกตลงใจได้เช่นนั้น จึงกล่าวขึ้นว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร ว่าประมุขรุ่นที่สิบสอง
ของบุ ลมเข้ามาอยู่ในหุบเขาแห่งนี้?”

โค้วเกี่ยมชวหัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นชา แล้ว
กล่าวว่า

“หากให้ผู้อื่นมีทราบ นอบเสียจากตนอย่ากระทำ”
เทพเจ้าแก่นวสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครั่ง ความ
โหดเหี้ยมอำมหิตปรากฏขึ้นจนเด่นชัด แค้นเสียงเย็นชา
แล้วกล่าวว่า

“ท่านมีความคิดจะทำอย่างไร?”

โค้วเกี่ยมชวกล่าวเสียงหนักแน่นที่ละคำว่า

“นำเชียมเตียมปวยฮุนออกไป กระจายคดีอันชั่ว
ร้ายนี้ให้แก่บุ ลมทั่วแผ่นดิน”

“เฮอะ เฮอะ เฮอะ เฒ่าอัปลักษณ์ ท่านมัน
ใจว่ากระทำได้แน่แล้วหรือ?”

“แน่นอน”

“มิจำเป็นให้เล่าสู่ลงมือ อาศัยทิศทางภายในหุบ
เขานี้ก็สามารถกักขังเจ้าให้ออกตายไปเองดอก”

โค้วเกียมชั่วเคยินก็สะท้อนใจไปทันที เพราะเป็น
ความจริงแท้แน่ชัด คนผ่าเข้ามาอย่างเกาสู่มไรเจตนา
หากคิดจะออกไปจากหุบเขาแห่งนี้ นับว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก
ลำบากอย่างยิ่งจริงๆ เนื่องจากสวมหน้ากากหนังมนุษย์
อยู่ตั้งนั้น ใบหน้าจึงไม่ปรากฏความรู้สึกอย่างไรให้ฝ่าย
ตรงข้ามสังเกตเห็น ตอบเสียงเย็นเยือกออกไปว่า

“เล่าสู่มาได้ก็ย่อมออกไปได้”

“นั่นก็แน่นอน”

“เรื่องนักลบล้มต้องมาวิตกกังวลไป ข้าพเจ้าไม่
รบกวนให้เจ้าของหุบเขาต้องออกไปส่งอาคันตุกะ”

“เฮอะ เฮอะ เฮอะ ท่านยังเข้าใจว่าสามารถมี
ชีวิตรอดออกไปได้ ?”

“เฮอะ ไม่เพียงแต่จะมีชีวิตออกไปเท่านั้น ยังจะ

พากันออกไปอีกด้วย”

“ท่านกำลังฝันไป”

เทพเจ้าแก่นวหันมาสั่ง ต่อชายชราที่คานหลังทั้ง
หกคนว่า

“คร่าตัวเซลดยกกลับไปก่อน”

เซียมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก้เกา จวบจนบัดนี้จึง
ทราบว่าชายชราหน้าตาอัปลักษณ์นั้นมาช่วยเหลือตนจริง ๆ
จึงสำนึกเสียใจอย่างรุนแรง ที่เมื่อครู่มิได้บอกที่ซ่อนอัน
เรือนลับของบ้ายประกาศิตร่อยมังกงให้ หากแม้นชายชรา
นั้นท่านทราบมือมิได้ หรือว่าตนมีอาจจะพบหน้าค่าตากัน
อีกแล้ว โยมิเป็นการตายอย่างตาไม่หลับเล่า พอได้คิด
เช่นนั้น สายตาอันมีแววชิงชังคลั่งแค้นสำนึกเสียใจ และ
มุงหวังอย่างมากมาย มองปราดไปที่โค้วเกี่ยมชวทั้นที่

ชายชราทั้งหก ต่างน้อมรับ คำขึ้น พร้อมเพรียงกัน
หนึ่งในจำนวนนั้นก้าวขวางออกมา ยกมือโบกไล่เซียม
เตียงปวยฮุ้นแล้วทว่า

“ไป”

ไคว่เกี่ยมชวกล่าวเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“ช้าก่อน”

ชายชราผู้นั้นชาย หางตาไคว่เกี่ยมชว แวบหนึ่ง
จึงหันมากล่าวกับเซี่ยมเตียงปวยฮุ้นอีกว่า

“ให้เจ้าไป ได้ยินหรือไม่?”

ไคว่เกี่ยมชวกล่าวสำหรับไปเช่นนั้นว่า

“เล่าฮูบอกว่าเป็นมิได้”

ชายชราผู้นั้น ไหนเลยจะรู้จัก ความร้าย กาจของไคว่
เกี่ยมชว จึงกล่าวอย่างเหยียดหยามขึ้นว่า

“อาศัยเจ้ายังมีสมควร”

“ไคว่เกี่ยมชว บังเกิดความ อามหิตขึ้นอย่างใหญ่
หลวง เสียงยิ่งเย็นยะเยือกไปกว่าเดิมว่า

“จะให้เจ้ารู้ได้ในทันทีเลยว่า สมควรหรือไม่
สมควร”

วาจาพอลา คำ กระบวนท่าเงาเมฆาอสูรร้ายได้

ใช้ออกไปจนเสียงดังควับใหญ่ ถลันมาที่ข้างกายชายชรา
 ผู้นั้นกระบวนทำนั้นนับว่าพิสดารประหลาดล้ำ และว่องไว
 จนไม่มีใใด ๆ ในโลกจะเทียบเท่าได้ ยามถลันกายวูบ
 หนึ่ง พลึงฝ่ามือที่หนักหน่วงดุจดั่งภูเขาทลาย ก็ได้ถูก
 ฟาดออกไปแล้ว

ในพริบตาที่ไคว่เกี่ยมชั่วพลวรางไปนั้น เทพเจ้า
 เก้านวคำรามเสียงสนั่นขึ้นว่า—

“หาที่ตาย”

พลึงจากปลายนิ้วเก้าสาย พุ่งปราดออกมาอย่าง
 ฉับพลันทันควัน

ชายชราผู้นั้นคำนวณมิถึงว่า ชายชราอัปลักษณ์
 จะมีความรวดเร็วว่องไวถึงปานนี้ จึงชะงักงันไปวูบหนึ่ง
 ชั่ววูบเดียวนี้ พลึงอันมหาศาล ก็ได้ ทะลักเข้ากระทบ กาย
 จนหนาวเย็นจับใจ แต่ย้งนับว่ามันมีพลึงฝีมืออันยอดเยี่ยม
 เยี่ยมแกร่งกร้าว ในช่วงงูกละหุกของชีวิต รางไคว่พลว
 ออกจากที่หลบเลี้ยงจากพลึงปะทะในด้นตรง แต่ย้ง

ถูกความ รุนแรง ของกระแส ทะลักเข้าใส่ จนเชลล ากออกไป
ห้ำก่าว

ไคว่เกียมช้วนนั้นคำนวณได้แต่แรกแล้วว่า เทพ
เจ้าแก่นวคงต้องลงมือเข้าขัดขวางตนอย่างเด็ดขาด ยาม
เมื่อฝ่ามือฟาดออกไปนั้น ปลายเท้าพอสัมผัสพื้นก็พุ่ง
กายขึ้นสู่เบื้องสูง และตะปบมือคว้าเซียมเตียงปวยฮุ้นพื้น
จากที่เดิมไปถึงสิบกว่าเซี้ยะ ดังกับประกายไฟ

เทพเจ้าแก่นวจุโจมพลาดผิด มิได้หยุดยั้งรอรอ
แม่แต่แวบเดียวฝ่ามือทั้งสองตัวดชนเสมออก กระแทก
ผางออกไปในทันที

พลั้งลมยังมีทันจะมาถึง กลิ่นคาวทะเลคลุ้งก็โชย
กระทบนาสิกแล้ว

เซียมเตียงปวยฮุ้นร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกตกใจ
“ไคว่เกียมช้วน (พลั้งฝ่ามือเบญจพิษกร่อน
กระตุก)”

ไคว่เกียมช้วนพอได้ฟังสะท้อนใจอย่างรุนแรง รับ

พลวกายอีกครั้งจนห่างไปได้สิบกว่าเชียวะ เลี้ยงหลบ

อย่างหวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง

เทพเจ้าแก่นวหัวร่อเคียด ๆ เสียงพิกล กล่าว

ทวยน้ำเสียงดุจดังภูตพราयर่าครวญขึ้นว่า

“เฒ่าอัปลักษณ์ เราเทพเจ้าจะขยี้เจ้าให้เป็นผุย
ผงไปโนบัดดล”

ไคว่เกยมชั่วพลันหวนคิดถึงยาที่จ่อมแพทย์ สาร-
พัดเปรี๊ยะมอบให้แก่นมมาทงซวด จึงรีบเทใส่มือสอง
เม็ด หนึ่งเม็ดส่งเข้าปากตนอมไว้ ส่วนอีกหนึ่งเม็ดยัด
เข้าใส่ปากเซียมเตียงปวยฮุ้น เป็นการกระทำที่รวดเร็ว
ว่องไวอย่างยิ่งนัก

เซียมเตียง ปวยฮุ้น กระซิบเบา ๆ ที่ข้างหู ไคว่เกยม
ชวว่า

“ผู้มีอาวโส จำไว้ คือทั้งเอี่ยมออตุ....”

ไคว่เกยมชั่วในยามนั้นก็มีเข้าใจในเหตุผล ที่
เซียมเตียงปวยฮุ้นกล่าวว่าจาประโยชน์ออกมา เพราะ

คำนึงถึงว่า เขียวเตี้ยงปวยฮุ้น สูญเสียพลังฝีมือไปแล้วกลัว
จะเป็นอันตรายเพราะการจู่โจม จึงรีบปลื้วกายสะบัด
ร่างมาอยู่อีกทางหนึ่ง ขวางหน้าเขียวเตี้ยงปวยฮุ้นเอาไว้

ในพริบตาที่ร่างเพิ่งขยับขึ้น ชายชราทั้งหกต่างโถม
กายเข้ามาดุจดังสายฟ้า โอบล้อมเอาไว้ในใจกลางพอดี

พลังฝีมือที่ดั่งสนั่นปานอสันนิบาต เมื่อชายชรา
ทั้งหกต่างฟาดออกไปคนละฝ่ามือ ความหนักหน่วงรุนแรง
แรงในครานี้ ตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

ไคว่ เกี่ยมซั่ว สะบัด แขน ทั้งสอง กรีด ออก เป็นวง
กว้างอย่างเร่งร้อน....

เสียงโครม ๆ ได้ดังขึ้นหลายครั้งซ้อน ๆ ชายชรา
ทั้งหกต่าง ถูกกระแทกจนเซ ถอยออก ไปสองสาม ก้าว ส่วน
ไคว่ เกี่ยมซั่ว นั้นท่าจมหายลงไปใต้ดินร่วมครึ่งเซี่ยะ พลัง
อบอวลปั่นป่วนอลเวง เลือดลมพลุ่งพล่านเดือดดาลจน
บัดนี้จึงทราบแล้วว่า พลังฝีมือของชายชราทั้งหกมิใช่
ต่ำทราวมเลย

ชายชราทั้งหกถอยเพียงเล็กน้อยก็ จู่โจมเข้ามาหา
อีกครั้ง ต่างทุ่มเทพลังเข้าใส่อย่างไม่อ้อมมือ

ในฉบับพลันนั้นเอง พลังอนมหาศาลจึงตั้งกรีน
กรีนสนั่นหวั่นไหวเงา คนพลุกพล่านกระจัด กระจ่ายกรวด
หินดินทรายปลิวคละคลุ้ง เป็นสภาพการต่อสู้ที่ดุเดือด
นองเลือดอย่างยิ่ง

ไคว่เกี่ยมชั่วคิดในใจว่า

“หาก แม่น มีรับจัดการ กับชายชราทั้งหกคนแล้วก็
ไม่มีปัญญาจะไปหักล้างผลาญชีวิตกับเทพเจ้าแก่นว หาก
มีรวบรวมการต่อสู้ให้จบสิ้นลงในเวลาอันสั้น กาลเวลา
จะเป็นภทภัยต่อเซียมเตียงปวยฮุนอย่างยิ่ง และกลัวว่า
มีอาจจะช่วยเหลือออกไปจากห้วงอันตรายนี้อีกด้วย

ตามเหตุผลอันสมควร พวกฮวงซว้เล่าที่นั่งที่ตระ
เตรียมการอย่างเรียบร้อยอยู่แต่แรก ยามนี้สมควรจะ
ปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว แต่กลับเงิบงันไว้แว โดยไคว่
เกี่ยมชั่วหาทราบไม่ว่า ฮวงซว้เล่านั่งและพวกพาทันรือ

คอยตน จนน้องเลื่อนเวลาการลงมือ ให้ช้าไปกว่ากำหนด ถึงสองชั่วยาม โดยพวกนั้นย่อมมิทราบว่ ไคว่^๕ เกยมชั่ว^๕ ทัก^๕ นหาอย่างเตาสุ่มจนมาสู่หุบเขา ไต่ก่อนอย่าง บังเอิญมีตั้งใจ

ยามนั้น ทั้งสองฝ่ายต่างได้หักล้างผลาญชีวิตกัน กว่าสามสิบกระบวนการเพลงแล้ว

ชายชราทั้งหกคนนั้น ต่างมีพลังฝีมืออันเข้มแข็ง แกร่งกร้าว และยังมีกระบวนการเท่าที่พิสดารประหลาดล้ำ หากมิใช่ไคว่^๕ เกยมชั่ว^๕ กลับกลายเป็นยอดฝีมือคนหนึ่งคน ใดแล้ว น่ากลัวไม่มีปัญญาต้านทานรับฝีมือการรุมกระหน่ำ ของชายชราทั้งหกเป็นแน่

ไคว่^๕ เกยมชั่ว^๕ พลันเหลือบเห็นในบริเวณนั้น ไม่มีร่างของเทพเจ้าเก่านวและเซี่ยมเตียงปวยฮุน อยู่ร่วมด้วย จึงกระวนกระวายใจอย่างใหญ่หลวง หากแม้นเซี่ยมเตียงปวยฮุนทนทานต่อทัณฑ์ทรมานอันชั่วร้ายมิได้ ยอมสารถาพที่ซ่อนป้ายประกาศิตแป๊ะเล่งซึ้งฮู ออกไป อย่างนั้น

กาลเวลาที่ทนทุกข์มาถึงสามสิบปี นับว่าเสียเปล่าโดยหาประโยชน์มิได้แล้ว

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น กระบวนท่ากริปเร้งรัดจนรุนแรงขึ้น กว่าเดิม ตวัดฟาดไป ถึงสิบแปด ผ่ามือ ซ้อน ๆ เตะกราดซ้ำเติมไปอีกเจ็ดครั้ง อานุภาพการจู่โจมประหนึ่งพายุนที่โหมกระหน่ำ สายฟ้าที่รุมฟาดฟัน รุกไล่จนชายชราทั้งหกต่างฮือออกไปอย่างเร้งร้อนลุกลน

ในชั่วพริบตาที่ชายชรา ทั้งหก ผ่นถอยออกไปนั้น ไคว่เกียมชั่วถีบเท้าฟุ้งกายปราดขึ้นไปทันที....

ชายชราทั้งหกนับว่ามีฝีมือที่มหัศจรรย์เลย ในพริบตาที่ไคว่เกียมชั่วถีบร่างฟุ้งปราดขึ้นนั้น ต่างแค้นเสียงอันเย็นชากระต้าง ตวัดฝ่ามือฟาดใส่หว่างกลางอากาศเงาดำ จำนวนมากมายกายกอง จึงแผ่กระจายออกไปจนคละคลุ้ง

ไคว่เกียมชั่วที่ยังลอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศ พอเห็นเช่นนั้น ตันตระหนกจนเย็นวาบ ไปทั่วร่างเพราะทราบ

แล้วว่า ประกายสี^๔ดำ^๕นี้จะต้องเป็นอาวุธลับประเภททราย
พิษอย่างแน่อน หากเม^๖นั้นสัมผัสกับกายเข้า^๗ไหนเลยจะมี
ชีวิตรอดอยู่ได้

ในช่วงงูกละหลุมอย่างยิ่ง รีบสุดลมปราณจากจุด
ศูนย์อย่างเร่งร้อน ทำให้ร่างกลับพุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง
ได้อีกร่วมสามสิบ^๘เชียว ละลิวพลิวออกไปทางด้านข้างตุจ
ดังเป็นดาวตก

ชายชราทั้งหก เห็นสภาพนั้น จนใจสั่นหว่น ไหวชน
ลูกเกรียวไปทั่วร่าง พลั้งฝีมือและวิชาตัวเบาลักษณะนี้^๙
นับว่ามีเคยคาดคิดจะเป็นไปได้เลย มิ^{๑๐}ต้องอาศัยกำลังการ
หยั่งเท้า^{๑๑}ดิบตัว ก็สามารถพุ่งกายขึ้นสูงอีกได้ นับว่ามีเคย
พานพบและมีเคยได้^{๑๒}ยินอย่างแท้จริงทีเดียว

ทรายพิษที่^{๑๓}ชั^{๑๔}ดมาจำนวนมากมาย จึงกระเด็นหาย
ไปในกลางอากาศจนหมดสิ้น

เสียงแผดร้องโหยหวนได้ดังขึ้น ที่^{๑๕}แท้ชายชรา
เสื้อเขียวผู้^{๑๖}ได้รับบาดเจ็บนอนอยู่กับพื้นเมื่อแรก ยาม^{๑๗}นั้น

ได้ถูกทรายพิษร่วงหล่นลงใส่ร่างอย่างเคราะห์ร้าย เจ็บ
ปวดจนมันต้องเกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น ส่งเสียงครวญคราง
จนโหยหวนจับใจ ชั่วพริบตาเดียว ตลอดจนร่างกายเป็น
สีคำสั่นใจตายไปแล้ว

ไคว่เกี่ยมชั่วรอบค้ำในใจ ว่าเป็นอาวุธชั่วร้าย
เลวทรามยิ่ง

ร่างอและดึกทำให้ฟุ้งปราดเข้าใส่ หนึ่งในหก
ชายชราจุกตั้งสายฟ้ารวดเร็ว รวดเร็วจนกระทั่งความคึก
ของคนทั้งหกยังมีทันจะอุบัตื....

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดได้ดังจนกึกก้อง เเงาร่าง
สองคนได้ปลิวกระจายออกจากกันอย่างฉับพลัน กระทั่ง
หัน

แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ทรายพิษของ
ชายชราอีกห้าคน ก็ถูกชัตออกจากมือในทันใด
เงาร่างที่ฟุ้งปราดออกไปก่อนหน้านี้ คือผู้ถูกไคว่
เกี่ยมชั่วลงมือจู่โจมอย่างกระทันหัน ตวัดฝ่ามือฟาดเข้า
ใส่หนึ่งในหกชายชรา ส่วนร่างกระดอนพุ่งขึ้นไปใน

คราหลังก็อ้าวไคว่เกยมชวเอง เพราะค่านวณได้แน่นอน
แล้วว่าฝ่ายตรงข้ามย่อมจะใช้วิธีนี้มาจัดการกับตน

ชายชราทั้งห้าต้องพลาดผิดหวังไปอีกครั้ง ทั้งที่
ทรายพิษอันชั่วร้ายนี้เป็นอาวุธลับที่มีความเชี่ยวชาญ ชำ-
นาญยิ่ง

เสียงดังบ่าบสนั่น เมื่อร่างของชายชราที่ปลิวกระ
เด็นร่วงลงกระทบพื้น ซึ่งห่างไปกว่า สามสิบเชี้ยวทวาร
ทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีโลหิตไหลหลั่งออกมาดุจดังน้ำพุ

ชายชราทั้งห้าต่างสะท้อนใจอย่างรุนแรง

ไคว่เกยมชวพอเพียงเหยียบเท้าสัมผัสพื้น รีบใช้
ปลายเท้าสะกิดจนถึบร่างพุ่ง กลับออกมา อีกครา อย่างโหด
เหี้ยม รวดเร็วว่องไวประหนึ่งสายฟ้า

ชายชราทั้งห้าหนาวเย็นจับใจไปทันที ในช่วง
ฉุกสะหูกอันถนถน ต่างตัวดำมือฟาดออกไปอย่าง
เร่งร้อน

ไคว่เกยมชวมีทนต์หยั่งกายลงพื้น ผ่ามือทั้งสอง

ก็ฟ้าดมาในระหว่างกลางอากาศอย่างตุ่เคียด...

เสียงระเบิดตังโครม ๆ ขึ้นหลายครั้ง ชายชรา
ทั้งห้าคน ถูกกระแทกจนต้อง หลบซ้ายเฉียงขวาบินจำ
ละหวั่น ไคว่เกี่ยมซวกก็ถูกกระแทกจนล่องตงสู่พื้น ยังต้อง
เซตลาไปอีกหลายวา จึงสามารถทรงกายเอาไว้ได้

เสียงแค้นอันเย็นชาดังขึ้น มียินยอมให้มีเวลา
หอบหายใจพักเหนื่อย ร่างก็พุ่งปราดตุ่จดังเป็นเงาภูต
พรายหรือสายลม เพียงถลันวูบเดียวก็เข้าหาชายชราที่
อยู่ใกล้กับตนอย่างยิ่ง นวทงห้าของมือขวาตะปบคว่า
ออกไปตุ่จดังประกายไฟ

ชายชราผู้นั้นถูกความรวดเร็ว ว่องไวอย่างพิกล
ของคู่ต่อสู้ สร้างความตื่นตระหนกจนงงกันไปชั่ววูบหนึ่ง
แต่พลันรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นบนบ่าจนจับใจ....

พลังฝีมือ ของมันก็นับ ว่ามิใช่ ท่าทรมามธรรมดาไป
แต่ปฏิภิกิริยา ของมันเพียง เชื่องช้ากว่า ไคว่เกี่ยมซวกเล็กน้อย
เท่านั้น ชั่วพริบตาที่บาถูกฝ่ายตรงข้ามตะปบคว่าไว้ได้

ฝ่ามือขวาของมันก็สะบัดฟาดไปตาม สัญชาติญาณป้อง
กันตัว

เสียงดังโครมดังขึ้น พร้อมกับเสียงครางในลำคอ
และเสียงแผดร้องเจ็บปวดโหยหวนดังขึ้นอ้ออึง

โค้วเกี่ยมซัว ถูกฝ่ามือตรงข้ามฟาดเข้าใส่ทรวงอก
ก้านซ้าย จนทนมิดีต้องครางออกมา ส่วนนิ้วทั้งห้าใน
มือขวาก็รวบเข้าไปด้วยลื้มตัว และใช้กำลังเข้าอย่าง
เข้มแข็งเกร่งกร้าว จึงบีบเอากระดูกไหปลาร้าของชายชรา
แหลกละเอียดคามือไป เจ็บปวดจนมันหน้าซีดเผือด
เหงื่อเย็นเยือกไหลชุ่มโชก แผดร้องเสียงโหยหวนขึ้น
ทันที

ชายชราผู้นั้นตัวล้มมือ ฟาดออกไป ตามสัญชาติ
ญาณ ในยามฉุกเฉินทุกกำลังจึงมีอาจจะ เทียบเท่ากับยาม
ปรกติแม้แต่ครึ่งเดียว มาตรฐานเช่นนั้น โค้วเกี่ยมซัวจะต้อง
ได้รับบาดเจ็บสาหัสเป็นแน่แท้

ชายชราอีกสี่คน ใช้สายตาชั่วร้ายทั้งแปดจับ

จ้องมองมาจนเป็นประกายแวววับ คล้ายดังมีประกาย
เพลิงพลุ่งออก จ้องมองดูไคว่เกี่ยมชั่วจนแฉ่วหนึ่ง

ไคว่เกี่ยมชั่วรุ่มร้อนที่จะไปสืบดูร่องรอยของเขี่ยม
เตี้ยงปวยฮุ่นเล็กเก้าเกา มิปรารถนาจะพัวพันให้นานนัก
จึงทวาดก้องชนสุดเสียง ยกร่างชายชราที่ถูกกุมบ่าไว้
เหวี่ยงเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรง ในการเหวี่ยงครา
นี้ยังทุ่มเทพลงเข้าไปในร่างมันถึงแปดส่วนอีกด้วย

ส่วนร่าง ไคว่ไผตาม การพุ่ง อย่างรวดเร็ว ปาน กระ
พริบตา

ชายชราทั้งสี่นั้น มีอยู่สองคนที่ยืนมือออกไปรับ
ร่างสหายที่ถูกเหวี่ยงมาอย่างลืมหื้ม ส่วนอีกสองคนนั้น
ดาหน้าเข้าหาร่างของไคว่เกี่ยมชั่ว ที่พุ่งเข้ามาพาดันตัว
ฝ่ามือรับอย่างคลั่งแค้นเดือดดาล

สองชราที่ยืน มือออกรับ สหายร่วม ทางในตำแหน่ง
รู้สึกว่าการกระทำที่แผ่งมา ในร่างสหาย ร่วมทางนั้น
หนักหน่วงยิ่งกว่าพะเนินเหล็กเป็นหมื่นตำลึง ในยามมิ

ทันระวังตัว จึงต้องแค้นเสียดอย่างเจ็บปวดขึ้นโดยพร้อม
เพรียง เซดลาไปคนละเจ็ดแปดก้าว เทบจะล้มหงาย
ไปกับพื้นที่เดียว

เมื่อมองไป จึงเห็นสหายที่ตนรับเอาไว้ได้ สิ้น
ใจตายไปเนิ่นนานเต็มที่แล้ว จึงเหือดจกตาจนตาเหลือก
ถลนแทบฉีกขาด วางซากศพลงกับพื้นสะอึกเท่าเข้ามา
ช่วยกลุ่มรวมอย่างเหือดจกตา

ส่วนชายชราสองคนที่ดาหน้าเข้าจู่โจม โกว์เกียม
ชั่ว ตวัดฝ่ามือฟาดออกไป แต่กลับสูญหายศัตรูไปอย่าง
กระทันหัน จึงตระหนกตกใจจนกายสั่นสะท้าน / ชาย
ชราหน้าอปลักษณ์ผู้นั้น กลับสามารถเบี่ยงกายไปในขณะ
ที่พุ่งร่างเข้ามาจู่โจมโหมไล่ และพลิกกายเปลี่ยนทิศทาง
อย่างสุดที่จะขบคิดคำนวณได้ จึงพากันรีบวิ่งฝ่ามือ
เบี่ยงกาย....

แต่ทว่า ปฏิกริยามาตรแม่นยำจะรวดเร็วยิ่งนัก ก็
ยังเชื่องช้าไปกว่าโกว์เกียมชั่วเล็กน้อย

พลังอันมหาศาลปานภูเขาทลาย ได้ทะลักออกมา
ทางด้านข้าง สู่กายอย่างฉับพลันทันด่วน

ชายชราทั้งสองต่างรีบถีบเท้าพุ่งร่าง

ร่างยังมีทันชนจากพื้น พลังอันมหาศาลก็มากระ
ทบกาย รู้สึกว่าเป็นพลังอันผิดสามัญธรรมดาอย่างยิ่ง
เพราะสามารถชำแรกเข้าไป ภายในกาย ด้วยเส้นสาย
จำนวนมากมายุดคณานับ ชอนไชเข้าสู่จุดเส้นชีพจร
ทั่วร่างจนทำให้ขวัญหนีดีฝ่อทันที

พลังลมอันกล้าแข็งเมื่อชอนไช เข้าไปใน จุดเส้น
ชีพจร ก็จู่โจมเข้าใส่ดวงใจในฉับพลันทันด่วน

ชายชราทั้งสองเมื่อสะท้อนขึ้นทั้งกายแล้ว ก็อ้า
ปากกระอักโลหิตสีม่วงเป็นลำยาว หงายตึงไปกับพื้น
โดยพร้อมเพรียงกัน

ที่แท้การจู่โจมของโค้วเกี่ยมชั่วในคราวนี้ ได้ท่วม
เทกำลังออกไปถึงสิบส่วน และฟาดด้วยพลังฝ่ามือชำแรก
ชีพจรของกระโหลกอสนีมาต นี่เป็นครั้งแรกที่โค้วเกี่ยม

ชั่วใช้พลังลมปราณภายใน เอ็นสูงส่งเข้าไปพลังฝ่ามือซ้ำ
แรกซัพพรพอเห็นมือนาภาพที่รุนแรงถึงปานนี้ แม่ตัว
เองก็ยังใจหายวาบด้วย

ในชั่วพริบตา ที่ชายชราทั้งสองหงายร่างกับพื้น
นั้น ชายชราที่ยังเหลืออีกสองคนก็โถมกายเข้ามาแล้วจุด
กิ่งสายฟ้า

โค้วเกี่ยมชั่วชวชุกรามแนบแน่น พลังกายตัวดีฝ่ามือ
ออกฟาดรับด้วยพลังอันหนักหน่วงถึงสิบส่วน พุ่งเข้าไป
ร่างที่กำลังตามมาอย่างเหมาะสมจะแม่นยำ

โค้วเกี่ยมชั่วทมิพลังการฝึกปรือรวม สองร้อยปี
นี้ ยามกระแทกไปด้วยพลังถึงสิบส่วน อานุภาพความรุนแรง
จึงไม่มีผู้ใดในพิภพจะเทียมเทียบเปรียบได้

ท่ามกลางเสียงคราง ที่ดังกรืนกรัน สนั่นหวั่นไหว
บังเกิดเสียงครางหนักๆ ขึ้นในเวลาเดียวกัน ชายชรา
ทั้งสองถูกกระแทกจนปลิวกระเด็นกลับที่เดิม ร่วงละลือ
ลงสู่พื้นไกลไปถึงสิบกว่าเจี๊ยะ แต่พลังก็หนักแน่นรุนแรง

มิเสื่อมคลาย

กระแทกใส่คนทั้งสองจนต้องแกว่งไกว

ไหวไปมา

ไคว่เกียมชั่วสิบเท่าเข้าไปอย่างเข้มซ้ำ ยามก้าว
ไปแท้ ละคราความอำมหิตโหดเหี้ยมได้ปรากฏ ชื่นบนใบ
หน้าจนเกินชั้ถนั้กตา

ชายชราที่ยังหลงเหลืออยู่อีกสองคน ขวัญหนีดี
ผ่อไปแล้ว เมื่อเห็นสหายร่วมทางตายอย่างอเนจอนาถ
ไหนเลยจะยอมปลื้กตัวหนี เอาชีวิตรอด ตามลำพังได้ ทณั้
ทรมานอันโหดเหี้ยมดुरายของประสาท ที่จัดการต่อ
บริวารในฐานะหลบหนีการต่อสู้ นั้น ทำให้ชายชราทั้งสอง
ยินดีต่อสู้จนตัวตายก็ไม่ยอมไปรับทั้ทรมานเช่นนั้น

ในชั่วพริบตา ที่ไคว่เกียมชั่วสิบเท่าไปที่ละก้าว
อย่างมุ่งร้ายหมายขวัญ มือทั้งสองของมันสองต่างซุกไปใน
หว่างเอว....

ไคว่เกียมชั่วเพียงมองก็ทราบว่ ฝ่ายตรงข้ามจะ
ลวงทรายพิษขนมาชั้ใส่ตน จึงมีความตื่นตระหนกเล็ก

น้อย รีบใช้ปลายเท้าเกี่ยวซากศพขึ้นมาอีกหนึ่งซาก ถีบ
พุ่งเข้าใส่ชายชราทั้งสอง ส่วนร่างได้กรัดไปเป็นวงด้วย
ความพิสดารประหลาดล้ำ หลบเลี่ยงจากทางด้านตรง

โถมเข้ามาทางด้านข้าง จู่โจมเข้าใส่ชายชราผู้หนึ่งทันที
แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ทรายพิษของ
ชายชราทั้งสองก็ได้ชักออกจากมืออย่างรุนแรง

ทรายพิษทั้งกำต่างพลาดผิดจากคู่ต่อสู้โดยสิ้นเชิง
ส่วนทรายพิษของอีกผู้หนึ่งชักเข้าใส่ซากศพ ของ
สหายที่พุ่งเข้าใส่ไปหน้าจนสิ้นเชิงเช่นกัน

ชายชราทั้งสองจึงพลันรู้สึกว่าได้พลาดท่า.

ความว่องไวของโค้วเกี่ยมช้วน สร้างความไหว
หว่นแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่งนัก ชั่วขณะที่ชายชราชักทราย
พิษออกจากมือนั้น โค้วเกี่ยมช้วนก็ใช้ความรวดเร็วว่องไว
ประหนึ่งภูตพราय ถลันกายเข้าไปทางด้านหลังของฝ่าย
ตรงข้าม ฝ่ายมือทั้งสองใช้ความรวดเร็วประหนึ่งอสณิบาต
ฟาด ออกไปในยามกระนั้นนั้น หวังเด็ดชีวิตชายชราทั้ง

สองลงไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ชายชราทั้งสองพอซัดทรายเข้าใส่อากาศ ก็บังเกิด
ความไหวหวั่นจนละล้าละลัง แต่พลั้งอันหนักหน่วงก็
กระทบร่างแล้ว

เสียงดังโครมๆ ขึ้นสองครั้งจนสนั่นหวั่นไหว ร่าง
ของชายชราทั้งสองพุ่งละล้าตรงไปที่เบื้องหน้าทันที

ไกวแก้มชั่วถลันกายตามติดเข้าไป ตัวดำมือ
ฟาดซ้ำเข้าใส่อีกสองครั้ง

เสียงโครมๆ ได้ดังติดตามขึ้น พร้อมกับประกาย
สีแดงกระจายออกจนเนืองนอง ศีรษะชายชราทั้งสอง
เหวี่ยงละเอียดยจนมีมีชนัด นอนตายแน่นิ่งโดยมีดินรนเลย

ภายในลานการต่อสู้ ยามนี้จึงปรากฏมีซากศพ
รวมสิบซาก หากจริงดังที่เชียมเตียงปวยฮุนกล่าวมาว่า
ในหุบเขานี้มียอดฝีมือมีเกินสิบคนอย่างนั้น ขณะนั้นนอก
จากเก้าจี้เทียนจุนแล้ว ในหุบเขาก็ไม่มีผู้เหลือชีวิตรอด
อยู่อีกแล้ว

ไคว่เกยมชั่วใช้สายตาเย็นชา กวาคมองดูซากศพ
ที่ระเนระนาดบนพื้น ถอนหายใจยาวๆ อย่างโล่งอกถีบ
เท้าฟุ้งปราดไปตาม ทิศทางที่ เชื่อมเตยงปวยฮุ่นเล็กเก่าเก่า
บอกมา ซึ่งเป็นทางศิลาสายน้อย

ทางสายนี้พออ้อมไปเลี้ยวเดียว เบื้องหน้าก็แจ่ม
ใสเจิดจ้ามีแสงอาทิตย์สาดส่องลงมา จากเบื้องบน จนเห็น
ชัฏมิมมิกกรมจุจกั้งเมื่อครู่

ที่คานหนามตก ซึ่งสร้างจาก ก้อนศิลาเรียงรายอยู่
หลายหลัง

ไคว่เกยมชั่วลอบคำนึงในใจว่า

“ถูกแล้ว มิทราบว่เก่าจเทียบจุนยังอยู่ในห้อง
อีกหรือไม่”

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พลันมีเสียงอันแผ่วเบาดังมา
จากตึกหลังกลางขึ้นทว่าฟังมิถนัดชัดเจน

- จับพลุนนั้น....

เสียงทว่าต่อนี้ก็ออกทำลายกลังแก่น ได้ดังตามติด

ออกมาอีกว่า

“เล็กเก่าเก่า เจ้าจะยอมบอกมาหรือไม่ บ้าย
ประกาศิตแป๊ะเล้งซึ่งฮู้ชุกซ่อนเอาไว้ที่ใด ?”

โค้วเกี่ยมชวพอได้ฟังก็ทราบว่ เก่าจ๋เทียนจุน
กำลังบีบคั้นเชี่ยมเตียงปวยฮุ้นให้สารภาพอยู่

ปราสาทमारทักษิณได้ริเริ่มชุมนุมพิธีผูกกล้าเพื่อคัด
เลือกประมุขบุลุมรุ่นที่สิบสาม เมื่อปราศจากสัญญาลักษณ
ประมุขที่บรรดาประมุขค่ายสำนักและ เหล่าโจรร้าย ทัวทั้ง
แผ่นดิน ร่วมมือกันทำขึ้นมาให้แก่ประมุข คือบ้าย
ประกาศิตแป๊ะเล้งซึ่งฮู้ พิธีชุมนุมผูกกล้าในคราวนี้ เห็นที่ต้อง
เลิกล้มโดยปริยาย เนื่องจากสัญญาลักษณแป๊ะเล้งซึ่งฮู้คือ
บ้ายประกาศิตเพียงประการเดียว ที่เหล่าชาวบุลุมทั้งฝ่าย
ธรรมะและอธรรม ยินยอมเคารพเลื่อมใสตามคำสั่งที่ตก
ทอดมาจากบรมอาจารย์

มีเสียงเชี่ยมเตียงปวยฮุ้นกล่าว อย่างเด็ดเดี่ยว ชนว่า

“มิบอก”

“เจ้ามียอมบอกออกมาจริง ๆ?”

“ถูกแล้ว”

“หากแม่นเจ้ายังตอตั้งยืนกราน เราจะทำให้เจ้า
แม่จะอยู่กล่าปากจะตายก็มีได้”

“ฮา ฮา ฮา เราเลิกแก้กายอมกล่ากลั่นความ
อัปยศชีวิตอยู่ได้ถึงสามปี แทนจุดประสงค์บรรลุถึง
ความหวังของปณิธานแล้ว จึงปรารถนาจะหาความตาย
จริง ๆ”

มาตรแม่นว่าจะถูกทำลาย พลังฝีมือ ไปจนสิ้นเชิง
แต่ ความ แก้วกล้า ของเรา ก็มีได้ ค่อยไป กว่าคราครั้งอดีต
เลย

ไก่อ่เยี่ยมชั่วขมวดควอยู่ทางนอกห้อง เพราะมี
ทราบว่ ที่เซียมเตียงปวยฮุ่นบอกได้บรรลุถึงความหวังตั้ง
ปณิธานนั้น หมายความว่าถึงเรื่องอันใด

เกาจเทียนจุนนับได้ว่า เป็นจิ้งจอกเฒ่าในวงพวก
นักเลงที่เปี่ยมด้วยเล่ห์กลอันลอกกลิ้ง พอได้ฟังว่จาก
ทราบว่ ต้องมีความเร้นลับแอบแฝงอยู่อย่างใหญ่หลวง

รับตามได้ทันที่ว่า

“จุดประสงค์อันใดที่สมตามปรารถนา”

“บิศาจเฒ่า มินานนักเจ้าก็ ไตรู”

“เล่าสู่ต้องการให้เจ้าบอกมา”

“เรามีได้บอกกับเจ้าดอก”

ได้ยินเสียงเกาจเทียบจนแผดหัวร่ออย่าง ยโสโอหัง
แล้วกล่าวว่า

“เจ้าจะรอให้เฒ่าอุปลักษณผู้ นั้น มาช่วยเหลือ ออก
ไปจากหุบเขาหรือ? เจ้าเข้าใจว่ามันจะไปแพร่ข่าวเรื่อง
นี้ให้แก่ชนชาวบู ลิมทั่วทั้งแผ่นดินได้...”

“บิศาจเฒ่า เจ้ากล่าวถูกแล้ว ผู้มีอาวุโสท่าน
นั้นย่อมจะต้องบอกข่าวที่มีเคยมีตั้งแต่โบราณกาลนี้ ให้
แก่ชนชาวบู ลิมได้ทราบถึงความชั่วช้าสารเลว ที่ไร้อย่างอาย
ของเจ้าและบุตร”

“เฮอะ เฮอะ มันมีโอกาส?”

“แน่นอน”

“เจ้ากำลังฝันไป น้ากลัวขณะนั้นคงกลายเป็นวิญญาน ที่ ถูก ส่งเสริม โดย เจ้ามมือ หก พญายม ปราสาทมาร (มือแกงลักชั่ว) ไปแล้ว

โค้วเกี่ยมชั่ว ต้องลอบหัวร่ออยู่ในใจ เพราะทราบ ดีว่าหกพญายมปราสาทมาร (มือแกงลักชั่ว) หมายถึง ชายชราหน้าตาโหดเหี้ยม ชั่วร้าย ที่ถูก ตน ฟาด ตายไปเมื่อ ครุ่นนั่นเอง

เกาจเทียนจุน (เทพเจ้าแก่นัว) กล่าวสืบท่อไป ด้วยเสียงอันกึกก้องกังวานว่า

“เจ้าเคียรจัน ที่ซ่อนของประกาศิตแป๊ะเล้ง ซึ่งฮูเจ้าได้บอกกับเฒ่าอปลักษณ์นั้นไปแล้ว ?”

เซี่ยมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก้าเกา เปล่งเสียงหัวร่อ ดังกังวานพลางกล่าวว่า

“บิศาจเฒ่า เจ้าเฒ่าถูกแล้ว นี่คือ ความ ปราบณาของเราที่ยินยอมรับความอภัยสมาจนถึงสามสิบปี ฮา ฮา ฮา...”

กล่าวจบก็ส่งเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหว ปานกลุ่ม
คลั่ง เสียงหัวร่อนี้เปี่ยมด้วยความรื่นทศสลดใจ ดุจตั้ง
กับเป็นวาระสุดท้ายของวีรบุรุษ

ไคว่เกี่ยมชั่วบังเกิดความสมเพชเวทนาจนจับใจแต่
พลันก็งุนงงไปทันที คำหนึ่งว่า

“เซี่ยมเตียงปวยฮุ้นบอกว่า ได้บอกความลับ
ที่ซ่อนบ้ายประกาศิตร่อยม้งกรแก่เรา? ไม่มีเลยนี่ วาจา
นี้กล่าวมาได้อย่างไรกัน”

ไคว่เกี่ยมชั่ว หวน ทบ ทวน ถึง วาจา ที่เซี่ยมเตียง-
ปวยฮุ้นพูดคุยกับตนมาทุกถ้อยกระทงความ อย่างถนัดวัน
...จับพลันนั้น ด้วยความชาญฉลาดปราดเปรียวของปฏิ-
ภาณ ทำให้ไคว่เกี่ยมชั่วได้คิดถึงวาจาที่เซี่ยมเตียงปวย-
ฮุ้นบอกกับตน ก่อนจะถูกเงาเงาเทียนจุนฟ้าดด้วยพลังฝ่า
มือเบญจพิษนั้น กระซิบบอกกับตนอยู่ประโยคหนึ่งว่า

“ผู้มีอาวโส จำไว้ คือทั้งเอี่ยมม้อฮู...”

หรือว่าบ้ายประกาศิตนี้ จะถูกโยนไว้ในโซดหิน

“เอี่ยมเออ” ของช่องเขา “คือทง” เกียบ

ถูกแล้ว จะต้องเป็นเช่นนั้นแน่ ๆ

บทที่ ๖๐

พิฆาตจอมอสูร

ความคิดพอบุตรขึ้นมิต้นจบ ได้ยินเสียง
เกาจอเทียบจนหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมเย็นชา แล้ว
กล่าวว่า

“สัตว์เดียรฉาน เราเทียบจนถามเจ้าเป็นคำสุดท้าย
เจ้าจะยอมบอกออกมาหรือไม่”

เซี่ยมเตียงปวยฮุ้นกระซกเสียงอย่างแค้นเคืองว่า

“ไม่บอก”

“ประเสริฐมาก เราเทียบจนขณะนี้จะให้เจ้าได้
สัมผัสรสชาติการถูกแมลงกัดกร่อนดวงใจ ว่าเจ้าจะเป็น
ร่างที่หลอมหล่อออกมาจากเหล็กกล้าใช่หรือไม่”

โค้วเกี่ยมซัวลอบร้องว่าแน่แน หากแม่นให้มาร

เฒ่าปล่อยตัวแมลงเข้าไปในร่างเซียมเตี้ยงปวยฮุ้น มาตร
 แม้นจะมียาวิเศษ อันทรง ประสิทธิภาพแต่ เซียมเตี้ยงปวย-
 ฮุ้นที่ไร้พลังฝีมือแม่แต่น้อย ย่อมมีอาจจะเผาผลาญเหล่า
 แมลงนั้นให้สลายออกไปจากร่างได้

พอดึกเช่นนั้น ก็ส่งเสียงอันเย็นยะเยือกจนเสียด
 กระตุกออกไปว่า

“เฒ่าแก่นี่ว เล่าฮูมาเยียมเยียนท่านแล้ว ไฉน
 มือออกมาต้อนรับ”

เกาจเทียนจุนพอได้ยิน พลันรู้สึกว่าเป็นสถาน-
 การอันเลวร้ายแล้ว หกพญายมปราสาทมาร (มือเก็ง-
 ลักชัว) หรือว่าต่างถูกเฒ่าอัปลักษณ์นั้นเข่นฆ่าไปจนหมด
 สิ้นจริง? หกพญายมต่างมีทรายพิษห้าประการของตน
 ก็ยังมิอาจทำอันตรายต่อฝ่ายตรงข้ามได้ มันช่างเป็นเรื่อง
 น่าหวาดกลัวอย่างเหลือร้ายทีเดียว

เสียงลมได้ดังควับ แล้วเงาร่างสายหนึ่งพรวดลง
 มายืนที่หน้าประตูศิลาโดยฉับพลัน

เกาจเทียนจุน คว่ำร่าง เชี่ยมเตี้ยงปวยฮุ้น ชื่น หนีบ
ไว้ในชอกแซน จับจ้องมองดูเต๋ออัปลักษณ์ด้วยประกาย
ตาอันตื่นตระหนกตกใจ ความเย็นยะเยือกในร่างแผ่ซ่าน
ออกรอบกายอย่างรวดเร็ว หากแม้นนั้นจัดการเต๋ออัป-
ลักษณ์ลงกับมือมิได้ ปล່อยให้มันหนีรอดออกไปจากหุบ
เขามิ่จกักแล้ว ปราสาทมารทักษณก็จะต้องเป็นเป้าหมาย
ของทุกคนในบุลิมจะโจมตี แผนการอันยาวนานที่ตน
เพียรสร้างมาหลายสิบปี มันจะกลับกลายเป็นเป็นอากาศ
ธาตุ พร้อมกับความพินาศย่อยยับที่จะตามติดมา

สิ่งที่สร้างความ กระวน กระวายใจ อย่างยิ่งต่อ จอม
อสูรเต๋อ คือแม้ขบคิดอย่างไรก็หาทางคาดเดาความเป็น
มาของฝ่ายตรงข้ามมิได้

ไคว่เกียมชวเมื่อเห็นเชี่ยมเตี้ยงปวยฮุ้น ถูกฝ่ายตรง
ข้ามหนีบเอาไว้ ในใจก็เต้นระทึกอย่างรุนแรง คำนึง
อย่างรวดเร็วว่า

“ตนจะใช้วิธีการ อันใด จึงสามารถ ช่วยเหลือ ยอด

ฝีมืออันดับ สูงสุดของ เมื่อสามสิบปีก่อน....เซียมเตี้ยงป่วย-
 ชื่นเล็กเก่าเกาออกมาได้”

ทั้ง สอง ฝ่าย ต่างยืน เขม่น มองดู กัน เป็น เวลา ชั่ว
 ครู่....

เกาจเตี้ยนจุนอกมิได้ต้องทวาดถาม ชื่นก่อนว่า

“เฒ่าอปลักษณ์ หากเป็นผู้คนแล้วไยต้องหดหู่
 ช่อนหางประกาศนามของเจ้าออกมา”

ไควเกี่ยมชวกล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนว่า

“ย่อมต้องบอก สักครูเล่าฮุมให้เจ้าต้องผิดหวัง
 ก็แล้วกัน”

“บริวารของเล่าฮู่ได้....”

“ถูกแล้ว เจ้าเตามาคราเดียวก็ถูกต้อง ขณะนี้
 ถึงเวรของเจ้าบ้างแล้ว”

เกาจเตี้ยนจุนพอได้ฟังว่า บริวารต่างถูกเข่นฆ่า
 ไปจนสิ้นเชิง จึงคลั่งแค้นจนตาเหลือกถนแทบฉีกขาด
 ผมขาวลุกชันไปทั่วศีรษะ ใบหน้าเสยะอย่างโหดเหี้ยม

ชั่วร้าย ขบเขี้ยวเกี้ยวพวนจนตึงกรอด ๆ เก็นเสียงขึ้นว่า
 “เฒ่าอปลักษณ์ เราเทียนจุนจะจับเจ้ามาขยี้เป็น
 ผุยผง”

“เฮอะ เฮอะ น้ากลัวเจ้ากระทำมิได้”

“เจ้ากตกลองดู”

กล่าวพลางสะอึกร่างเข้ามาทันที

โค้งเกยมชั่วตวัดมือชนห้ามปรามไว้ ร้องว่า

“ช้าก่อน”

“เป็นอย่างไร”

“ปล่อยคนลงมาเสียก่อน”

เทพเจ้าเก่านว เหลือบ แลดู เข้มเตี้ยงปวยฮุ่น ใน-
 ซอกแขนแวนหนึ่ง ประกายตาปรากฏแววอำมหิตโหด
 เข้มขุ่น หว่อเคยก เคยกเสียงประหลาดพิกลอยู่ชั่วครู่
 แล้วกล่าวว่า

“ได้”

คำพูดพอลุ่ปาก เข้มเตี้ยงปวยฮุ่น ก็ถุกหว่ห้อย

ศัรษะลง มือทั้งสองคว้าเท้าไว้ทั้งสองข้าง

ไคว่เกี่ยมชวเห็นเป็นสถานการณ์ผิดปกติยิ่ง จึง
ตวาดเกรี้ยวกราดว่า

“มารเจ้าคิดจะทำอะไร?”

เซี่ยมเตียงปวยฮุ้นถูกจอมมารเฒ่ากุมเท้าไว้ทั้งสอง
ข้าง แต่ยังคงมีท่าท่อนแสนสบายอารมณ์มีหวาดหวั่นกล่าว
เสียงทุ้มหนักว่า

“ผู้มีอาวุโส ความหวังทุกประการขอฝากฝังเอา
ไว้ วิญญาณในปรภพก็ยังตื่นตื่นในพระคุณ....”

ไคว่เกี่ยมชวสลดหดหู่อย่างยิ่ง ตวาดกึกก้องสำหรับ
ไปว่า

“มารเฒ่า เราต้องการให้ท่านปล่อยเขาไป”

เทพเจ้าแก่นวหรรือ เฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

“เราจะปล่อยมันไปในบัดนี้เลย”

วาจาพอลากคำ เสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้าน
ใจได้กังขั่นจนอ้ออึง กลิ่นคาวโลหิตและตับไตไส้พุงกระ-

จายออกมา โดย จับพลัน ทันท่วน เพราะ เข็มเตี้ยงปวยฮุ่น
ได้ถูกเก้าจซึ่งมอกระชากออกเป็นสองซีก โลหิตกระจาย
ไปจนรอบบริเวณ เป็นสภาพอันสุดจะอนาถน่าดู
ทนมองอยู่ได้

ไคว่เกี่ยมชั่วคลั่งแก่นปานอกจะระเบิดออก ยืนเบ็ง
มองดูเข็มเตี้ยง ปวยฮุ่น ถูกกระชาก จนออกเป็นสองเสี่ยง
โดยไม่มีทางเข้าช่วยเหลือได้ในทันที

“บิศาจเฒ่าเจ้าจะต้องตายลักษณะเดียวกับเขา”

พร้อมกับเสียงทวาดว่า ผ่ามือทั้งสองตัวฉาด
ออกไปอย่างโหดุดัน เป็นพลังที่ฟาดออกไปด้วย
ความคลั่งแก่นเดือดดาล จึงหนักหน่วงรุนแรงอย่างน่า
ตื่นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็น

เทพเจ้าแก่นวหรรือเสียงเคียด เคียด อย่างพิกล
สะบัดมือ ชัดซากศพ ทั้งสองซีกเข้า ใส่ใบหน้า ไคว่เกี่ยมชั่ว
ทันที

ไคว่เกี่ยมชั่วใจหายวาย รับรังพลังฝ่ามือกลับ

สะบัดเท้าก้าวหลบออกไป

เสียงดังบ่าบเมื่อซากรของเซียงเตียงปวยฮุ้น กระ-
เด็นฟาดฟันจนแหลกเหลว

ไควเกี่ยมชวเจือกดาล คลั่งแค้นปานจะฟันเพื่อน
ฝ่ามือทั้งสองตวัดฟาดพลั้งอันมหาศาลออกไปอีกครั้ง

เกาจ เทียน จุน ตวัด ฝ่ามือรับอย่างหัก โหมมิ
หวาดหวั่น

พลั้งอันน่าตื่นตระหนกตกใจทั้งสองสาย พุ่งปะทะ
กันจนดังสนั่นหวั่นไหวปานแผ่นดินถล่มทลาย ท่ามกลาง
เสียงดังอึกทกกึกก้องในครานี้ ทั้งสองฝ่ายต่างเซถอยไป
คนละหนึ่งก้าว

ไควเกี่ยมชว ชะงักงัน ไปวูบหนึ่ง แล้วสลับเท้าก้าว
เบี่ยงตวัดฝ่ามือฟาดซ้ำเติมไปอีกครึ่งหนึ่ง ในครานี้ได้
ทุ่มเทกำลังออกไปจนถึงสิบส่วนแล้ว

เกาจเทียนจุนแค้นเสียงขึ้นอย่างแค้นเคือง สะบัด
ฝ่ามือรับอย่างหักโหมตรง ๆ ...

เสียงโครมได้ดังจนแผ่นดินสั่นสะเทือน ไคว่เกี่ยม
 ชั่วต้องถอยกายไปอีกสองก้าว แต่เกาจเทียนจุนเซตลาอย่าง
 เสียหลักไปถึงห้าก้าวจึงทรงกายได้

“เป็นการแสดงอย่างแน่ชัดว่า พลังภายในของ
 ไคว่เกี่ยมชั่ว ยิ่งสูงกว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่หนึ่งชั้น

เกาจเทียนจุนเสยะยมอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ผ่า
 มือทั้งสองยกขึ้นป้องเสมอออก กระแทกมาอย่างเข้มข้น

ไคว่เกี่ยมชั่วลอบร้องในใจว่า

“โง่เขลาที่ถูกเจีย (ฝ่ามือเบญจพิษกร่อนกระดูก)”

ร่างพลวปราดออกไปดุจดัง เป็นสายฟ้า ในชั่วพริบ
 ตาที่พลววิ่งอยู่นั้น ใช้ปฏิภาณที่รวดเร็วไวกว่าประ-
 กายไฟ หยิบยาวิเศษที่บ้วนเมี้ยวอยู่เซี่ยมอบให้ อมไว้ใน
 ปากอย่างฉับพลันทันด่วน

เทพเจ้าเกานวพอจุโจมพลาตผิดไป ก็ขยับร่าง
 ฟาดฝ่ามือครั้งที่สองออกไปทันที กลิ่นเหม็นอันคละคลุ้ง
 กระทบจุมุกจนแทบต้องอาเจียนด้วยความสะอิดสะเอียน

ไคว่เกี่ยมชั่วอาศัยสรรพคุณยาวิเศษสุดนี้ ปิด
 สกัลดมปราณเอาไว้ในทันที ผ่ามือทั้งสองควงเป็นวง
 กว้าง ฟาดออกไปอย่างหักโหมดุร้ายมิหวัคหว่น
 เทพเจ้าแก่นวแน่ใจว่า ผ่ายตรงข้ามหากมิเลียง
 หลบหลีก ก็ต้องถูกพิษจากฝ่ามือกระแทกจนสิ้นสติไป
 แต่หาคาดไม่ว่า ความจริงกลับนอกเหนือไปอย่างไม่อาจ
 เป็นได้ พลังอันมหาศาลปานภูเขากล่อม ได้ทะลักตรงมา
 อย่างรุนแรง จึงตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี รีบถลันกาย
 หลบเลียงออกไปแปดเซี้ยะ หนีจากพลังอันสุดจะกล่าว
 ได้ ไปอย่างหวุดหวิด

ด้วยความตื่นตกใจ มันร้องโพล่งขึ้นว่า
 “เฒ่าอปลักษณ์ เจ้ามิกลัวพิษ?”
 ไคว่เกี่ยมชั่ว แค้นเสียง ทางจุมูก อย่างเหี้ยมด หยาม
 แล้วกล่าวว่า

“เล่าฮือคืออันตรายกู่ของการเล่นพิษ”

วาจาประโยคนั้น ทำให้เกาจเทียนจุนต้องบังเกิด

ความมึนงงสงสัยอย่างมากหายไปอีก

เนื่องจากเฒ่าอับลักษณ์มีเกรงกลัวต่อพิษร้าย ใน
ใจเก่าจึเหียนจุนจึงบังเกิดความรู้สึกว้า เห็นที่ต้องพ่าย
แพ้เป็นแน่แล้ว

ทั้งสองฝ่ายแยกออกจากกันเพียงวูบเดียว ก็ถลัน
เข้าประชิดติดตัวอีกครั้ง กระบวนท่าอันพิสดารประหลาด
ล้ำ พากันจู่โจมโหมใส่ฝ่ายตรงข้ามอย่างรวดเร็วรุนแรง

ทั้งสองฝ่ายต่างตกลงใจ จะเข่นฆ่าคู่ต่อสู้ให้ตาย
ลงกับมือในบัดดล ดังนั้น แต่ละครั้งที่ลงมือจู่โจมล้วน
แล้วเป็นไม้ตายอันอำมหิตชั่วร้ายทั้งสิ้น

คนหนึ่งเป็นยอดอัจฉริยะที่มีเคยพบเห็นในรอบหนึ่ง
ร้อยปีของบุคลิม

คนหนึ่งเป็นจอมมารเฒ่า ที่ผ่านการฝึกปรือมา
เป็นเวลาร่วมร้อยปี

ในช่วงฉับพลันนั้น มีแต่พลังอันปั่นป่วนอลเวง
จนกระทั่ง

มีแต่พลังอันกรืนกรันสนั่นหวั่นไหวปานแก้วหจจะ-
แตกทำลาย

มีแต่กรวดหินดินทรายที่กระจัดกระจาย กิ่งไม้ใบ
หญ้าปลิวกระเด็นหักโค่นจนสนั่นหวั่นไหว

ชั่วครู่เดียว ทั้งสองฝ่ายจู่โจมโหมไล่กันไปกว่า
หนึ่งร้อยกระบวนเพลงแล้ว

นี่เป็นการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน หักโหมกัน
จนฟ้าครมแผ่นดินมีคมว้าง ต่างทุ่มเทกำลังเท่าที่มีออกเช่น
ฆ่าคู่ต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย แต่ละกระบวนท่า ต่าง
มุ่งเข้าใส่จุดชีวิตของคู่ต่อสู้ หากนับในพลังฝีมือ โค้ว-
แถมชั่วสูงส่งไปกว่าฝ่ายตรงข้าม แต่เทพเจ้าเกานวม
เจตมาจะเสี่ยงชีวิต มีลักษณะ คล้ายดัง พยัคฆ์ร้าย อันคลุ้ม-
คลั่ง หรือสุนัขที่จนตรอกแล้ว ดังนั้นสภาพการต่อสู้
จึงดุคึกากังกัน

เทพเจ้าเกานวมยิ่งต่อสู้ไป จิตใจยิ่งวาบหวิวจน
หวั่นไหวพรันพริ้ง...

ฉบับพลันนั้น....

เสียงตวาดก้องได้ดังชน เสียงโครม ๆ ตาม
ติดมาอีกสองครั้งซ้อน ๆ ร่างคนได้แยกออกจากกันใน
ทันใด....

เกาจเทียน จุนหน้า บิด เบี้ยว ด้วย ความ คลั่ง แค้น
เคียดแค้น มุมปากมีโลหิตไหลย้อยออกมาสองสายเป็น
ทางยาว

ไคว่เกี่ยมชั่วร้ายส่งเงาเงนปานจะล้มลง
ทั้งสองฝ่ายต่างฟาดเข้าใส่คู่ต่อสู้คนละครึ่ง เป็น
การพ่ายแพ้ไปทั้งคู่

เกาจเทียนจุนยกแขนเสื้อขึ้น เช็ดคราบ โลหิต ที่มุม
ปาก ตวาดก้องขึ้นว่า

“ปีศาจปลัดภรณ์ มิใช่เจ้ายาหยกก็เป็นเราตาย”

พร้อมกับเสียงตวาดว่า ชัยฝ่ามือขวาไขว่
โหมจู่โจมเข้าอีกครั้ง ด้วยกระบวนท่าอันชั่วร้ายพิสดาร
อย่างมิอาจคาดคิดได้

ไคว่เกยมชวแก่นเสียงเย็นเยือก ออกไปบ้างว่า

“บ่อาจเฒ่า เจ้าต้องตายแน่นอนแล้ว วันนั้นเรา

ไม่จับเจ้ากระชากออกเป็นสองเสียงไปคามือ จะสาบาน

มียอมอยู่เป็นผู้นอก”

ฝ่ามือทั้งสอง สลับ ไขว่กัน แล้ว ปาด เป็น วงกลม
อย่างรวดเร็ว พลิกแพลง คลี่คลายพลั่ง และกระบวนท่า อัน
ชั่วร้ายของฝ่ายตรงข้ามไปได้ ตีโต้กลับอีกแปดฝ่ามือ
ซ้อนๆ ลูกไล่เอาจนเกาจเทียบจนมือไม้เป็นพัลลว ทย
กรูดๆ อย่างทุลักทุเลตลอดเวลา

เกาจเทียบจนถอยกายไปหายก้าวแล้ว พลันชู
กำรามอย่างกลมกลิ้ง ทุ่มเทกำลังเท่าที่หลงเหลืออยู่
ฟาดออกไปสามฝ่าซ้อนๆ อย่างเอาเป็นเอาตาย

ไคว่เกยมชว ก้มเกล้า จะรับ ฝ่ามือเสียงชีวิต ทั้งสาม
ครั้งนี้ในตำนานตรงได้ รับถลันกายหลบหลีกอย่างแคล่ว-
คล่อง จนหลุดรอดด้วยความหวุดหวิดหวาดเสียว ใน
พริบตาที่ ฝ่าย ตรงข้าม จู่โจม มาสาม ฝ่ามือ เสร็จสิ้น แล้ว

พลึงลมปราณคลายออกไปวูบหนึ่งนั้น ผ้ามื้อซ้ายก็สะบัด
กวัดแกว่ง รุกไล่จนศัตรูต้องเบี่ยงร่างเลี้ยวหลบหนี
ผ้ามื้อขวา พลันตัวดี ฟาดออก ทางด้าน ขว้าง อย่าง รวดเร็ว
ปานสายฟ้าแลบ

เสียงดังโครมได้อุบัติขึ้นพร้อมกับเสียงคราง อย่าง
เจ็บปวดกรวดร้าว ผ้ามื้อนี้ฟาดเข้าใส่ชายโครงซ้ายของคู่
ต่อสู้พอดี โลหิตเป็นล่ำๆจืดจางเกาทัณฑ์พุ่งปราดออกจาก
ปากเทพเจ้าแก่นัว กระจายใส่หน้าตาไคว่เกี่ยมชั่วจน
แดงฉาน ทำให้การรุกไล่ต้องชะงักงันไปทันที

เกาทัณฑ์นั้นจุนมิเสียทีที่เป็นจอมมารร้ายอันยิ่งใหญ่
แห่งยุค ฉวยโอกาสที่ไคว่เกี่ยมชั่วถูกโลหิตพุ่งใส่หน้า
จนมิอาจลืมตาต้องชะงักงันไปวูบหนึ่ง ผ้ามื้อทั้งสองพลัน
ฟาดไปในทิศทางสองข้างที่มีละม้าย อย่างโหดเหี้ยม
ดุเดือดทันที

เสียงโครมๆ ดังสองครั้งซ้อนๆ ที่ชายโครงซ้าย
และทรวงอกของไคว่เกี่ยมชั่ว ต่างถูกฟาดอย่างถนัดถนี่

เข้าไป จนมีอากาศที่เย็นสบายได้ ต้องแก่น
เสียงหนัก ๆ แล้วกระอักโลหิตออกมาเป็นล่ำยาวหงายตั้ง
ลงพื้นไปทันที

เกาจเตียนจุนก็สิ้นกำลังใน ขณะฟาด ฝ่ามือ ไปสอง
ครั้งอย่างหักโหม หงายหลังลงพื้นไปด้วยกัน

นี่มัน เป็น สภาพการ ต่อสู้ อย่าง ดุเดือด โหด เข้ม
ที่มีเคยมีมาในบุ้ลิม เนื่องจากทั้งสองฝ่าย ต่างเป็นผู้
ทรงพลังฝีมืออันสุดยอดของพิภพยุคนี้

คนทั้งสองต่างมีโลหิตเกราะกรังไปทั่วร่าง ทุเรศ
ดุจดังเป็นภูตพรายตะกายออกมาจากขุมนรก แต่ระหว่าง
สองคนนั้น เทพเจ้าแก่นวบาดเจ็บสาหัสกว่าโค้วเกี่ยมชว

เมื่อหอบหายใจกันอยู่ครู่หนึ่งแล้ว...

โค้วเกี่ยมชวเป็นผู้ลุกขึ้นยืนได้ก่อน

เทพเจ้าแก่นวพลอยตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนบ้าง

ในช่วงพริบตานี้ ความเป็นตายจะตัดสินได้อย่าง
แน่ชัดแล้ว

ไคว่เกยมชว เคนตัวสน่สะท้าน เข้าไป ไคว่หลายก้าว
ฝ่ามือทั้งสองยกขึ้นอย่างเข้มชา

เทพเจ้าแก่นวชบพันระงับใจอย่างรุนแรง ฝ่ามือ
ทั้งสองยกขึ้นป้องเสมอออกได้อีก

บรรยากาศที่เงียบงันเปี่ยมด้วยอันตราย อัดแน่น
ไปทั่วความเป็นความตายที่น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

เสียงดังโครมระเบิดขึ้นกึกก้อง ทั้งสองฝ่ายต่าง
ล้มตึงลงไปกับพื้น แสดงว่าต่างสูญสิ้นกำลังจนไร้เรี่ยว-
แรง การหักกันไปอีกคราหนึ่งนั้น จึงมีมีอานุภาพดุเดือด
ดุจดังเมื่อครู่

การเสี่ยงชีวิตได้บรรลุถึงขั้นสุดท้าย ความเป็น
ตายจะปรากฏขึ้นในบัดดลแล้ว

หากแม้น ไคว่เกยมชว มิได้ สรรพคุณ ยาวพิเศษของ
บ้วนเมี้ยวอุยเซีย อาจจะต้องได้รับอันตรายไปเสียตั้งแต่แรก
ก็ได้ เพราะพิษร้ายนั้นมิใช่เป็นสิ่งที่พลงการฝึกปรือ จะ
สามารถขจัดบำบัดเบาออกไปได้ อย่างว่าแต่ทั้งสองฝ่ายต่าง

เป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดของบุ^{๗๕} ลมยุคน^๕ เลย

แต่ทว่า โดยนัยกลับกัน หากแม่นไคว่เกี่ยมชั่ว
ใช้โฉมหน้าอันแท้จริงมาปรากฏตัว ใช้พิณปี่สาจอออกมา
ต่อสู้ด้วยแล้ว เทพเจ้าเก่านัวอาจบางทีจะต้องเสียชีวิตไป
เป็นเวลานานก็ได้เช่นกัน

จะอย่างไร ไคว่เกี่ยมช้วน^๕ บัว^๖ มีพลังฝีมือที่สูง
กว่ากันชน^๕ หนึ่ง อีกครั้งช่วยามให้หลัง จึงสามารถทะกาย
ลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง ตวาดเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“บิศาจเฒ่า ลุกขึ้นมา เรามาเสี่ยงชีวิตกันอีกสัก
หลายท่ากระบวนเพลงดู”

เทพเจ้าเก่านัวตะเกียกตะกายหวังจะลุกขึ้น แต่โง
ศรัทธาได้เล็กน้อยก็ต้องหงายตึงไปอีกครั้ง ส่งเสียงแหบ
แห้งร้องขึ้นว่า

“เฒ่าอัปลักษณ์ นามของเจ้า...”

ไคว่เกี่ยมชว^๕ หว^๕ ร่อเฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

“บิศาจเฒ่า เราบอกแล้วว่ามีทำให้เจ้าผิดหวัง

ขณะนั้นเราจะนับหนึ่งถึงสิบ หากแม่เจ้ายังลุกมิขึ้นแล้ว
เราก็จะดำเนินไปตามวาจากที่ได้ว่าไว้เมื่อครู่ โดยใช้วิธี
การที่เจ้ากระทำต่อเชียมเตี้ยงปวยฮุ้น มากระทำใส่ตัวเจ้า
ไปเช่นกัน”

เทพเจ้าแก่นวปรากฏแววตาอันตื่นตระหนก และ
อาฆาตมารร้ายจนแววับ กล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นกระ-
ตุกอยู่มิหยุดยั้ง

ไคว่เกี่ยมชวเริ่มนับขึ้นช้า ๆ หนึ่ง สอง สาม
.....แปด เก้า

ขณะคำสิบจะหลุดออกจากปากนั้น เทพเจ้าแก่น-
วได้ตะเกียกตะกายลุกขึ้นมายืนส่ายโงเงง

“บ่ศางเต๋มา ฟาดฝ่ามือมาเถิด นี่เป็นโอกาส
ครั้งสุดท้ายในชีวิตเจ้าแล้ว”

“เต๋มาอัปลักษณ์ เจ้าก็มีอรอดชีวิตไปได้”

ทั้งสองฝ่ายต่างยกมือกระแทกใส่กันในที่

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นเบา ๆ ไคว่เกี่ยมชวเซ-

ถลาไปถึงห้าก้าว กัดฟันทรงกายเอาไว้ได้ไม่ถึงกับล้มลง
แต่โลหิตสด ๆ ไหลพรากออกจากปากอีกครั้ง ส่วน
เทพเจ้าเก้าหน้ นั้น การประมือในครั้งนี้อาจหวังถึงลงไป
กับพนักอีกครั้ง โลหิตพุ่งออกจากปากจุดตั้งเป็นน้ำพุ

ไคว่เกยมชั่วลากเท้าอันหนักอึ้ง เดินเข้ามาไปที่
เบื้องหน้าเทพเจ้าเก้าหน้ ยกมืออ่อนอ่อนลากหน้ากากหนึ่ง
มนุษย์ออกจากใบหน้า กลับกลายสู่โฉมหน้าอันแท้จริง
กล่าวเสียงสั้นระรัวไปว่า

“มารเฒ่า เจ้าคิดว่าเราเป็นใคร”

เทพเจ้าเก้าหน้ คาดฝันไม่ถึงเลยว่า ฝ่ายตรงข้าม
กลับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม ที่อายุยังมิถึงยี่สิบปลอมแปลง
มา นี่ช่างเป็นสิ่งที่มิเคยคาดคิดคำนวณว่า เป็นไปได้อย่าง
เด็ดขาด จึงบังเกิดทั้งความตื่นตระหนกและพิศวงสงสัย
อย่างรุนแรง แทบจะล้มเลือนไปว่า ชีวิตของมันแขวน
อยู่บนเส้นด้ายอันประหลาดเท่านั้น เค้นเสียงอย่างแก่น
เคืองขุ่นว่า

“ปีศาจน้อย...เจ้า...เจ้าเป็นผู้ใดใครกันแน่?”

“ราชันย์พิณมรณะ!”

“เจ้าคือราชันย์พิณมรณะ ที่มีชื่อเสียงสะท้าน

สะเทือนขวัญทั้งบุ^๖ ลม^๖ ของธัมมะและธรรมในตงวัน?”

“มีผลพลาตแม่แต่น้อย ปีศาจเฒ่า แหม่นชั่วสื่อ
คือบิดา อิมฮวงกุงหนึ่งคือมารดา โง้วตักซึ่งกุนผู้เป็นศิษย์
รักของเจ้า คือคำอาฆาตที่มียอมอยู่ร่วมฟ้าของเรา เรื่อง
ราวในทันเมื่อเสร็จสิ้นแล้ว เราก็จะไปชำระบัญชีอันไซก
เล็ดรายนับกับมันอย่างเรงร้อน พร้อมกันนั้น นามของ
ปราสาทมารทักษิณ ก็จะถูกลบออกไปจากบุ^๖ ลมของ
แผ่นดินด้วย เจ้าเข้าใจแล้วกระมัง”

เทพเจ้าแก่นวปากอำตาค้าง ลมหายใจดังถี่เร็ว

มีอาจส่งเสียงว่ากล่าวออกมาได้แต่คำเดียว

ไคว่เกียมช่วยาม นีหน้า ชีต ขาว จุกตั้ง กระดาษ

แสดงว่าบาดเจ็บสาหัสไม่น้อย แต่ยังคงสามารถฝืนใจทน

ทรงกายเอาไว้ได้

ไคว่เกยมชวเหลียว มองดู ชากศพ ที่เหล็ก เหลว
ของเซียมเตียงปวยฮันเล็กเกาเกาเวบหนึ่ง อธิฐานขึ้นว่า

“ผู้มีอาวโสแซ่เล็ก โปรดสงบในสัมปรายภพเกิด
ข้าพเจ้าจะล้างแค้นแทนท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะเปิดเผยคดี
นี้ให้เป็นทรรุทวท่งแผ่นดิน แต่โปรดอภัยด้วยนี้ต้องรอให้
ข้าพเจ้าล้างแค้นเรียบร้อยเสียก่อน ข้าพเจ้ามีอาจจะอาศัย
กำลังของคนอื่นใด ไปทำลายปราสาทमारให้ยับเยิน
เหล็กกลาญลง”

เมื่ออธิฐานขาดคำ หันหน้ามาทวาดอย่างเกรี้ยว
กราดกับเทพเจ้าเก่านวว่า

“บิดาเจ้า
มีคำสั่งเสียอื่นใดจะบอกมาบ้าง
หรือไม่”

เทพเจ้าเก่านว หน้าซัด เผือกจน ปราศจากสีเลือด
ทันที คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว ประกบนิ้วสกดเข้าใส่
ขมับของมันในทันใดโดย หวังจะฆ่าตัวตายให้พ้น ความอับ
ยศ แต่มือพอเพียงยกขึ้น พลันรู้สึกมีพลังอันแหลมคมจาก
ปลายนิ้ว พุ่งเข้าใส่จุดเก็กตชวกที่ข้อศอกของมันจนชา
วูบไปทั้งลำแขน ร่วงห้อยฟุบลงอีกครั้ง

“บิศาจน้อย เจ้าจะทำอย่างไรกับเล่าฮู?”

“ลักษณะเดียวกับที่เจ้าจัด การต่อ เชื่อมเคียงปวย
ฮั่นเล็กเก่าเก่า”

เทพเจ้าแก่นวกระตุกไปทั่วร่างอย่างรุนแรง เบื้อง
ตาจนขอบตาฉีกขาดออกจากกัน หยาดโลหิตไหลซึมเป็น
ทางยาว

ไควเกี่ยมชักมลง คว่ำเท้า ทั้งสองของ เทพเจ้าแก่น-
หวไว แล้วยกขึ้นชูอย่างเหี้ยมเกรียม.....

“บิศาจน้อย เล่าฮูแม่เป็นผีกมียอม...”

“อย่างนั้นเจ้าไปเป็นญาติเสียเถิด นี่เรียกว่ากรรม
ย่อมสนองต่อผู้ก่อกรรมทำเข็ญอย่างไม่ยอมละเว้น”

ไควเกี่ยมชักว่าแล้ว กระชาก แขน ทั้ง สองออก โดย
ฉับพลัน...

เสียงคำรามอย่างโหยหวนได้ดังขึ้น ร่างของเทพ-
เจ้าแก่นวถูกฉีกกระชากจนกลายเป็นสองซีก ถ้วยวะ
ภายในกระจายไปรอบด้าน โลหิตพุ่งฉีดไปทั่วทุกแห่งหน

จนเนืองนอง

ไคว่เกียมชั่วเหวี่ยงซากศพทั้งสองซีกออก ไปแล้ว
 สดุดมหาใจลึก ๆ ขึ้น กำลังที่เกร็งเอาไว้ได้คลายออก
 จากกันทันที จนรู้สึกลมปราณทั่วร่างมีอาจประติดประต่อ
 กันได้ สมองหมุนตาลาย กล้ามเนื้อทั่วกายคล้ายตั้งจะ
 สลายไปจากร่าง กระตุกทุก ๆ ท่อนเจ็บปวดดุจตั้งถูกหัก
 ออกจากกัน

ขณะนี้จะต้องหาวิธีการรักษาพยาบาล ให้ ฟัน

ฟู่สภาพปรกติเสียก่อน

ไคว่เกียมชั่วรำพึงขึ้นกับตนเองแล้ว ใช้สายตา
 อันแตกซ่านไร้ประกายกวาดมองไปรอบกาย อย่างแผ่มช้า
 โทนหวังจะหาสถานที่อันเย็น ลับลึกแห่งมา พักผ่อนรักษา
 กาย

หากแม้นในขณะนี้ มีบรืวารของมารปราสาท-
 เข้ามาในหุบเขา ผลสุดท้ายที่จะปรากฏขึ้นก็มีกล้าไป
 คาคคิตได้แน่ ไคว่เกียมชั่วเมื่อหลีกกลางอยู่กับเงาเจตายน

จนนั้น กำลังได้ถูกหักโหมอย่างท่วมท้นจนหมดสิ้นมิเหลือ
 หลอ กอปรกับบาดเจ็บภายในที่ไม่เบาแน่ ตามความเป็น
 จริง พล่งฝีมือของ ไคว่เกี่ยมชวในปัจุบันนี้อาจจะ
 ดำเนินรับฝีมือต่อผู้มฝีมือธรรมดาคนใดคนหนึ่งได้อีกแล้ว

ไคว่เกี่ยมชวรู้สึกของใจเป็นอย่างยิ่ง ว่าใน
 พวกผู้วิปโยคทั้งขบวน จนบัดนี้ยังมีปรากฏกายขึ้นมา
 ทั้งที่เกินเวลานัดไปหลายชั่วยามแล้ว หรือว่าเกิดเหตุ
 เกตภัยอย่างไรขึ้นขัดขวางการดำเนินงาน ?

ขณะนั้น ภายในหุบเขามี่จก๊ก นอกจากตนเพียง
 คนเดียว ก็ไม่มีผู้มีชีวิตคนใดจะหลงเหลืออยู่ จะออกไป
 จากหุบเขามี่จก๊ก ซึ่งคล้ายปรากฏการณ์อันตรายของ ธรรมชาติ
 ยังเป็นปัญหาที่ใหญ่หลวงยิ่ง

ฉับพลันนั้น....

เสียงหว่อเคยก เคยก อันประหลาดพิกลได้ดัง
 แว่วเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ไคว่เกี่ยมชวต้องสะท้อนชนทั้งร่าง ฟังจากเสียง

หัวร่อนแล้ว ผู้ที่ส่งเสียงน่ากลัวจะมีพลังฝีมือที่มึนต่ำไป
 กว่าเทพเจ้าเก้านิ้วเลย คนในขณะนี้จะต้านทานกับยอด
 ฝีมือชั้นสูงสุดของผู้ที่มา มันไม่มีหวังและเป็นไปได้อย่าง
 เด็ดขาด

ไคว่เกยมชั่ว กวาดตา มองไปทั่ว ทุกทิศ ทางอย่าง
 กระวนกระวาย แต่ไม่มีสถานที่แห่งใด พอเร้นกาย
 รักษาตัวได้แม้แต่หน่อย

เสียงหัวร่อได้ไกลเข้ามาทุกขณะแล้ว

ไคว่เกยมชั่วร้อนรุ่มใจตั้งราวถูกไฟเผาผลาญ จน
 มีอาจจะเอ่ยอ้างบรรยายได้ ในยามฉุกเฉินทุกกะทันหัน
 หันร่างวิ่งเข้าไปภายในตึกศิลา....

ในตึกศิลานี้ยังมีห้องหับอยู่ไม่น้อย ตกแต่งอย่าง
 รโหฐานสง่างาม แต่ไม่มีห้องใดจะเร้นลับพอหลบซ่อนได้

เสียงหัวร่อที่พิกัดได้ชะงักงันลงไปทันที

ไคว่เกยมชั่วแน่ใจว่า ผู้ที่มาได้ห่างจากตึกศิลานี้
 ไม่ไกลเท่าใดนัก แต่ตนก็ยังหาสถานที่อื่นเหมาะสมมา

“แปลกแท้ ^๒ เป็นผู้ ^๓ ไตลง ^๔ มือ ^๕ กัน ^๖ แม่ ^๗ กระทบ ^๘ เฒ่า

^๑ ^๒ ^๓ ^๔ ^๕ ^๖ ^๗ ^๘

เกานวทมผมอสงส่งจนถึงปานนี้ ^๑ ก็ยังตกกระชากจนขาด ^๒

เป็นสองซีกไปได้”

ไคว่เกี่ยมชั่วพอพึ่งน้ำเสียงของมัน จำได้ว่าเป็น
เสียงที่เคยได้ยินมาจากที่ ไคว่อยู่ด้วยความกังขาที่กระตุนอยู่
ทำให้หอคมิดได้ต้องชะโงกหน้าออกไปอย่างแผ่วเบา แต่พอ
แลเห็นเข้า ต้องตื่นตกใจจนแทบต้องร้องโพล่งออกจาก
ปาก เพราะผู้ที่มาก็คือเทพอสุรแซนเดียว (ตักปี่ซึงม้อ)

เทพอสุรแซนเดียวก็เป็นคนที่ ไคว่เกี่ยมชั่วปรารถ-
นาจะติดตามหาอย่างร้อนรุ่ม เนื่องจากกระบี่หักเทียน
มิ่งเกี่ยมของตนถูกมันช่วงชิงเอาไปนั่นเอง

หากแม้นไคว่เกี่ยมชั่ว มิใช่อยู่ในระหว่าง บาดเจ็บ
สาหัสแล้ว จะต้องเป็นเหตุการณ์อันนับว่าโชคมหาศาล
อย่างไม่ต้องเสียกำลังไปติดตามตามหา แต่ทว่าบัดนี้แม่
กระทั่งลมหายใจแรงๆ ก็มกล้ำระบายออก เพราะสำนึก
ตัวอย่างแน่ใจว่า ไม่มีทางต้านทานรับมือฝ่ายตรงข้ามได้
แม้แต่กระบวนทำเดี่ยว

เทพอสุรแซนเดียวใจจึงปรากฏตัวในที่นี้?”

มันมีจุดประสงค์อย่างไรกัน?

ไหนมันสามารถเข้ามาภายในหุบเขามี่จังกัก ซึ่ง

กดเกี่ยววนเวียนเพราะค่ายกลอันพิสดารปาฏิหาริย์?

มันเป็นสหายหรือศัตรูของเทพเจ้าเก่าแก่วกัน?

ในเวลากระทันหันไคว่เกยมชั่ว ชบคิดถึงข้อข้อง
ใจหลายประการนี้มีออกเลย

เทพอสุรแซนเดี้ยว เดินวนเวียนอยู่ในห้องศิลา
รอบหนึ่งแล้ว จึงร้องพรวดไม่ขาดปากว่า

“เรื่องพิกล”

ไคว่เกยมชั่วแก่นเคื่องจนตัวสั่น ต้องกักฟันแนบ
แน่นเพื่อระงับใจ หากเมื่อนั้นมีใช้เป็นยามบาดเจ็บ
สาหัสแล้ว โยไม่เป็นโชคอันประเสริฐที่ฟ้าดินประทาน
มาให้เล่า เพราะจะได้ทวงกระบี่หักกลับคืนมาจากปีศาจ
เดมาแซนเดี้ยวผู้น...

ความคิดมึนทึบจะจบสิ้น ได้ยินเสียงเทพอสุรแซน
เดี้ยวกล่าวรำพึงรำพันกับตนเองจนอีกว่า

“เฒ่าแก่นวชำมิตายเร็วมิตาย กลับมาตายได้
 ในเวลานี้ ทำให้การแลกเปลี่ยนของเรา....โอ แยะแน่แล้ว
 หรือว่ามาตกรที่ลงมือฆ่าฟัน ก็กระทำไปเพราะเรื่องนั้น
 กล้วย”

โค้วเกยมชั่ว คล้ายตั้งตกอยู่ใน เมฆหมอก อันหนา
 ทึบ มีทราบว่าจอมมารร้ายกล่าวรำพึงรำพันหมายไป
 ถึงเรื่องอันใด

เทพอสูรแขนเดียว เดินพล่านไปมาอยู่ที่ลานตึก
 หน้าตึกศิลา คล้ายตั้งกำลังขบคิดถึงปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่
 ยุ่งยากอย่างมากมายอยู่

อีกครุใหญ่ให้หลัง พลันหัวร่อดังๆ แล้วกล่าว
 ขึ้นว่า

“ไหนเราไม่ค้นหาให้ทั่วสักครั้ง หากแก่นสิ่ง
 ของนั้นยังอยู่ โยมิใช่เป็นโซควาสนาอย่างยิ่ง ที่ต้องตก
 เป็นกรรมสิทธิ์ของเราโดยสมบูรณ์มีต้องถูกแบ่งปัน ยัง
 จะไปแลกเปลี่ยนอย่างไรกันอีกเล่า เฒ่าแก่นวชำมีวาสนา
 จะมาได้ของวิเศษสุดแห่งบุ ลมชนนคอก”

วาจาพอลาคน้ำ ร้างพลันพุ่งปราดเข้าไปในตึก
อีกครั้ง จากนั้นเสียงรือรือเห่ กว่าโต๊ะผลักเกาอกกตั้ง
โครมคราม ๆ มีชาตระยะ....

อีกครั้งช่วยามให้หลัง ภายในห้องพลันบังเกิด
เสียงแผดหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งของเทพอสูรแขนเดี่ยว ที่
โหยหวนปานภูตคร่ำครวญขึ้น และร้องว่า

“เจตนาของฟ้าดิน เจตนาของฟ้าดิน”

บทที่ ๖๑

เหล่านารเริ่มวิบัติ

ไคว่เกียมชั่ว ที่ซุกกายอยู่ ในมุมข้อของห้อง
รู้สึกพลุ่งพลานประหลาดใจอย่างยิ่ง มีทราบว่
มารเฒ่ากำลังเล่นลวดลายที่เร้นลับอย่างไร

ทันใดนั้น.....

เทพอสูรแขนเดี่ยว ได้เดินย้อนกลับมาภายในลาน
ตก เข้าสู่สายตาของไคว่เกียมชั่วอีกครั้ง เห็นในมือ
ของมันมีโลหะประกายเจิดจ้าบาดตาอยู่ชั้นหนึ่ง

เมื่อเพ่งมองจ้องไป ที่แท่นอภิเษกที่หักพังเต็ม
ทางค้ำปลายนั้นเอง

ไคว่เกียมชั่วยั้งงงสงสัย มีอาจเข้าใจได้เลย
 เทพอสุรแซนเดียว พลันล้วงเอาโลหะ ออกจากอก
 เสือออกชั้นหนึ่ง ต่อกับปลายกระบี่หักนั้นแล้ว ก็ร้อง
 เสียงสนั่นระรว่า

“ถูกที่เดียว มันนี่เอง”

ที่แท่โลหะซึ่งมันดึงออกมา ก็คือกระบี่หักที่
 ค้ำที่ซึ่งไปจากไคว่เกียมชั่ว

ไคว่เกียมชั่ว ใจเต้นปาน จะกระดอน ออกจากปาก
 แทบต้องร้องโพล่งขึ้นว่า

“กระบี่เทียนมั่งประสานกันได้แล้ว”

ไคว่เกียมชั่วคาดฝันมิถึงเลยว่า ท่อนปลายของ
 กระบี่หักเทียนมั่งเกียม จะตกอยู่ในมือของเทพเจ้าแก่นว

เทพอสุรแซนเดียวย่อมมา เพราะกระบี่หักที่
 ปลายนั้นนั่นเอง

ได้ยินเสียงเทพอสุร แซนเดียหวื่ออย่างคลุ้มคลั่ง
 อยู่อีกครู่ใหญ่ แล้วบ่นรำพึงขึ้นว่า

“ฮา ฮา ฮา กระบี่วิเศษต่อกันได้ สามารถ
 ผูกปรี้อ ห้า กระบวนท่าประกายฟ้า ที่มีบันทึก อยู่บน กระบี่
 แล้ว ทัวแผ่นดินในยุคนี้ ผู้ใดจะมีฝีมือต้านทานได้อีก
 ฮา....ฮา.... เฒ่าแก่นวเสนองงอนไข้อย่างเด็ดเดี่ยว
 ให้เราร่วมกันคว้าผูกปรี้อพร้อมกับมัน แต่คาดไม่ถึงว่า
 มันกลับไม่มีวาสนาจะได้รับ ฮา ฮา ฮา.....”

โศกเยี่ยมชั่วจึงเข้าใจได้ทันทีว่า การแลกเปลี่ยน
 ที่เทพอสูรเขนเดียวบอกออกมานั้น คือร่วมกันคว้า
 และผูกปรี้อกับเทพเจ้าแก่นว ในเพลงกระบี่ที่มีสลักอยู่
 บนตัวกระบี่นั่นเอง จึงแทบจะถลันกายออกไปอย่างไม่
 คำนึงถึงอันตรายใด ๆ แต่พอหวนคิดว่าตนยังบาดเจ็บ
 สาหัสมิเป็นปรกติ หากออกไปในยามนี้ มีแต่แส่หาความ
 ตายอย่างไม่มีทางรอดได้เท่านั้น จึงจำต้องกลักรัดความ
 เจ็บแค้นเอาไว้อย่างอดทน

กระบี่หักเหินมั่งทางท่อนหัว เป็นสมบัติของบิดา
 ที่ตกทอดมา บิดามารดาต่างเสียชีวิตไปเพราะมัน ไหน

เลยจะยินยอมให้ตกไปในมือของผู้อื่นเล่า หากแม้นปลาย
กระบี่ท่อนนั้นก็สามาถช่วงชิงกลับมาได้ นี่ย่อมต้องเป็น
ปณิธานอัน ยิ่งใหญ่ของ บิดาเมื่อกคราครั้ง ยังมีชีวิต อยู่อย่าง
แน่นอน

เสียงฝ่าอากาศดังแว่วมาแต่ไกล จนได้ยินถนัด
ชัดเจน

ไคว่เกียมชั่วใจเต้นระทึกขึ้น คิดอยู่ว่า

“มีผู้ใดพากันมาอีกแล้วเล่า”

เทพอสูรแขนเดียว รีบชุกกระบี่หัก ทั้งสองท่อนเข้า
ไว้ในอกเสื้อ ถีบเท้าพุ่งร่างหลบไปที่หลังตึกศิลาอย่าง
เร่งร้อนรวดเร็ว

ไคว่เกียมชั่วพลันคิดขึ้นได้ว่า ในด้ามกระบี่หัก
เทียมมั่งเกียมนสิ่งชุกซ่อนไว้มากประกายฟ้า ที่ถูก
ตนกลืนกินลงไปแล้ว ส่วนกระดาษแผ่นน้อยที่มีบันทึก
เพลงกระบี่ท่ากระบวนท่าประกายฟ้า พลอยถูกตนทำลาย
ไปด้วย กระดาษแผ่นน้อยนั้น บันทึกเกิดจากการฝึกวิชา

ห้ากระบวนท่าประกายฟ้า ที่ความจริงใช้ฝึกทวนย้อนให้
รวมเหลือเพียง กระบวนท่าเดียวเท่านั้น เทพอสูรแขนเดียว
มาตรแม่นยำได้กระบี่ไปสองท่อน มันก็ไม่มีปัญญาจะไป
ค้นคว้าจนเข้าใจได้ โยมิเท่ากับเป็นสวะที่ไร้ประโยชน์เล่า

พอได้คิดถึงตอนนั้น จิตใจพลันโล่งไปอีกโขทั้นที่
เสียงชายเสื้อปะทะลมดังเข้ามามีหยุดยั้ง แสดง
ว่ามีคน จำนวนไม่น้อย ที่พุ่งกายมา ถึงยังหน้าตึกศิลาใหญ่
แล้ว

จากนั้น มีเสียงร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก
หลายต่อหลายครั้ง

“เอ๊ะ เป็นซากศพ้ออีกแล้ว ผู้ใดลงมือกัน”

“อ้อ พวกเรามาเข้าไปเพียงเล็กน้อย”

“ตายกันหมดสิ้นแล้ว นั้น...นั่นมิใช่ซากศพของ
เทพเจ้าเก่านวดอกหรือ ด้วยพลังฝีมือของมันในปัจจุบัน
กลับถูกผู้นั้นฉีกกระชากจนตายทั้งเป็นเช่นนั้น พลังฝีมือ
ของผู้พิฆาตฆ่าจอมมาร นับว่าสูงสุดจนมีอาจกาจากำ-

นวนถได้ทเดียว”

“ทนนยังมีอกซากหนึ่ง...”

“นั่นคือเซียมเตียงปวยฮุ่นเล็กเกาเกา....”

“นั่นเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่ ?”

มีเสียงชราที่เข้มแข็งได้ดั่งชนว่า

“พวกเรามาเข้าไปเพียงเล็กน้อย อาจบางที นี่ยัง
เป็นแผนการอันเลวร้ายน่าหวาดหวั่นอีกเรื่องหนึ่งก็ได้”

“ไควเสียวเซียบกลับมามาละเลยคำมั่นสัญญา ช่าง
เป็นเรื่องที่มิเข้าใจได้เลย”

ไควเกี่ยมชั่วฟังดูก็จำได้ว่า เป็นเสียงของผู้วิปโยค
ง่วนทงไต้ซ้อบ้วนเมียวอูยเซีย เจียงเท้ง ต่างพากันมา
โดยพร้อมพรัก คิดอยู่ว่า

“ขณะนี้ มีแต่ปรากฏตัวออกไปอธิบายจึงจะเข้าใจ
กันได้”

ดังนั้นเอง จึงก่ดพันกระโตะตกลงจากข้อเพดาน
เดินอย่างเร่งร้อนมาที่นอกประตูใหญ่

เห็นนอกประตู นอกจากผู้ที่ตนเดาจากน้ำเสียง
ถูกต้องทุกคนแล้ว ยังมีชายชราร่างผอมซูบหน้าตาสดใส
ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพล่งอยู่อีกคนหนึ่ง และมีชายชรา
อายุร่วมห้าสิบอีกร่วมสิบคน ถอยอยู่เป็นกระจุก

ไคว่เกี่ยมชวปรากฏกายออกมาอย่างกระตือรือร้น ทำ
ให้เหล่าผู้นอกประตู ต่างสะดุ้งด้วยความตื่นเต้น
เจียงเท่งเป็นผู้ถนัดเข้ามาก่อน ยิ้มแย้มแจ่มใส

แล้วกล่าวว่า

“ไคว่เสียวเฮียบ ที่แท้ท่านลวงหน้ามาก่อนนี่เอง
แต่....”

เมื่อกกล่าวถึงตอนนั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่าง
รุนแรง วาจาก็ชะงักลงทันที คิดในใจว่า

“หรือคนประจักษ์ต่างเสียชีวิตด้วยน้ำมือของไคว่-
เกี่ยมชว”

จากนั้น เสียงอันเต็มไปด้วยความปลาบปลม
ของผู้วิปโยคได้กล่าวขึ้นว่า

“น้องเรา คนประดาน้ำต่างถูกเจ้าทำลายไปใช่
หรือไม่ ?”

โศกเกียมชั่ว ผงกศีรษะทักทายกับเจียงเท่งก่อน
แล้วจึงหันไปกล่าวกับผู้วิปโยคว่า

“ถูกแล้ว”

ผู้วิปโยคหนึ่งจึงไปช่วยบหนึ่ง ซึ่งไปที่ชายชราว่าง
ผอมชুবหน้าตาสดใสมขาวยาวเหยียดแล้วกล่าวว่า

“ท่านผุนค่อฮวงชั่วเล่านี้”

โศกเกียมชั่วรีบเดินเข้าไปคารวะจนจรดพื้น แล้ว
กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์โศกเกียมชั่วขอการวะ”

“เสียวเฮียบ มิจำต้องถ่อมตัวเกินไป”

จากนั้น โศกเกียมชั่วจึงได้ไปทักทายปราศรัย
การวะแนะนำตัวจนถ้วนทุกคน

ฮวงชั่วเล่านี้กล่าวอย่างพลุ่งพล่านขึ้นว่า

“ผู้คนภายในหุบเขามิ่จก๊ก ต่างตายด้วยน้ำมือ

ของเสียวเฮียบท่านหรือ ?”

“ถูกแล้ว”

สายตาทุกคู่ที่มี ต่างจับจ้องไปบนตัวโค้วเกี่ยมซัว
เป็นจุดเดียวด้วยความตื่นเต้นสงสัย พลั้งมือของโค้ว-
เกี่ยมซัว สร้างความงงนั้น จนอดสนใจให้แก่ผู้คนจน
คำนวณมิถูก

ฮ้วงซัวเล่านั่งกล่าวสืบต่อไปว่า

“แม่กระทั่งเซี่ยมเตียงปวยฮุ้นเล็กเก่าเกา เสียว
เฮียบท่านก็....”

“หามิได้ ผู้มีอาวุโสแซ่เล็กถูกเทพเจ้าเก่านวกระ
ชากรเป็นสองซีกไปทั้งเป็น ดังนั้น ข้าพเจ้าผู้เยาว์จึงได้
ใช้วิธีการเดียว ไปจัดการกับตัวมันบ้าง”

“อ้อ”

ทุกคนในลานตึก ซึ่งต่างเป็นยอดฝีมืออันมช่อ
ลือเลื่องกระเดื่องดังในบุลิมยุคนั้น พอได้ฟังเช่นนั้นต่าง
อุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจโดยพร้อมเพรียงกัน

ช่วงชั่วเล่าหนึ่งครู่หนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง อ้าปากจะกล่าว
คำแต่ก็ชะงักไว้เป็นสายตาจ้องดูผู้วิปโยค

ผู้วิปโยคเข้าใจได้ด้วยไวปัญญา ว่าช่วงชั่วเล่าหนึ่ง
มีวาจาที่มิอาจจะถามออกมาต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก จึง
ได้กล่าวกับโศวเกียมชั่ววู

“น้องเรา ที่พวกเรามาในคราวนี้ จุดประสงค์
ประการแรกคือ หาร่องรอย ความเป็นตาย ของเชียม เตียง-
ปวยฮุนเล็กเก่าเกา ประการที่สอง มียอมให้ป้ายประกาศิต
ร่อยมังกกร ต้องตกไปในมือของผู้ชั่วช้าสารเลวนั่นเอง
น้องเรา ได้ทราบร่องรอยของป้ายประกาศิตที่ว่าอยู่ที่ใด
หรือไม่ ?”

โศวเกียมชั่ววู คิดอย่าง รวดเร็ว ปานสายฟ้า อยู่ในใจ
ว่า

“เชียมเตียงปวยฮุนได้ตายไปแล้ว ร่องรอยป้าย
ประกาศิตนี้ น่ากลัวนอกจากตนย่อมไม่มีบุคคลที่สองจะ
ทราบได้อีก ประมุขบุลิมก็จะมิอาจมีประสิทธิภาพทรง
อำนาจบารมีอย่างไรในพวกนักเลงได้ หากแม้จะถูกผู้มี

จิตคิดประทุษร้ายต่อบุद्धิม มีความทะเยอทะยานอย่างน่า
 ชิงชังได้ไปแล้ว เห็นที่จะต้องกลายเป็นสถานการณ์อัน
 อลเวงสับสนอย่างยิ่งยวด มีอุปปฏิเสธให้มันกลายเป็นอา-
 กาศธาตุอยู่ชั่วกาลนานเสียเถิด”

พอคิดได้เช่นนั้น จึงส่ายหน้าช้า ๆ ตอบเสียง
 เย็นชาว่า

“มีทราบเลย”

คำมีทราบพอหลุดจากปาก จิตใจทุกผู้คนพากัน
 เย็นวาบลงทันที

ผู้วิปโยคกล่าวต่อไปคล้ายตั้งมิใคร่เชื่อถือว่า

“น้องเรา เจ้ามีทราบเลยจริง ๆ ?”

“หรือว่าข้าพเจ้ายังมีเจตนาอื่นใด แอบแฝงอยู่
 ทั่ว ๆ ?”

“อา หามิได้น้องเรา เจ้าเข้ามาในหุบเขานี้ได้
 อย่างไร พวกเราเพราะมัวรอเจ้า จึงต้องเสียเวลาไปถึง
 สี่ชั่วยาม”

ไคว่เกี่ยมซัว จึงได้เล่าเหตุการณ์ ที่ตนตาม ผู้ทวงโล
หิต และตุยฮุ้นเซ่งนึ่งปรากฏตัวขึ้น จนตนตามอย่างม
งายมิตังใจเข้ามาในหุบเขาแห่งนี้เมื่อเล่าจบสิ้นแล้ว เจียง
เท่งพลันร้องเอ๊ะขึ้นมาแล้วกล่าวว่า

“หรือว่าตุยฮุ้นเซ่งนึ่งจะเป็นผู้ทวงโลหิตจริง ?”

ผู้วิปโยคกล่าวสวนขึ้นว่า

“เป็นไปได้”

ไคว่เกี่ยมซัวถามด้วยความสงสัยว่า

“ไหนเป็นไปได้”

ผู้วิปโยคตอบอย่างหนักแน่นจริงจัง

“ข้าพเจ้าตรวจตราดูแล้ว เหล่าผู้ที่ตายล้วนแต่

เป็นสาวกของปราสาทมาร และฝีมือการฆ่าคนของตุย

ฮุ้นเซ่งนึ่ง ก็ได้เป็นไปในลักษณะนี้อีกประการหนึ่ง ตุย

ฮุ้นเซ่งนึ่งหนีจากอาจารย์ไปเป็นเวลาไม่นานเท่าใดนัก มิ

อาจจะเพิ่มพูนพลังขึ้นมาอีก มากมาย กายกอง ถึงปานนี้ ได้

พร้อมกันนั้น ก็ยังมีอาจจะได้ทราบข่าวคราวว่านางและ

ข้อแป๊ะจะมีความอาฆาตแค้นอันรุนแรงอย่างไร กับพวก
ปราสาทมารทักซิณ

ไคว่เกี่ยมชั่วส่งเสียงเย็นชากระต้างว่า

“นี่กลับเป็นเรื่องที่มีอาจจะแน่ใจได้นัก”

ช่วงชั่วเล่าหนึ่งกระแอมคัง ๆ ขึ้น โดยเจตนาชัก

จงความสนใจปองทุกผู้คน จากนั้นจึงส่งเสียงดังก้งวานว่า

“ท่านทั้งหลาย เล่าสู่ปากใจมันได้ว่า บ้ายประ
กาศิตร้อยมังกรตกอยู่ในมือของโง่ตัวกึ่งงูแล้ว มิเช่น
นั้น มันย่อมไม่เรียกร้องประกอบพิธีชุมนุมกันสู่ผู้กล้า
ชนและมิกล้าบังอาจจะคัดเลือก ตำแหน่งประมุขบุ ลิม
ที่เลิกร้างมานานปีขึ้นอีกได้ พร้อมกันนั้นประจักษ์จริงอีก
ประการหนึ่งคือ เชี่ยมเตียงปวยฮุ่นถูกเผาเจ้เทียนจนคร่า
ตัวมากกัซังไว้ เป็นสิ่งที่มิผิดจากคำร่ำลือไป เล่าสู่มี
เจตนาที่จะประกาศคือนอนเอนจอนาถชั่วช้าในครานี้ ต่อ
หน้านักสู่ผู้กล้าทั่วทั้งบุ ลิมที่ไปร่วมชุมนุมในพิธี....”

ฉบับพลันนั้น บ้วนเมียนอยเซี่ยเทียนหน้าตาเย็นชา

เครื่องเครียตตลอดเวลา ได้ส่งเสียงท่มหนักขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลาย มีวาจาอันใดเอาไว้พูดกัน
ใน
ภายหน้าเกิดขึ้นณะนี้ต้องรักษา พยาบาลอาการบาดเจ็บจะ
สำคัญกว่า”

วาจา^{นี้} สร้าง ความ งามสงสย ให้แก่ ทุก^ๆ คนเป็น
อย่างยิ่ง มิทราบว^{่า} บ^{ัว}นเมียวอ^ยเซียจะรักษาพยาบาลผู้
ใดกันแน่

เจียงเท่งอคมได้ต้องถามโพล่งไปว่า

“ซ้อแป่ ผู้ใดได้รับบาดเจ็บ ?”

บ^{ัว}นเมียวอ^ยเซีย^ช ไปที่^{ที่} ไค^วเกียม^ชว แล้วกล่าวว่า

“มันเอง”

“เขา ? เขาได้รับบาดเจ็บ”

“ถูกแล้ว และยังหนักหนาสาหัสยิ่งอีกด้วย”

สายตาทุกคู่ประดา^{มี} ต่างเบือนจับจ้องดูไค^วเกียม^ช
ชวเป็นจุดเดียวกันทันที เมื่อตอนแรกเริ่ม ทุก^ๆ คนมา^{ตร}
แม่นจะเห็นว่าเป็นหน้าอันช^{ิด}ขาว แต่ต่างเข้าใจว่าเป็น

เพราะผ่านการต่อสู้ที่หักโหมรุนแรงแล้ว ซึ่งก็นับเป็น
 อุบัติการณ์ธรรมดาอยู่ ขณะนั้นพอได้ฟังบ้วนเมียวอุยเซีย
 กล่าวเช่นนั้น ต่างเห็นใบหน้าโค้วเกี่ยมชั่วชืดเผือกดุจดัง
 กระดาษ หน้าผากมีหยาดเหงื่อซึมจนชุ่มโชก ร่างก็สั่น
 ระริกตลอดเวลามีหยุดยั้ง

ผู้วิปโยคกล่าวอย่างลุลกลนชื้นว่า

“ท่านจอมแพทย์ที่นับถือ มิเป็นอันตรายกระมัง?”

“มิเป็นอันตรายดอก แต่จะต้องรักษาพยาบาล
 ให้ทันทั่วทั้ง”

โค้วเกี่ยมชั่วในขณะนั้น เริ่มรู้สึกกลากลิ้นผื่นทน
 ต่อไปมิได้แล้ว

ผู้วิปโยคคล้ายดัง มีความวิตกกังวล ใน โค้วเกี่ยมชั่ว
 อย่างยิ่งยวตริบเร่งรัดขึ้นว่า

“ท่านจอมแพทย์ที่นับถือ โปรดรีบลงมือกันใน
 บัดนี้เลยเป็นอย่างไร?”

บ้วนเมียวอุยเซียส่ายหน้าเล็กน้อยกล่าวว่า

“น่ากลัวไม่มีเวลาแล้ว”

สำหรับเจียงเท่งนั้น ไคว่เกี่ยมชั่วเท่ากับเป็นผู้มี
พระคุณของนาง เนื่องจากไคว่เกี่ยมชั่วเคยช่วยเหลือนาง
ล้างแค้นแทน ผู้บังเกิดเกล้า ทำให้นาง สามารถฆ่าเพชฌฆาต
โจดเตี้ยง ผู้เป็นจิ้งกิ้ง ของบ้อมค่าย เกี่ยมเป้า ลงกับมือได้
นางขมวดคิ้วแล้วกล่าวขึ้นว่า

“ซ้อแป้ เพราะเหตุใด?”

“พวกเราขณะนี้ยังอยู่ในสภาวะอันตราย หาก
ปราสาทมารทราบข่าวคราวเข้า ยอดฝีมือจำนวนมากมายน
ของมัน จะต้องฮ็อกกันมาในทันที ไยไม่เป็นเรื่องน่าเบื่อ
หน่ายซึ่งชังอย่างยิ่งเล่า มีหน้าซ้ำ ร่องรอยพอปรากฏ
ออกไป กับพิธีชุมนุมนักสู้ผู้กล้าที่จะมีขึ้นในวันหน้า ไย
ไม่เป็นอุปสรรคที่มีอาจจะดำเนินงานอย่างไรดอกหรือ?”

“อย่างนั้น พวกเรารีบถอยออกไปทันที”

“โอกาสมีอันวายแล้ว อาการบาดเจ็บของมัน
หากมันเสียเวลาชักเข้าไปอีก ต้องสูญเสียพลังภายใน

อันแท้จริงไปได้”

ชายชราผมขาวทาทิ ประหลาดกล่าวขึ้นว่า

“เฒ่าบ้านเมียว ท่านมีนามว่าเป็นจอมแพทย์
สารพัดปรื่องย่อมมีรามือจนปัญญาต่อเรื่องนั้นกระมัง ?”

โค้วเกี่ยมชั่วร่างส่ายโงเงงไปเล็กน้อย ในที่สุด
ต้องการกระแทกกายนั่งลงไป เพราะมีอาการผื่นทหนึ้นอยู่ได้

ฮ่วงชั่วเล่าหนึ่งรีบถลาเข้าไปแล้วกล่าวว่า

“เล่าฮูขอช่วยมันสักกำลังหนึ่ง”

บ้านเมียวอยู่เขี้ยวรีบโบกมือห้ามไว้แล้วกล่าวว่า

“อย่างนั้นเท่ากับท่านปลิดชีวิต ของมันไปซัก ๆ
อวัยวะภายในของมันได้เคลื่อนที่ออกจากเดิม หากมัน
ใช้การช่วยทางสมปรางดั่งท่านเข้าใจ รังแต่จะให้ร้าย
สร้างภัยโดยหาประโยชน์มิได้”

วาจานี้ทำให้ทุกคนในบริเวณ ต่างใจเต้นระทึก
ด้วยความวิตกกังวล

บ้านเมียวอยู่เขี้ยวชะงักไปเล็กน้อยแล้ว กล่าวสืบ

ต่อไปว่า

“ขณะนี้มีอยู่เพียงวิธีเดียว ที่สามารถทำให้มัน
เป็นปรกติได้ในเวลาอันสั้น”

ผู้วิปโยคร้อนรนใจปานถูกไฟสุ่ม รีบกล่าวขึ้น
ทันทีว่า

“อย่างนั้น ก็ขอเชื่อเชิญท่านรีบกระทำเป็นการ
ด่วนด้วย”

บัวนเมียวอุยเชย หันมากล่าวกับช่วงชั่วเล่าหนึ่งว่า
“ผู้มีอาวุโส โปรดนำสหายและศิษย์ออกหุบ
เขานัก่อนหากแม้นเผชิญกับพวกปราสาทมารที่เข้ามา จึ่ง
พยายามขัดขวางเอาไว้ให้เต็มที่ เพื่อช่วงชิงเวลาเพื่อ
การรักษาพยาบาล แน่นอน วิธีอันประเสริฐสุดคือ
อย่าได้ให้พวกมันมีชีวิตรอดกลับไปแม้แต่คนเดียว”

ช่วงชั่วเล่าหนึ่งผงกศีรษะ ยกมือขึ้นโบกแล้วกระ-
โดดนำหน้าออกไปชายชราอีกแปดคน พากันวิ่งตามติด
อย่างกระชั้นชิดไปทันที

บ้านเมี้ยว อูยเซีย มอง จน คน กลุ่มนั้น จาก ไปไกล
แล้ว จึงเดินเข้ามาที่ด้านหลังไควเกียมชว

ไคว เกียมชว ขณะ นม สีหน้า เหลือง ชัดต้ง ราวกับ
ถูกทองทาทาบ หยาดเหงื่อไหลพรากจนชุ่มโชกทั่วร่าง
กายสั่นระริกมิหยุดยั้ง ตาทั้งสองปิดสนิทแน่น หากมิใช่
มีพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาจนสูงล้ำยอดเยี่ยม ยามนี้หน้ากลัว
จะตายไปเนิ่นนานนักหนาแล้ว

ผู้วิปโยคชายชราผมขาวประหลาด (ง่วนทงไต้ซือ)
เจียงไท่รวมสามคน ต่างจับจ้องสายตาดูอยู่บนใบหน้า
บ้านเมี้ยวอูยเซีย และไควเกียมชวสลบอยู่ไปมาอย่าง
ร่อนร่นกระวนกระวาย

ผู้วิปโยคพลันหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึง
รีบเข้าไปกระซิบที่ข้างหูชายชราผมขาวอยู่หลายคำ ชาย
ชราประหลาดผมหงอกขาวสะท้อนกายชนเล็กน้อย ร้อง
โพล่งไปว่า

“เป็นความจริง ?”

“เป็นความจริงแท้แน่ชัด ข้าพเจ้าเห็นกับตา
ได้ยืนด้วยหู”

ชายชราผมขาว พลุ่ง ปล่า่น จน กระทั่งต้อง หว้ร่อ
ฮา ฮา เสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก อาตมาเพราะเห็น
แก่เรื่องนี้ จึงมีอาจัตต โลกียวิสัย ออกไป จากกมลสันดาล
ได้ ต้องจมอยู่ในวัฏสงสารของปุถุชน ขณะนี้อตมา
สมควรจะไปได้แล้ว”

เสียงหว้ร่อฮา ฮา จุกตั่งคลุ้มคลั่งย้งดั่งสะเทือน
เลื่อนลั่น ร่างไค้ฟุ้งปราดออกไปทางปากหุบเขาต้งเห็น
บินทันที

เหตุการณ์นี้ทำให้บ้านเมี่ยวอูยเซียและศิษย์ ต่าง
มีงงสงสัยตั้งราวถูกจับเหวี่ยงเข้าไปในหมอกอันหนาทึบ

เจียงไท่กอดมิ ได้ต้องถามผู้วิปโยคขึ้นว่า

“ชายชราเรียกตัวเองเป็นอาตมา?”

ผู้วิปโยคผงกศีรษะแล้วรับคำว่า

“เป็นความจริง”

“แต่ท่านมิใช่เป็นศิษย์ของทถาคคตเลย ?”

“โกวเนี้ยใจนแน่ใจได้ว่า ชายชร เนมิใช่เป็น
บรรพชิต ?”

“หรือว่าชายชราปลอมแปลงหน้ามา ?”

“ถูกต้องที่สุด”

บ้วนเมียวอยู่เชี้ยกล่าวสวนขึ้นในทันใดว่า

“มันเป็นใคร ?”

ผู้วิปโยคลังเลอยู่เล็กน้อย จึงตอบว่า

“ท่านค่องว่นทงได้ชื่อแห่งเสียวลัมย”

“อ้อ มันคือเทพอำมหิตหน้าหยกม่ออย่างเกา!”

“ถูกต้องทีเดียว ท่านเมื่อเข้าสู่เพศบรรพชิต
แล้ว มีสมณนามงว่นทง”

“แล้วใจนท่านจึงจากไปโดยกระทันหัน!”

“สำหรับเรื่องนี้ โปรดอภัยที่ข้าพเจ้ามีอาจจะบอก
กล่าวได้”

บ้วนเมียวอยู่เซียงงง ไปบูบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

“ยังคงรักษาพยาบาลให้มันเป็นการด่วน จะสำคัญกว่า พิธีชุมนุมกันผู้กล้าหาญก็จะบรรลุถึงแล้ว มันคือบุคคลที่จะเข้าชิงตำแหน่ง ประมุขรุ่น สิบสามของบุตมที่มีคุณวุฒิประเสริฐสุด....”

กล่าวแล้ว ล้วงมือเข้าอกเสื้อหยิบถุงน้อย ๆ ขึ้น คล้อออกอย่างทะนุถนอมระว่าง มีกลิ่นหอมกระจายออกคละคลุ้งไปทันที ทำให้ผู้ใดกลิ่นรู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใสในบัดดล

เจียงเท่งร้องอย่างสงสัยใจว่า

“ชื่อแป่ ท่านจะใช้ยาพิษกับชีวิตมารักษาพยาบาลให้เขาหรือ ?”

บ้วนเมียวอยู่เซียงงงก็กระซิบแล้วกล่าวว่า

“นอกจากนี้ไม่มีวิธีอื่นใด”

ผู้วิปโยคพอได้ ฟังบัง เกิดความพลุ่ง พล่านจนตัวสั่นระริก รีบกล่าวขึ้นอย่างลึมเลื่อนทุกสิ่งไปแล้วว่า

“ท่านจอมแพทย์ ยอมใช้ยาวิเศษสุดของแผ่นดิน
มารักษาพยาบาลให้แก่นัน ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ
แทนมันมาในที่นี้ด้วย”

“ไหนท่านมากล่าววาจาเช่นนั้น?”

“ข้าพเจ้าและโศวเสียวเฮียบผู้หนึ่ง มิใช่ตริยงเพียง
น้องร่วมสายโลหิต ดังนั้น...”

“อ้อ ยาเมดฟนคินชีวิตนี้ เลาฮูทุมเททังกำลังและ
ความคิดมาชั่วชีวิต จึงสามารถปรุ่งสำเร็จเป็นเมดสุด
ท้ายที่ยังเหลืออยู่ ไม่เพียงแต่จะชุบชีวิตให้ฟนคินกลับมา
ได้เท่านั้น ยังสามารถเพิ่มพูนพลังให้อีกมากมายอีกไซ้”

วาจายังกล่าวอยู่ มีอีกกับยาเมดฟนคินชีวิตส่ง
ไปที่ปากของโศวเกยมชว....

โศวเกยมชวดื่มตาอย่างเข้มข้น ส่งเสียงอันแหบ
แห้งกล่าวขึ้นว่า

“ผู้มีอายุโสอย่างนี้จะได้อย่างไรกัน ผู้เยาว์....”

ในฉบับพลันทันใดนั้น....

ประกาศิตยมทูต

1893

เงาร่างมโหฬารสายหนึ่ง พุ่งละลือลงจากหลังคาศึก
ศิลา โถมเข้าใส่บ้านเมี่ยวอุยเซี่ยอย่างเร่งร้อนปานปักษา

เป็นเหตุการณ์ที่อุปถัมภ์อย่างกระชั้นชิด คนทั้งสาม
ต่างสะท้อนใจด้วยความตื่นตระหนกไปทันที

ผู้วิปโยคมีปฏิกริยารวดเร็วกว่าทุกคน ทวาดก้อง
ขึ้นสุดเสียงว่า

“เคียรจันฉานบังอาจนัก”

ฝ่ามือทั้งสองตัวฉีกฝ่าดออกไปอย่างหักโหม พล้ง
อัมมहाศาลปานพะเนิ่นเหล็ก ทะลักเข้าใส่เงาร่างสายนั้น
อย่างรุนแรงทันที

บ้านเมี่ยวอุยเซี่ยก็ได้ตัวฉีกฝ่ามือพล้งออกไปใน
เวลาพร้อมเพรียงกัน

เสียงหว่อเคียด เคียด อันประหลาดพิกลได้ดัง
ขึ้น พร้อมกับเงาร่างสายนั้น พลวหลบออกจากพล้ง
ฝ่ามือไปได้อย่างง่ายดาย

เมื่อปรากฏร่างอย่างถนัดชัดเจน มันเป็นตัวประ
 หลากที่ผสมสีแดงยาวสยาย นัยน์ตาสีฟ้า ร่างสูงร่วมสิบ
 สองเชียว จมูกแหลมขึ้นสูง ปากแดงกว้าง เขียวแหลม
 สีขาวแวววาวยาวออกมานอกริมฝีปาก มีแขนข้างเดียว
 อย่างสุดจะทุเรศ ยามมองผิวเผินคล้ายตั้งจะเข้าใจผิด
 คิดว่า เป็นภูตผีปีศาจทะกายออกจากขุมนรกมาปรากฏ
 ตัว เพียงแต่รูปลักษณะที่ชั่วร้ายอัปลักษณ์นี้ ก็สามารถ
 ทำให้ผู้ขวญอ่อนตองหวาดหวั่นจนลืมหู

บ้วนเมียวอยู่เซี่ยร้องตะโกนขึ้นด้วยความตื่นตระ
 หนกว่า

“ตักปั้งมือ(เทพอสูรแขนเดียว!)”

ตาสีฟ้าเป็นประกายเขียวบ่ง ของตักปั้งมือกวาด
 มองไปรอบบริเวณแวนหนึ่งแล้ว จึงเบือนกลับมาจับจ้อง
 มองดูยาเม็ดไฟนัยน์ตาสีฟ้าที่ยังอยู่บนนิ้วของ บ้วนเมียวอยู่เซี่ย
 ส่งเสียงหัวร่อถึงเป็นภตพรายคร่ำครวญขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เฒ่าทารก เจ้าจงมอบยาเม็ดนี้มาอย่างว่าง่าย ๆ

หรือว่าจะให้เราลงมือเข้ายอแย่ง เฮอะ เฮอะ ช่างบัง
เอิญอย่างประจวบเหมาะเหลือเกิน บิศาจน้อยก็มาปรา-
กฏทั่วในเวลาขณะนี้ เล่าสู่จะได้รวมบัญชีมาคิดกันในครา
เดียวเลย ในฐานที่มันเคยฟาดฝ่ามือ เรามาครึ่งหนึ่ง....”

บ้านเมียวขุยเซียคำนวณถึงว่า จอมอสุรร้าย
จะปรากฏกายได้ในเวลาขณะนี้ จึงสำนักเสียใจอย่างยิ่ง
ที่ไม่บังควรเรียก ให้พวก ช่วงชั่วเล่าหนึ่ง ไปทาง ด้านนอก
มาตรมิเช่นนั้น ช่วงชั่วเล่าหนึ่งมีกำลังเพียงพอจะพัวพัน
กับจอมอสุรร้ายผู้นี้ได้พักใหญ่ ๆ แต่ในบัดนี้โศกเกินไป
ที่บาดเจ็บสาหัสกำลังต้องการรับการรักษาพยาบาล อย่าง
เร่งรีบ....

พอได้คิดเช่นนั้น เหนือภาพแตกโฉมจนชุ่มโชก
ร่างไปทันที

เจียงแท่งเบิกตากัน กลม โตด้วยความ เคียด คาล
ทวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“บิศาจเฒ่าจงคืนให้แก่โกวเนี้ยมา”

เทพอสุรเชนเดี้ยวมีประกายตา แว่วับวูป วาบ
กล่าวเสียงกระต๊างว่า

“เอ๊ะ คืออะไร?”

“เทียนเซี่ยมมักจู (แก้วตากางคกสรรค์)”

“เฮอะ เฮอะ ทารกหญิง เจ้ามีการกระทำดูจึ่ง
ถอนหนวดเสือเข้าแล้ว”

“เทียนเซี่ยมมักจูเป็นสมบัติตกทอดของบิดามารดา
ผู้ล่วงลับไปแล้ว เราสาบานว่าจะชิงคืนมาให้จงได้”

“เอี้ยเท่า เจ้ามิใช่กำลังละเมอเพื่อพกดอกหรือ?”

“ท่านจะคืนมาหรือไม่”

“เฮอะ เฮอะ เฮอะ....”

ตักปั้งม้อตอบคำด้วยเสียงหัวร่ออันเหยียด หยาม
จุแคลน หันมาตะคอกใส่บ้านเมี้ยวอุยเซี้ยวว่า

“เฒ่าบ้านเมี้ยว เมื่อคราวรังก่อนเล่าชู้ใช้แก้วตา
คางคกสรรค์เป็นของแลกเปลี่ยน เพื่อให้เจ้าต่อเชนแก่
เล่าชู้ แต่เจ้าอาศัยถาบศางทมิษฐอนไซ่มากมายหลบหนี

เอาตัวรอดไปได้ ในวันนี้แม่เจ้าจะเสียบปีกก็บินหนีไปมิ
ได้แล้ว เคยก เคยก เคยก

เจียงไท่แก่นเสียงเย็นซาซึ้ง แล้วตัวดำมีอัน
ชาวสะอาตฟากไปสามครั้งซ้อน ๆ ทันท

ตกปีซึ่งม้อมได้เหือบเหียวแลไปเลย มันควง
แขนข้างเดียวชนตัวดำฟาดรับในทางเจียง คล้ายตั้งไม้สน
ใจโยติ

เสียงระเบิดโครมครามดังชนสามครั้ง ร่างเจียงไท่
ถูกกระแทกจนเซถลาออกไปห้ำกาว สิ้นน้ำชีวิตเผือดลง
ทันที

ผู้วิปโยคร้องเสียงทุ้มหนักอย่างเรงร่อนว่า
“จอมแพทย์ทันทถอ รับลงมือรักษาพยาบาลเป็น
การด่วน”

พร้อมกับเสียงตะโกนก้องออกจากปาก ผ้าม็อก
ตัวชนจนเป็นเงาขวกไขว่มากมาย ใช้ความรวดเร็ว
ประหนึ่งสายฟ้าคะนองฝน จูโจมเข้าใส่เทพอสุรแขน
เดียวอย่างหักโหมรุนแรง

บทที่ ๖๒

๔/๔ ผมอสะกคमार

พอลงมือก็เป็นท่ากระบวนท่าที่โหดเหี้ยมอำ
มหิตอย่างสุดแสน รุกไล่จนเทพอสูรแขนเดี่ยวต้อง
ถอยกรูด ๆ ออกไปถึงสิบกว่าเชี่ยะ

เทพอสูรแขนเดี่ยว แก่นเคื่องจนผมสีแดงของมัน
ลุกขึ้น ทวักฟาคทีไ้ไปสามฝ่ามือซ้อน ๆ ทำให้ผู้วิปโยค
ต้องถอยหลบเลียงไปถึงสามก้าวบ้าง....

เจียงเท้งกระซาก กระบี่ออก จากฝัก ค้างควับใหญ่
ขณะจะ....

ผู้วิปโยครีบร้องอย่างร้อนรนว่า

“เจียงโกวเนี่ย ท่านรีบไปคุ้มกันด้านหลังของ

ชื่อแป่วไ้”

เจียงเท่งรับคำแล้วถอ กระบี่ยื่นบ้องกันอยู่ทางด้าน
ของบ้านเมียวอูยเซี่ยอย่างเกรงเกรียงจริงจัง

เทพอสุรแซนเคียวฟาดสามฝ่ามือไปแล้ว ก็สะบัด
ฟาดซ้ำซ้อนเข้าไปอีกห้าฝ่ามือ แต่ละครั้งล้วนแล้วมี
พลังอันมหาศาล ที่เพียงพอต่อการทำลายศิลาจนแหลก
ละเอียดได้

ผู้วิบโยคมีจุดประสงค์เพียงแต่จะถ่วงเวลาให้ ไค่ว-
เกี่ยมชวมีโอกาสดำเนินการรักษายาบาลทันที มิปรารถนา
จะหักโหมอย่างจริงจัง จึงได้ใช้วิชาท่าเท้านพิสดาร
ประหลาดล้ำ ก้าวอย่างสลับซับซ้อนที่อย่างคล่องแคล่ว
ใช้ไม้ตายอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย บุกรุกโถมเข้าใส่ทั่วทุกทิศ
ทาง โดยมียอมให้อสุรเฒ่ามีโอกาสรังมือได้กลับมาเลย

ทั้งสองจึงได้พันตูกันอย่างซุ่มนูนวุ่นวาย ด้วย
สภาพที่ถูกเจ็ดโหดเหี้ยมน่าไหวหวั่น

1900

ว. ณ เมืองลุง

บ้านเมียวอวยเซี่ยรับยักยาเม็ดฟันกินชีวิต เข้าไป
ในปากไคว่เกี่ยมชว้อย่างร้อนรน.....

เทพอสุรแซนเดี่ยวคำราม เสียงสนั่นหวั่นไหวปาน
ฟ้าถล่ม รวบรวมกำลังทั่วทั่วเท่าที่มี ฟาดจู่โจมไป
สองกระบวนท่าซ้อน ๆ มิว่าจะเป็นในแ่งมุมของทีใด
กัมฝ่ามืออัน มากมาย ครอบคลุม สะกด ไว้นั้น แน่นหนา
เปี่ยมล้น

วิชาท่าเท้าผู้วิปโยค แม้จะพิสดารไปกว่านี้ ก็ยัง
ต้องถูกรุกไล่จนกระโดดหลบหลีกไปมามิขาดระยะ....

เทพอสุรแซนเดี่ยว จួយโอกาสที่มีเพียงแวบเดียว
โถมกายเข้าใส่ไคว่เกี่ยมชว้อีกครั้ง ด้วยความรวดเร็ว
ยิ่งกว่าประกายไฟ

เจียงเท่งนั้น เตรียมพร้อมป้องกันเอาไว้เนิ่นนาน
แล้ว ร่างของฝ่ายตรงข้ามพอเพียงยับเข้ามา กระบี่ใน
มือของนาง พลันกลับกลายเป็นกำแพงกระบี่ที่คมแข็ง
แกร่งกร้าว พลั้งกระบี่เย็นยะเยือกกระจายออกไปรอบ

ทิศ เสียงกรืนกรันสนั่นหวั่นไหว จนทำให้เทพอสุรเขน
เดี๋ยวต้องชะงักงันไปทันใด

ช่วงเวลาที่จะกักไปวบหนึ่ง^๕ ผู้วิปโยคก็จู่โจม
เข้าใส่ทางด้านหลังอย่างหักโหมดุคั่น

คนทั้งสองจึงพันตัวกันจนวุ่นวายไปอีกครั่ง^๕ เป็น
การเสี่ยงชีวิตอย่างอำมหิตโหดเหี้ยม^๕ เป็นสภาพการต่อสู้
ที่ดุเดือดชั่วร้ายอย่างยิ่งยวด

บัวน่มเียวอุยเชียวใช้วิชาสกักจุดอันรวดเร็วประหนึ่ง
สายฟ้า ตบใส่จุดสำคัญทั่วร่างโค้ง^๕ เกี่ยม^๕ ชว^๕ ทั้งสามสืบหก
แห่งอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว^๕ จากนั้นจึงนั่งขัดสมาธิกับ
พื้น ใช้ฝ่ามือขวาทาบบนจุดเมี่ยมึง^๕ ฮวก^๕ ที่กลางหลัง
โค้ง^๕ เกี่ยม^๕ ชว^๕ แล้ว ผ่อนลมปราณภายในให้ทะลักเข้าใส่ร่าง
โค้ง^๕ เกี่ยม^๕ ชว^๕ อย่างเข้มซ้ำ ส่วนฝ่ามือซ้าย^๕ นั้นวางอยู่
บนมะเก็งฮวก^๕ ที่ข้อมือ ใช้พลังลมปราณทั้งสองสาย
เข้าไปกระตุ้นประสิทธิภาพของยา ให้กระจายรวดเร็วขึ้น^๕
กว่าปกติ

ไคว่เกี่ยมชวพอถูกยาล่วงล้ำเข้าไปในปาก รุสก็
 มีกลิ่นหอมอันสดชื่นโชยมากระทบนาสิก ยาเม็ดกลืนกลายเป็น
 เป็นน้ำอันชุ่มฉ่ำไหลลงสู่จุดศูนย์ที่ท้องน้อย ความร้อน
 อันอบอุ่นได้แผ่กระจายขึ้นมาอย่างเข้มข้น จากนั้นพลัง
 ความร้อนอีกสองสาย ได้แผ่พุ่งเข้ามาทางจุดเมี่ยมังและ
 แม่ะกิง ชอนไชเข้าไปสู่จุดเส้นชีพจรทวาร่าง ทะลักลงสู่
 จุดศูนย์ที่ท้องน้อย

ในช่วงพริบตานี้ พลังความร้อนได้เพิ่มพูนขึ้น
 เป็นทวีคูณ เร่งเร้าอย่างรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม จนกระทั่ง
 ไคจรไปรอบร่างอย่างฉับพลันทันควัน

กำลังภายในที่สูญเสียไปจนแทบหมดสิ้น จึงได้
 เริ่มถูกรังเข้ามาผนึกกันได้ที่ละน้อย รวมทั้งกับลมปราณ
 ที่ไคจรรอบร่างอย่างเข้มข้น

พลังลมปราณที่แผ่ซ่านเข้ามาช่วย เหลือทั้งสองสาย
 ในยามนี้ คราใดที่บรรจบกันอยู่ในร่าง ไคว่เกี่ยมชว
 ต้องสะท้านกายขึ้นครึ่งหนึ่งเสมอไป

ยาศาสตร์อันทรง ประสิทธิภาพ สูงสุดของแผ่นดิน
นับว่ายอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์คำร่ำลือ ช่วงเวลาสั้นๆ ที่ลม
ปราณโคจรไปตามชลบททั่วกายนี้ ทำให้ไคว่เกี่ยมชั่วมีลม
ปราณอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว จนรู้สึกกระปรี้กระเปร่ายิ่ง
ไปกว่าเมื่อยามมิได้รับบาดเจ็บ

บ้านเมี่ยวอยู่เขี่ยกระซิบเบาๆ ว่า

“สลักความกึกอันสับสน รวมสมาธิเป็นจุดเดียว
ชักนำให้ลมปราณเข้าไปผนึกทั่วไว้ โคจรไปรอบกาย
อย่างเข้มซ้ำ อย่างไคว่มีความว่าวุ่นอันใดในห้วงความกึก
เป็นอันขาด”

กล่าวแล้วร้อง ผ่ามือ ทั้งสอง กลับ มา อย่าง เข้มซ้ำ
ระบายลมหายใจยาวๆ แล้วลุกขึ้นยืน

ผู้วิปโยคเข้าถ้ำนันทน ชักขวางเทพอสูร แชนเคียว
อย่างไม่คิดชีวิต เพื่อถ่วงเวลาให้โอกาสการรักษาพยาบาล
เป็นไปโดยเรียบร้อย แท้ใจที่ฝีมือยังอ่อนด้อยกว่าฝ่าย
ตรงข้ามชั้นหนึ่ง หลังจากผ่านการทะลุเสียดชีวิตอยู่

พักใหญ่แล้ว . สมองและเท้าก็ได้เริ่มเขื่องซำมคล้อง
 แล่นวุ่นมา ได้กรายเข้ามาโอบรัดทั่วทุกทิศทาง เมื่อเห็น
 บ้วนเมียวอยเซี่ยทรงกายขยับได้ เข้าใจผิดคิดว่ากระทำ
 สำเร็จในการรักษาพยาบาลแล้ว จิตใจจึงคลายออกไป
 ทำให้มือไม้ที่คล้องแล่นวุ่นต้องเขื่องซำลง....

เสียงดังโครมชนก๊กก้อง เมื่อฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม
 ฟาดเฉียดผ่านทรวงอกจนต้องครางหนักๆ ออกจากลำคอ
 เซลลาออกไปถึงแปดก้าวอย่างเจ็บปวดรวดร้าว

เทพอสุรเชน เคียวแก่น เสียง เย็นชา ชนเล็กน้อย
 ถลันกายเข้าใส่เจียงไท่อีกครั้ง ร่ายยังมีทันถึงฝ่ามือทวัด
 ฟาดเข้าใส่ก่อน ...

เจียงไท่ ใจหายวับรีบควง กระบี่ขึ้นอย่างเร่งร้อน
 แต่ พล่ง ฝ่ามือ ที่หนัก หน่วง ยิ่งกว่ามรสุม อันคลุ้มคลั่งได้
 ทะลักเข้าใส่ใบหน้าแล้วในครานั้น ความหนักหน่วงรุนแรง
 แรงของพล่งฝ่ามือ . นำต้นตระหนกตกใจต่อผู้พบเห็นเป็น
 ยิ่งนักทำให้กระบี่ในมือของนาง มิอาจจะใช้ได้คล้องแล่น

เท่าที่ควร...

บ้านเมียวยุ้ยเซียพอตักขุขียนได้ในเวลานั้น รีบ
กล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“เที่ยง รีบถอย”

พร้อมกับเสียงทวาดว่า ผ่ามือทั้งสองตัวตัดฟาด
เข้าไปในทางด้านข้างอย่างหักโหมรุนแรง กระแทกเข้า
ใส่พลังฝ่ามือของเทพอสูรแซนเดียวทันที

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น พลังลมทั่วทั้ง
รอบด้านปั่นป่วนดุจตั้งลมมรสุมอันคลุ้มคลั่ง กรวดหินดิน
ทรายปลิวกระจัดกระจายคละคลุ้ง...

โซคยังประเสริฐที่ต้านทานไปในคราวนี้ มาตรมิ
เช่นนั้น เจียงเที่ยงจะต้องได้รับบาดเจ็บสาหัสไปเป็น
แน่แท้

ผู้วิปโยคเมื่อหยุดหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ก็
ถลันกายเข้าใส่อีกครั้งปานประกายไฟ

เจียงเที่ยงและบ้านเมียวยุ้ยเซีย สองอาจารย์และ

ศิษย์ชดชวางอยู่ที่ด้านหลังไคว่เกี่ยมชั่ว อย่างเข้มแข็งยอม
 เสียชีวิต เพื่อป้องกันกรจู่โจมใหม่ใส่อย่างมีทัน
 ระวังตัว

ไคว่เกี่ยมชั่วในขณะที่มีคว้นขาวพลุ่งออกจากศิระชะ
 เป็นกลุ่มๆ หยาดเหงื่อไหลพรากเต็มหน้าตาจนชุ่มโชก
 แสดงว่าการ ผนีก ลมปราณ ได้บรรลุ ถึงจุด คับขัน อัน ยิ่ง
 ยวดยแล้ว

เทพอสุรแขนเดียวเหือดศาลปานจะคลุ้มคลั่ง ร่าง
 สูงใหญ่ของมันกระโดดเข้า บุกทุกด้าน อย่างหักโหมรุนแรง
 ผ้ามือข้างเดียวที่คล่องแคล่วปราดเปรียวของมัน บัดเดียว
 ใช้นิ้วสกดทิ่ม บัดเดียวตะกุกเข้าตะปบคว่า บัดเดียวผ้ามือ
 บัดเดียวหมัด รุกไล่จนผู้วิปโยคไม่มีกำลังต้านทานพอจะ
 หนีได้ได้อีกแล้ว

บ้วนเมี้ยวอูยเซี่ย ลอบ เหลือบตามาดู ไคว่เกี่ยมชั่ว
 อยู่บ่อยครั้ง ด้วยความรู้ร้อนกระวนกระวายอย่างสาหัส
 ขณะนั้นหากมันป้องกันมิรัดกุม เท่าที่ควรถูกอสุรแขนเยวติ

กระแทกเข้าใส่แม่แต่เล็กน้อย โคว์เกยมชั่วก็จะต้องขาด
ใจตายไปทันที

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นกึกก้อง เมื่อผู้วิปโยคและ
เทพอสูรแขนเดียวฟาดฝ่ามือเข้าใส่กันอย่างถนัดถนี่ เสียง
ครางหนัก ๆ ในลำคอตั้งขึ้นพร้อมกับร่างของผู้วิปโยคที่
ล้มกระแทกลงนั่งกับพื้นไป

ผู้วิปโยคพอได้รับบาดเจ็บในคราวนี้ อันตรายพลัน
กรายเข้ามา ครอบคลุม รอบบริเวณ อย่างหนักอึ้ง ถึงกระยาค
อาศัยฝีมือของบ้วนเมียวอุยเซียและศิษย์นั้น น่ากลัวยาก
จะคุ้มครอง บ้องกัน โคว์เกยมชั่วมิให้ถูก กระทบ กระเทือน
ได้อีกแล้ว

คว้นขาว บน ศีรษะ โคว์เกยมชั่ว ได้สลาย คลาย ไป
ช้า ๆ บนใบหน้าทั้งดงามสง่า ปรางค์ประกายอันผ่องใส
ขึ้นทีละน้อย

บ้วนเมียวอุยเซีย เห็นความสำเร็จมารออยู่ที่เบื้อง
หน้าไม่ไกลนัก เพียงเวลาเล็กน้อย ๆ ของขณะนั้น จะ

อย่างไรก็ต้องช่วงชิงมาถ่วงไว้ มาตรการนั้นจะเสียชีวิตไป
ก็ยินยอม จึงเปลี่ยนจากการตั้งรับอย่างเหนียวแน่นมาเป็น
รุก โดยหมายถ่วงเวลาให้ถึงที่สุด ปรายตาแก่เจียงไท่
แล้วอาจารย์และศิษย์ทั้งสอง ต่างโถมเข้าใส่เทพอสูรแขน
เดี่ยวอย่างดุร้ายทันที

เทพอสูรแขนเดี่ยวหัวเราะเก๊ก ๆ เสียงประหลาด
พิกล แขนข้างเดียวสะบัดฟาดฟันจุดตั้งเป็นกั้งหนัต้อง
พายุดาหน้าเข้าใส่โดยไม่รีรอ

เพียงสามกระบวนท่าเท่านั้น กระบี่ในมือเจียงไท่
ถูกฟาดจนปลิวกระเด็น งามมือฉีกโลหิตไหลชุ่มโชก
ต้องถอยกายออกไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจยิ่ง

บ้วนเมี้ยวอุยเซีย่ท่านทานรับจอมอสูรเดมาตัวต่อตัว
เข้า อันตรายก็บังเกิดขึ้นจนสุดจะหวาดเสียว สถานการณ์
ร่อแร่อุปมามีชีวิตแขวนอยู่ไวนบนเส้นด้าย แต่บ้วนเมี้ยวอุย-
เซีย่ก็ทราบอยู่แก่ใจดีว่า หากเมื่อนั้นพลาดพลั้งไปอีกผู้
หนึ่งแล้วชีวิตของโค้วเกี่ยมซัว ก็ไม่มีทางจะช่วยเหลือให้

รอคอยอยู่อีกต่อไป

ความคึกคักพออุปถัมภ์ ก็ทุ่มเทพลังทั่วทั้งตัวเท่าที่
มี พัวพันฝ่ายตรงข้ามไว้อย่างไม่ยอมเห็นห่าง แต่เนื่อง
จากพลังผมอ ทิ้งห่างไกล กันมากไซ้ จึงเท่ากับรามีอราเท่า
รอให้คู่ต่อสู้หาหน้ พอกระบวนท่าที่สืบให้หลังก็ถูก
เทพอสูรแขนเดียว ฟาดใส่จนปลิวกระเด็นออกไปถึงสืบ
กว่าเซี่ยะ

เทพอสูร แขนเดียวเคย พลาดท่าเสียที โกว์เกี่ยมชั่ว
มาอย่างสาหัสคราหนึ่ง มันจึงเข้าใจได้แน่ชัดว่า หากให้
เจ้าดาวเพชรฆาตตัวน้อยนี้ ผนึกกำลังจนสำเร็จได้สติขึ้น
มาตัวมันเองก็มีอาจต้านทานรับมือไว้เป็นแน่แท้ พร้อม
กันนั้นในใจของมันก็มีแผนการวาดไว้ว่า จะต้องทำลาย
โกว์เกี่ยมชั่วไว้ให้ได้ มาตรฐานเช่นนั้น ฝ่ายตรงข้ามจะ
ช้าหรือเร็วก็ต้องคั่นกว่าตามหามันให้จงได้ เนื่องจากมัน
ได้ช่วงชิง กระบี่ หักเทียน มังเกษม จากมือ ฝ่ายตรงข้ามมา
นั่นเอง

ความคิดพออุบัตินั้น ความอำมหิตโหดเหี้ยมได้
 ลุกตามติดมาในทันที สืบเท้าก้าวตรงไปทางด้านหลังกาย
 โคว์แก้มช่วยอย่างรวดเร็ว....

โคว์แก้มช่วยผนึกกำลังจนกระทั่งถึงขั้นสุดท้ายจน
 จะสำเร็จ แต่หาทราบไม่ว่า อันตรายได้กรายมาจนใกล้
 กับร่างทุกขณะแล้ว

บ้านเมียวอุยเซีย ผู้วิปโยคและเจียงเท่งทั้งสาม
 คน ต่างมีคำหนึ่งถึงบาดเจ็บที่ได้รับ มีอาลัยในชีวิตที่จะ
 ต้องตายไป พวกมันโถมเข้าหาโดยพร้อมเพรียงดังราวกับ
 นกหวี แต่ละคนตัวดำมือจนสุดกำลังของชีวิต กว้างเจต
 จ้างที่จะกุมครองโคว์แก้มชั่วให้ปลอดภัยเอาไว้ก่อน ดัง
 นั้น การฟาดฝ่ามือของคนทั้งสามโดยพร้อมเพรียงกันใน
 ครานี้ จึงเป็นพลังอันมหาศาลที่มีอาจจะคุกคามได้เลย

พลังฝ่ามือที่คลุ้มคลั่งปานมรสุม กระแทกเข้าใส่
 เทพอสูรเขนเคียวจนต้องเซถลาออกไปสามก้าวใหญ่ ๆ

เมื่อเป็นเช่นนั้น เพลิงโทสะของจอมอสูรเฒ่าลูก

ฮือโหมไปทันที ร่างอันสูงใหญ่ตระหง่านของมัน พุ่ง
 ปราบเข้าไปหาคนทั้งสาม ตวัดฝ่ามือฟาดจู่โจมถึงสาม
 ครั้งซ้อน ๆ ในสามฝ่ามือที่ฟาดมานี้ รวดเร็วว่องไว
 ดังราวเป็นบุคคลสามคน ช่วยกันฟาดใส่ในเวลาพร้อม
 เปรี้ยง

จึงรุกใส่ คนทั้งสาม จนต้องรีบ ถีบเท้า หลบหนี ไป
 อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เทพอสูรแขนเดียว แสยะปากกว้างของมันจนโพลง
 ใหญ่ หวือเฮอะเฮะเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นแล้วกล่าวว่า

“พวกเจ้าก็ ล่วงหน้าไปก่อน ปีกาจน้อยนี้เสียแต่บัด
 นี้เถิด”

พร้อมกับ เสียงขู่เข็ญร่าง ของมันได้ พุ่งปราบตะปบ
 คว้าใส่เจียงไท่ การตะปบกว่าคราวนี้ ทั้งรวดเร็วและ
 พิสดารอย่างสุดแสน นับเป็นวิชาอันชั่วร้ายยิ่งยวด

เสียงกริคร้องอย่างก่นตระหนกได้ดังขึ้น เจียงไท่

1912

ว. ณ เมืองลุง

ถูกเทพ อสุร แชนเขียวหัวชนคางตัง เป็นหวลูกไก่ อย่างง่าย
กาย

บ้านเมียอยู่เขี้ยวและผู้วิปโยค ต่างสืบเท้าออกไป
พร้อมเพรียงกัน....

“อย่าขยับเขยื้อน มีเช่นนั้นเราจะเหวี่ยงนางให้
แหลกลาญลงไปก่อนทันที”

คนทั้งสองจำต้องชะงักเท้าเอาไว้ในบัดดล รุ่ม
ร้อนกระวนกระวายจนเหงื่อท่วมโซมกาย

เทพอสุรแชนเขียว หัวร่อตึงสนั่นปานกลุ้มคลั่ง
ด้วยความปลอดภัยมียินดี กล่าวว่า

“เฒ่าบ้านเมีย เรามาแลกเปลี่ยนกันอย่างมีเสีย
เปรียบเป็นการค้าขายที่ยุติธรรมกันสักครั้ง”

บ้านเมียอยู่เขี้ยว มองดูเจียงเท่งที่ถูกหวอยู่ด้วย
ความตื่นตระหนกตกใจ เก้นเสียงอย่างเก้นเคื่องชนว่า

“แลกเปลี่ยนในวิธีใด”

“ใช้ยาเม็ดฟันคั่นชีวิตมาแลกนางไป”

“ยา^๕ฟัน^๗กิน^๗ชีวิต^๗เหลือ^๗อยู่^๗เพียง^๗เม็ด^๗เดียว^๗ ได้^๕ให้^๕
ไคว^๕เสียว^๕เขี้ยว^๕รับ^๕ประ^๕ทาน^๕ลง^๕ไป^๕แล้ว^๕”

“เป็น^๗ความ^๗จริง^๗ ?”

“จริง^๗ที่^๗สุด^๗”

“ประ^๗เสริ^๗ฐ^๗มาก หาก^๗อย่าง^๗นั้น^๗จะ^๗มา^๗ทำ^๗ห^๗น^๗ว่า^๗เล่า^๗ฮู^๗
ไม่^๗เว^๗ท^๗นา^๗ปรา^๗นี้^๗พวก^๗เจ้า^๗อีก^๗แล้ว^๗ จะ^๗เริ่ม^๗ต้^๗น^๗ต้^๗ง^๗แต่^๗นาง^๗เป็น^๗
คน^๗แรก^๗เลย^๗”

วา^๗จา^๗พอก^๗ล่าว^๗ออก^๗ ผู้^๗วิ^๗ป^๗โย^๗ค^๗และ^๗บ้วน^๗เมี้ยว^๗อู^๗ย^๗เซี้ยว^๗
ค่าง^๗ห^๗นา^๗ว^๗เย็น^๗จน^๗จับ^๗ใจ^๗ไป^๗ทันที^๗...

เจียง^๗เท่ง^๗เบ้ง^๗ตา^๗จน^๗เหลือ^๗ก^๗ถ^๗สน^๗แท^๗บ^๗จึก^๗ชา^๗ด กรี^๗ด
คำ^๗ราม^๗เสียง^๗สน^๗นั้น^๗ซึ^๗น^๗ว่า^๗

“อ^๗สุ^๗ร^๗เฒ่า^๗ โกว^๗เนี้ย^๗แม่^๗เป็น^๗ผี^๗ก็^๗จะ^๗ไม่^๗ละ^๗เว^๗น^๗เจ้า^๗”

“เฮ^๗อะ เฮ^๗อะ เฮ^๗อะ รอ^๗ให้^๗เจ้า^๗เป็น^๗ผี^๗แล้ว^๗จึง^๗มา^๗
ว่า^๗กล่าว^๗เถิด^๗”

คำ^๗พูด^๗พอ^๗หลุด^๗จาก^๗ปาก^๗ แขน^๗ข้าง^๗เดียว^๗ก็^๗ยก^๗สะ^๗บัก^๗

ชนเหนือศีรษะเหวี่ยงนาง ตรงไปที่ผนังศิลาของตัวตึก
เบื้องหน้า...

หาก แม่น ร่านาง กระแทกเข้าไป ผนังตึก จริง จัง
แล้ว เจียงเท่งก็ต้องแหลกกลายเป็นแน่แท้

บ้วนเมียวอยู่เฉยและผู้วิปโยคพอเห็นเช่นนั้น พา
กันขวัญหนืดผอจนแทบสิ้นสติ รีบถีบร่างพุ่งออกไป
อย่างไม่อาลัยชีวิตโดยพร้อมเพรียงกัน

แต่ทว่า ช้ำเกินไปแล้ว...

เจียงเท่งได้ถูกเหวี่ยงตุ้งต้งเป็นลูกกระสุน พุ่งใส่
ผนังศิลาทางเบื้องหน้า...

ในช่วงพริบตาที่จุกสะหูกยิ่งกว่าประกายไฟ...

พลันเห็นเงาร่างคนถลันวูบเข้าไป ในขณะที่
ร่างเจียงเท่งจะกระแทกใส่ผนังศิลาเบื้องหน้านั้น ถูกเงา
ร่างที่พุ่งไปรับเอาไว้ได้ทันท่วงที

บ้วนเมียวอยู่เฉยและผู้วิปโยค ต่างชะงักการพุ่ง
โถมเข้าไปโดยพร้อมเพรียงกัน ให้ร้องขึ้นด้วยความปลาบ

ปลื้มยินดีขึ้นทันที

ที่แท้คือไคว่เกียมชั่วในขณะนั้น ได้ผนึกลมปราณ
สำเร็จเสร็จสิ้นไม่เพียงแต่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ จนเป็น
ปรกติเท่านั้น มีหน้าซ้ำ เนื่องจากประสิทธิภาพของยอด
ยาวิเศษสุดที่กระตุนอยู่ ทำให้พลังฝีมือเพิ่มพูนขึ้นกว่า
เดิมขึ้นทวีคูณ ยามเมื่อลุกขึ้นนั้น เป็นเวลาพอดีที่
เทพอสูรแขนเดียวเหวี่ยงร่างเจิ้งไท่ออกไป หากมิใช่
เป็นไคว่เกียมชั่ว ที่มีพลังมือบรรลุดุดยุดของพิภพ
จบแดน มิว่าผู้ใดก็ไม่มีทางจะพุ่งกายเข้าไปรับร่างเจิ้ง
ไท่ ที่ถูกเหวี่ยงด้วยกำลังรุนแรงยิ่งกว่าสายฟ้าแลบได้ทัน

ไคว่เกียมชั่วมองดูผู้อยู่เบื้องหน้า มันคือเทพอสูร
แขนเดียวที่ตนคิดคำนึงถึงอยู่อย่างมิเคยลืมเลือนเลย จิต-
ใจจึงกึกกั่นอีกไซ้ บัศจาดำตัวนั้นมีเพียงแต่จะช่วงชิง
กระบี่หักเทียนม่งเกียมไปจากตนเท่านั้น มีหน้าซ้ำ มัน
ยังได้ปลายกระบี่หักอีกท่อนหนึ่ง / จากที่ซ่อนของเทพเจ้า
แก่นวภายในห้องศิลา อันเร่องนกล่าวได้ว่า มีตนเพียง

คนเดียวที่ทราบอยู่

เทพอสุรแซนเดียว พอเห็นไคว่เกี่ยมช่วยขึ้นประจัน
หน้ากับมัน ก็บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่
หลวง เพราะเพียงไคว่เกี่ยมชั่วลำพังคนเดียว ก็พอต่อ
การเหนื่อยยากในการปะทะด้วย มีหน้าซ้ำ ยังมียอด
ฝีมือ อันดับสงอีกสามคน ที่คอยคุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง
นี้เป็นปัญหาอันหนักหนา สาหัสที่ ต้องคำนึง ให้รอบคอบที่
เดียว

ผู้ซึ่งมันหนักใจและกังวลอย่างสุดแสน ก็คือกระบี่
หักทั้งสองที่ซุกไว้ในอกเสื้อ

ไคว่เกี่ยมชั่ววางร่างเจียงเท่งลงอย่างแผ่วเบา ตา
ทั้งสองมีประกายเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น สืบเท้าเข้าหาเทพ-
อสุรแซนเดียวอย่างเข้มช้าเอาเป็นเอาตาย

ตาสีฟ้าของเทพอสุรแซนเดียว มีประกายแวววับ
เจิดจ้า กำลังขบคิดอย่างเคร่งเครียดถึงวิธีหลบหนีออก
ไปในยามคับขัน

ไคว่เกี่ยมชั่วสบเท่า จนนห่างจาก เบื้องหน้า ฝ่ายตรง
ข้ามประมาณสิบเซี่ยะก็ชะงักไว้ ส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่า เป็นโชคที่พบกัน คادمถึงว่าเรา
จะมาเผชิญกัน ในท่าเลที่มีทิวทัศน์งดงามตระการตาเช่นนั้น”

เทพอสุรแซนเดียวเสี่ยะยมแล้วกล่าวว่า

“ปีศาจน้อย มิต้องยโสโอหังไป เจ้าเข้าใจว่า
เล่าสู่จัดการกับเจ้ามิได้หรือ?”

“ท่านก็ทดลองดูสักครั้งเป็นไร”

เทพอสุรแซนเดียวแก่นเสียงดังเฮอะขึ้น แล้วตัวก็
ผ้ามือนั่นกว้างใหญ่ของมัน ฟาดพลังมหาศาลปานภูเข
ทลายออกมาทันที

ไคว่เกี่ยมชั่วทุ่มเทกำลังเข้าใส่แซนขวา ตัวก็ฟาด
ต้านรับอย่างหักโหมตรงๆ

เสียงระเบิดโครม จนนแผ่นดินสั่นสะเทือนเลื่อน
ถัน เทพอสุรแซนเดียวเซถลาออกไปหนึ่งก้าว ส่วน
ไคว่เกี่ยมช้วนั้น ตรึงแน่นกับพื้นมิได้ขยับเขยื้อนแม้แต่

น้อย ยังคงมั่นคงดุจตั้งขุนเขา

เทพยสุรแซนเดี่ยวใจหายวาทันที ทุ่มเทกำลัง
ในชีวิตเท่าที่มีเข้าไปละลายแซน สะบัดฟาดออกไปอีกครั้ง

จนพลั้งอัน มหาศาล ปานมรสุม ได้ทะลักออกมา ดุจตั้งเป็น
ฟ้าถล่มดินทลาย และยังบังเกิดเสียงครืนครืนสนั่นหวั่น
ไหวปานฟ้าร้อง นำหวาดหวั่นสะท้านขวัญต่อผู้พบเห็น
เป็นยิ่งนัก

บัวนเมียวอยู่เฉยและทุกคน ต่างใจเต้นระทึกด้วย
ความไหวหวั่น

โศกเยี่ยมชวักดูออกเช่นกันว่า พลังฝ่ามือของฝ่าย
ตรงข้ามที่ฟาดมาในครานี้ มีอานุภาพใหญ่ยิ่งจนมิอาจจะ
ดูแคลนได้ จึงมิกล้าประมาทเลินเล่ออีกต่อไป อย่างว่า
แท้ในใจนั้น ยังจะกำจัดฝ่ายตรงข้ามลงให้ได้ เพื่อช่วง
ชิงกระบี่หักเทียนมั่งเกษม และไข่มุกแก้วตากางคกสวรรค์
ที่เป็นสมบัติตกทอดของผู้บังเกิดเกล้าเจียงไท่กีนกลับมา

ดังนั้น

จึงเร่งเราพลังจนจนถึงสิบสองส่วนเข้า

ไว้ในฝ่ามือ กระแทกรับอย่างแรงเครียดจริงจัง

พลึงมหาศาลอันน่าหวาดหวั่นทั้งสองสาย พุ่ง
กระแทกเข้าใส่ กันจนบังเกิดเสียง ระเบิดปานแผ่นดินกำลัง
ถล่มทลาย

พลึงบันบัวน อลเวงกระจายออก ไปรอบบริเวณใน
รัศมีห้าสิบเชียวต่างกลุ่มคลั่ง บันบัวนเพราะมรสุมของพลึง
ฝ่ามือ

บัวนเมี้ยวอูยเซี่ย ผู้วิปโยคและเจียงเท้ง ต่างรู้
สึกว่ามีกำลังอัน มหาศาลกระแทก ใส่จน มีอาจ ทรง กาย ได้
มั่นคง ต่างมีสีหน้าซัดเผือดด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

ในเสียงระเบิดที่กึกก้องกัมปนาทนั้น เทพอสุร
แขนเดี่ยวเซตึง ตึง ตึงถอยไปถึงสิบกว่าเชียว ร่างอัน
ใหญ่โตตระหง่านของมัน ยังคงสั่นไหวไม่หยุดยั้ง ไคว้-
เกี่ยมชวักถูกระแทกจนต้องถอยออกไปสามก้าวใหญ่

เมื่อเป็นเช่นนั้น เทพอสุรแขนเดี่ยวก็ได้ถอยไปถึง
ที่หน้าประตูศิลาของตึกใหญ่แล้ว

ในใจของจอมอสูรเฒ่า ทั้งต้นตระหนกและเกือก
 คาลคลั่งแค้นการหักล้างกันไปในฝ่ามือ^๕ ทำให้มันคำ
 นวนออกแล้วว่า ในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่มีได้พบปะกัน
 ผ่ายตรงข้ามได้มีพลังภายใน ที่ส่งออกไปกว่าเมื่อคราว^๕
 แรกซึ่งเคยปะมือกันมามากมายนัก นี่ช่างเป็นสิ่งที่มิอาจ
 ชบคิตคาคเคาได้ถูกต้องเลย

โศก^๕ เข้ม^๕ ชัก^๕ บังเกิดความตื่นตระหนกตกใจ ใน
 การที่ตนมีพลังภายในรุดหน้าไปกว่าเดิมอีกมากมาย แต่
 แล้วยังเข้าใจได้ ด้วยวิปัสณาว่า เป็นเพราะตน รับประทาน
 ยาพิษกินเข้าไปนั่นเอง จึงต้องเหลือบแลดูบ้านเมีย
 อยู่เสียแวบหนึ่ง ด้วยความตื่นตันในพระคุณ

เทพอสูรแขนเดียว คำนวนดูสถานการณ์เฉพาะ
 หน้า^๖ รุส^๖ เป็นเภทภัยต่อมันอย่างร้ายแรงยิ่ง และตัว
 มันก็^๖ ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะพัวพันกันให้ถึงที่สุด หาก
 แม้นพลาดพลั้งลง ไปอย่างมีทันระวังตัว ก็จะต้องเจ็บช้ำ
 น้ำใจไปชั่วชีวิต นอกจากนั้นหาทางหลบหนีออกไปกัน

ควา๒๗๓๓ความไม่ตาย เพลงกระบี่ ทม๒๗๓๓สล๒๗๓๓ก๒๗๓๓อยู่บนกระบี่๒๗๓๓เท๒๗๓๓ียนม๒๗๓๓ง
เก๒๗๓๓ยม ประมุ๒๗๓๓ข๒๗๓๓อันย๒๗๓๓อดเ๒๗๓๓ี่ยมของ๒๗๓๓บุ๒๗๓๓ล๒๗๓๓ม นอกจาก๒๗๓๓ตัวม๒๗๓๓ัน
ผู้๒๗๓๓ใดจะ๒๗๓๓ม๒๗๓๓ผ๒๗๓๓ม๒๗๓๓อ๒๗๓๓พ๒๗๓๓อ๒๗๓๓เป็น๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ด๒๗๓๓ี เมื่อ๒๗๓๓ยาม๒๗๓๓นั้น ๒๗๓๓ราช๒๗๓๓น๒๗๓๓ย์๒๗๓๓พิ๒๗๓๓ณ๒๗๓๓ม๒๗๓๓ร๒๗๓๓ณะ
ก็๒๗๓๓อุป๒๗๓๓มา๒๗๓๓ด๒๗๓๓ึง๒๗๓๓เห๒๗๓๓น๒๗๓๓อ๒๗๓๓ท๒๗๓๓ว๒๗๓๓าง๒๗๓๓อยู่๒๗๓๓บน๒๗๓๓เข๒๗๓๓ียง....

ความ๒๗๓๓ค๒๗๓๓ิ๒๗๓๓ต๒๗๓๓พ๒๗๓๓อ๒๗๓๓อ๒๗๓๓บ๒๗๓๓ติ๒๗๓๓ใน๒๗๓๓ล๒๗๓๓ก๒๗๓๓ษ๒๗๓๓ณ๒๗๓๓ะ๒๗๓๓น๒๗๓๓ั้น ก็๒๗๓๓ต๒๗๓๓วั๒๗๓๓ด๒๗๓๓ฝ๒๗๓๓่า๒๗๓๓ม๒๗๓๓ือ๒๗๓๓ฟ๒๗๓๓า๒๗๓๓ด
ใส่๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ก๒๗๓๓ว๒๗๓๓เก๒๗๓๓ยม๒๗๓๓ช๒๗๓๓ว๒๗๓๓อ๒๗๓๓ย๒๗๓๓่าง๒๗๓๓ม๒๗๓๓ได้๒๗๓๓ส๒๗๓๓่ง๒๗๓๓เส๒๗๓๓ีย๒๗๓๓ง๒๗๓๓ว๒๗๓๓า๒๗๓๓กล๒๗๓๓า๒๗๓๓ว๒๗๓๓เล๒๗๓๓ย

ไ๒๗๓๓ค๒๗๓๓ว๒๗๓๓เก๒๗๓๓ย๒๗๓๓ว๒๗๓๓ช๒๗๓๓ว๒๗๓๓แ๒๗๓๓ค๒๗๓๓่น๒๗๓๓ห๒๗๓๓ว๒๗๓๓ร๒๗๓๓อ๒๗๓๓เส๒๗๓๓ีย๒๗๓๓ง๒๗๓๓เ๒๗๓๓ย๒๗๓๓เ๒๗๓๓น๒๗๓๓ชา ตัว๒๗๓๓ด๒๗๓๓ฝ๒๗๓๓่า๒๗๓๓ม๒๗๓๓ือ
ฟ๒๗๓๓า๒๗๓๓ด๒๗๓๓ร๒๗๓๓ับ๒๗๓๓ด๒๗๓๓ิ๒๗๓๓ย๒๗๓๓ฉ๒๗๓๓ับ๒๗๓๓พล๒๗๓๓ัน....

แต่๒๗๓๓ห๒๗๓๓า๒๗๓๓ค๒๗๓๓า๒๗๓๓ด๒๗๓๓ไม๒๗๓๓่ว ฝ๒๗๓๓่า๒๗๓๓ม๒๗๓๓ือ๒๗๓๓ของ๒๗๓๓เท๒๗๓๓พ๒๗๓๓อ๒๗๓๓สุ๒๗๓๓ร๒๗๓๓แ๒๗๓๓ชน๒๗๓๓เด๒๗๓๓ี่ยว๒๗๓๓ใน
ค๒๗๓๓ร๒๗๓๓า๒๗๓๓น๒๗๓๓ เป็น๒๗๓๓การ๒๗๓๓ฟ๒๗๓๓า๒๗๓๓ด๒๗๓๓แบ๒๗๓๓บ๒๗๓๓ห๒๗๓๓ล๒๗๓๓อ๒๗๓๓ก๒๗๓๓ล๒๗๓๓่อ๒๗๓๓เท๒๗๓๓า๒๗๓๓น๒๗๓๓ั้น ๒๗๓๓พ๒๗๓๓ริ๒๗๓๓บ๒๓๗๒๗๓๓า๒๗๓๓ที่๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ค๒๗๓๓ว
เก๒๗๓๓ยม๒๗๓๓ช๒๗๓๓ว๒๗๓๓ฟ๒๗๓๓า๒๗๓๓ด๒๗๓๓ท๒๗๓๓่าน๒๗๓๓ร๒๗๓๓ับ๒๗๓๓อ๒๗๓๓ก๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ไป ม๒๗๓๓ัน๒๗๓๓ถ๒๗๓๓ิ๒๗๓๓บ๒๗๓๓เท๒๗๓๓่า๒๗๓๓ฟ๒๗๓๓่ง๒๗๓๓เ๒๗๓๓้า๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ไป๒๗๓๓ใน๒๗๓๓ประ๒๗๓๓ต๒๗๓๓ู
ศ๒๗๓๓ิ๒๗๓๓ลา๒๗๓๓ค๒๗๓๓ุ๒๗๓๓จ๒๗๓๓เห๒๗๓๓ิน๒๗๓๓บ๒๗๓๓ิน ห๒๗๓๓าย๒๗๓๓ว๒๗๓๓ั๒๗๓๓บ๒๗๓๓ไ๒๗๓๓ป๒๗๓๓ก๒๗๓๓ั๒๗๓๓บ๒๗๓๓า๒๗๓๓ท๒๗๓๓ัน๒๗๓๓ที่

เห๒๗๓๓ตุ๒๗๓๓การ๒๗๓๓ณ๒๗๓๓ค๒๗๓๓ร๒๗๓๓า๒๗๓๓น๒๗๓๓ สร้าง๒๗๓๓ความ๒๗๓๓ผ๒๗๓๓ิต๒๗๓๓ค๒๗๓๓า๒๗๓๓ด๒๗๓๓อ๒๗๓๓ทุ๒๗๓๓ก๒๗๓๓ผู้๒๗๓๓ค๒๗๓๓น
เป็น๒๗๓๓อ๒๗๓๓ย๒๗๓๓่าง๒๗๓๓ย๒๗๓๓ง จ๒๗๓๓อม๒๗๓๓อ๒๗๓๓สุ๒๗๓๓ร๒๗๓๓า๒๗๓๓ย๒๗๓๓อ๒๗๓๓น๒๗๓๓ม๒๗๓๓ช๒๗๓๓อ๒๗๓๓เส๒๗๓๓ีย๒๗๓๓ง๒๗๓๓กระ๒๗๓๓เด๒๗๓๓อง๒๗๓๓ด๒๗๓๓ึง๒๗๓๓สะ๒๗๓๓ท๒๗๓๓า๒๗๓๓น
แผ๒๗๓๓่น๒๗๓๓ดิน๒๗๓๓ของ๒๗๓๓ยุ๒๗๓๓ค๒๗๓๓น๒๗๓๓ กลับ๒๗๓๓ห๒๗๓๓ล๒๗๓๓บ๒๗๓๓หน๒๗๓๓เ๒๗๓๓า๒๗๓๓ตัว๒๗๓๓ร๒๗๓๓อด๒๗๓๓เพ๒๗๓๓ระ๒๗๓๓ความ
เก๒๗๓๓ร๒๗๓๓ง๒๗๓๓กล๒๗๓๓ว๒๗๓๓ค๒๗๓๓ู่๒๗๓๓ด๒๗๓๓อ๒๗๓๓ส๒๗๓๓ู่๒๗๓๓ได้

ไคว่เกี้ยวชั่วพลอยต้อง ชะงักงันไปอย่าง ไม่คาดคิด
 คำนวณมิถึงว่า เทพอสุรแสนเดี้ยว จะปลื้กตัวหนี ไปได้การ
 ชะงักงันเพียงวูบหนึ่งนี้ ร่างของจอมอสุรเฒ่าก็ได้หายวับ
 เข้าไปในห้องศิลาแล้ว จึงตวาดก้องร้องขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่า เจ้าแน่ใจว่าหลบหนีออกไปได้หรือ”

ร่างพุ่งออกไปพร้อมกับเสียงตวาดว่า ละลื้วเข้า
 ไปในหล่งศิลานั้นบ้าง

ตึกศิลานี้แบ่งออกเป็นเพียงสองชั้น ไคว่เกียม-
 ชั่วค้นหาทั่วทุกห้องจนละเอียดถี่ถ้วน แ่งมุมหรือสถานที่
 อันใดพอจะเร้นกาย ซุกซ่อนอยู่ได้ก็ค้นหา อย่างละเอียดถี่-
 ถ้วน แต่ไหนเลยจะมีเงาของจอมอสุรร้ายอยู่ด้วยเล่าทาง
 ด้านหลังตึกศิลาเป็นหน้าผาที่สูงชันเปี่ยมอันตราย

ไคว่เกียมชั่วมั่นใจได้ว่า จอมอสุรเฒ่าคงต้องหลบ
 ซ่อนกายอยู่ในละแวกใกล้เคียง แต่กลับจนปัญญาที่จะ
 บิบบังคับให้ผ่ายตรงข้ามปรากฏขึ้นมา

ไคว่เกียมชั่ว แก่นเคือง จนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใน

ขณะเพิ่งตื่นตื่นขึ้นนึกที่จอมมารเฒ่ามาปรากฏตัว ยังเข้าใจ
ว่าคงสามารถ ช่างชิง กระบี่หักเทียมมั่งเกี่ยม ได้อย่างเปี่ยม
ความหวัง แต่มีคาถากลับถูกมนต์หลบหนีเอาตัวรอดไป
เสียได้ นับแต่บัดต่อไป จะค้นหามันให้พานพบมิใช่เป็น
เรื่องง่ายดายอย่างไรเลย

แต่ทว่า ไคว่เกี่ยมชั่วก้นอนใจได้อย่างมากมายว่า
จอมมารเฒ่าจะอย่างไร ย่อมไม่มีทางค้นคว้าตีความเพลง
กระบี่เทียมมั่งเกี่ยมที่มีสลักเอาไว้ได้ชั่วชีวิต เนื่องจาก
ไม้ตายของวิชาเพลงกระบี่นี้ ได้ถูกตนทำลายลงไปพร้อม
กับรอยสลักที่มีบนตัวกระบี่ ซึ่งตนใช้พลังนิ้วลบตอน
สำคัญออกไปจนสิ้นเชิง

“ไคว่เสียวเฮียบ คนเล่า?”

ไคว่เกี่ยมชั่วตอบอย่างรันทดสลดใจ โดยมีไถ่หัน
หน้ากลับเลยว่า

“ตามจนหลุดหายไป”

ที่แท้เจียงเท่งและพวก ได้ติดตามเข้ามาในเวลา

ขณะนั้นด้วย

ผู้วิปโยคกล่าวขึ้นว่า

“น้องเรา ไปกันเถิด ออกไปจากหุบเขานี้จะ
สำคัญกว่า อย่าได้ให้พวกปราสาทมารู้ระแคะระคาย
ความจริงของเรื่อง เพื่อมิต้องกระทบกระเทือนกับการ
ร่วมพิธีชุมนุมผู้กล้าของมันในวันหน้า”

ไคว่เกี่ยมชั่วจำต้องผงกศีรษะอย่างจนปัญญา

ดังนั้นเอง คนทั้งสี่จึงเดินทยอยออกมาจากห้อง
ภายใต้การนำของบ้วนเมียวอยเซี่ย วึ่งปราด ๆ ออกจาก
หุบเขาอันสลบซับซ้อนแห่งนี้

เมื่อยามเข้ามาในหุบเขา ไคว่เกี่ยมชั่วเข้ามา
อย่างผลิผลามมิได้ตั้งใจ จวบจนบัดนี้จึงมีความสังเกต
พบว่า ภายในหุบเขามีทางที่สับสนมากมายอยู่จริง
มีลักษณะดุจดังเป็นค่ายกลแปดทิศ หากแม้นมีรูทางภายใน
หุบเขาแล้ว จะไม่มีปัญญาออกไปได้เป็นอันขาด จึง
ต้องลอบแลบสืบด้วยความตื่นเต้นตกใจ กล่าวโพล่งกับ

ผู้วิปโยคว่า

“ตัวกอ พวกท่านใจจึงเข้ามาในหุบเขามี่จังกัก
ได้ ?”

ผู้วิปโยคตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“พวกเรามีแผนผังของหุบเขานี้”

“แผนผังของหุบเขา ?”

“ถูกต้อง”

“ไปได้แต่ใดมา ?”

“องค์กรกษัตราสาทमारอ้วยปักก็อให้มา”

ไคว่เกี้ยวชั่ว ต้องร้อง อุทานขึ้น ด้วยความ ตื่นเต้น
อ้วยปักก็อนั้นเคยเป็นวิญญานที่ตนปล่อยให้ หลุดรอดออก
จากมือมิเช่นฆ่า มันนำบริวารของปราสาทमारจำนวน
มากมายหลายสิบ สกิดกันหวังทำร้ายตน ผลสุดท้าย
เหลือมันเพียงคนเดียวที่รอดไปได้อย่างโชคช่วย แต่ก็
บาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่ง แปลกอยู่ที่ว่ามันเป็นถึงองค์กรกษ
พิทักษ์ปราสาทमार ใจจึงยอมให้แผนผังที่หุบเขานี้แก่

บุคคลภายนอกได้ จึงถามอย่างสงสัยว่า

“อ้วย ปักก็ไยจึงยอมมอบแผนผังหุบเขาให้เล่า?”

“มิใช่มอบให้ แต่เป็นการลอกมาให้แผ่นหนึ่ง”

“ทว่า เป็นเพราะเหตุอันใด?”

“เพราะมันต้องการ ทดแทนพระคุณ ฮ้วงชั่วเล่าหนึ่ง
ที่เมื่อครั้งอดีตเคยช่วยชีวิตมันมาคราวหนึ่ง”

“อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนั้น นั่นเท่ากับมันทรยศต่อ
ประมุขปราสาทมารแล้ว”

“แต่มันยังมีเสียที่ทนบเป็นผู้กล้าหาญได้”

“ผู้กล้าหาญ?”

“เมื่อมันมอบแผนผังหุบเขาแห่งนี้ออกมาแล้ว ก็
อติวินิบาตกรรมไปทันที”

โค้วเกี่ยมชั่วต้องอุทานขึ้นอย่างลึมตัวอีกครั้ง พลัน
เปลี่ยนคำถามขึ้นว่า

“อ้อ ช่ายชราประหลาดผมชาวผุ่่น....”

“ที่เจ้าถามนั่นคือวงทงไท่ซ้อ”

“ถูกแล้ว”

“ท่านไปแล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

“ท่านบอกว่า ปณิธาน ความหวัง ประสพผล สำเร็จ
แล้ว ไม่มีห่วงกังวลใดจะมาเป็นนิรันดร์อีก”

“ปณิธานเรื่องอันใด?”

“หรือเจ้ามีทราบจริง?”

“ข้าพเจ้าไปทราบได้อย่างไรกัน?”

ผู้วิปโยคหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

“ท่านนั้นเป็นเพราะบุตรสุดที่รัก จึงมีอาจจะตัด
กิเลสออกไปจากห่วงแห่งความคิด ทำให้ต้องถูกเสียวลุ่ม
อัปเปหิออกจากสำนัก ขณะนี้ท่านได้ทราบแล้วว่า แหล่ง
ฝากฝังของบุตรได้มีเค้ามูลความสำเร็จ ยังจะมัวกังวลใน
โลกียะไปใยอีกเล่า”

โศกเยิ้มชั่วหน้าแดงระเรื่อขึ้นอย่างอดมิได้ ใจ
พลอยเต้นระทึกขึ้นดังรวักลอง งามทางไตซอกก็คองกับ

(พ่อตา) ของตนนั่นเอง เมื่อหวนคำนึงถึงครุณิคลุมหน้า
ม้อย่งลงอันเป็นคู่หมั้นแล้ว ก็ต้องลอบชมเชยอยู่ในใจ
อย่างจริงจัง

ไคว่เกี่ยมชั่วจวบจนบัดนี้ยังมีทราบว่ นางมี
ความสวยสะคราญหรือขรือปลักษณ์ แต่นางรักษาคำ
สอนโบราณในข้อ สตรัทมีชายเดียวชั่วชีวิต อย่างเคร่ง
ครัด พออายุแรกรุ่งครุณิกก็ใช้แพรคำคลุมหน้า และย้ง
สาบาน ด้วยว่าชั่วชาติ นี หาก มิสามารถ พบคู่ หมั้น หมาย
ได้ ก็จะมียินยอมให้ผู้คนอื่นใดได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริง
ตลอดไป

ไคว่เกี่ยมชั่วรู้สึกมีความ ภาคภูมิใจ ต่อการมีภรรยา
ที่รักนวลสงวนศักดิ์อย่างยิ่งยวดผู้คนมากมาย

แต่ทว่า เเงาร่างอันสะคราญอีกนางหนึ่ง ได้
ปรากฏขึ้นในห้วงสมองโดยฉับพลันทันที นั่นคือตุยฮุ้น
เซ่งนงกวยอยู่หุ่ย ที่มีสายเลือดของตนฝากฝังอยู่ในร่างนาง
นางลุ่มหลงรักตนอย่างหมดหัวใจ

นางเกย สละชีวิต ช่วย เหลือตน มาหลาย ครั่งหลาย
ครา

นางมอบพรหมจารีอันหวงแหนให้กับตน
นางขณะนมกรรม มีสายเลือดของตนขึ้นแล้ว
ก้วยอยู่หุย ม้อย่งถึง...สตรีสองนางนี้ โคว์เกียม—
ชวมีอาจจะสลัดละทั้งคนใดคนหนึ่งออกไปได้เลย
พอครุ่นคิดถึงตอนนั้น ในใจพลันบังเกิดความไหว
หวนจนเย็นยะเยือก

โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงว่า ตยฮันเซ่งนึ่งก้วยอยู่หุย
อาจบางทีเป็นผู้ทวงโลหิตก็ได้ พลันเจ็บแปลบจนจับใจ
ดังราวกับมีหนามแหลมคอยทิ่มแทงอยู่

ความคิดยังมีทันทุติ ได้เห็นแสงสว่างเจิดจ้ากระ-
จ่างตาชนเบองหน้า ที่แท้ได้มาถึงปากหุบเขาแล้ว
นั่นเอง

ผีเฝ้าของตนทั้งปวงได้ชะลอช้าลงไปเล็กน้อย
บ้วนเมียวอยู่เซี่ยเป็นผู้กล่าวขนก่อนว่า
“เราและศิษย์จะอำลาไปในบัดนี้ก่อน”

ไคว่เกี่ยมชั่วถามด้วยความสงสัยใจว่า

“ผู้มีอาวุโส มิไปร่วมพิธีชุมนุมกันผู้กล้า”

บ้วนเมี้ยวอูยเซี่ยหว่าร่อเสียงสทไสกังวาน แล้ว

กล่าวว่า

“เล่าฮู มิเคย ถามไถ่ เรื่อง ราวในวงพวก นักเลงมา
เป็นเวลานานนับแล้ว ครั้นเนื่องจากคำขอร้องของ
ฮวงซัวเล่าหนึ่ง อันเป็น สหายเก่าที่ ตักออกตั้งใจจะสืบเสาะค้น
หา ร่องรอยความเป็นตายร้ายดีของประมุขบุ ลิมคนก่อน
คือเซี่ยมเตียงปวยฮุ่นเล็กเก่าเกา ดังนั้น เล่าฮูจึงยอม
ละเมียดกฎเกณฑ์ความเคยชิน ออกมาปรากฏตัว...

“ผู้ มี อาวุโส มิได้ รับ เทียบ เชิญ จาก ปราสาทมาร
ทักษิณตอกหรือ ?”

“หามิไถ่ มาตราแม่นจะมี เล่าฮูก็ไม่ไปร่วม
ด้วยดอก”

“พระคุณที่ผู้มีอาวุโสประทานยาทรง ประสิทธิภาพ
ให้ นั้น ข้าพเจ้าผู้เยาว์ขอกราบขอบพระคุณในทันทีด้วย”

“นั่นมีจำเป็นต้องมาบอกบอกขอบใจกระไรกัน แต่
 ทว่า พิธีชุมนุมผู้กล้าในปราสาทมารทักษณในคราวนี้ อาจ
 จะมีแผนการอันชั่วร้ายอย่างไรแอบแฝงอยู่ก็เป็นได้ ชั่ว-
 ชั่วเล่าหนึ่งตั้งใจแน่วแน่ว่า จะเปิดเผยคดีอันมืดมนที่ดำรง
 มาเป็นเวลา สามสิบกว่าปี ให้แก่เหล่า ผู้ไป ประชุม ได้รู้ทั่ว
 ถ้วน คงจะต้องก่อให้เกิดให้เป็นสถานการณ์อันยุ่งยากมาก
 ความอย่างรุนแรงเป็นแน่แท้ เสียบบเหยบบมีพลังฝีมือที่ยอด
 เยี่ยมของพิภพจบแดน หวังว่าสามารถเป็นด่านป้องกัน
 อันตรายให้แก่คนทั้งปวงด้วย”

ไคว์ เกยมชั่วหัวร่อ อย่าง กระดาก กระเดื่อง แล้ว
 กล่าวว่

“ผู้มีอาวุโสชมเชยเกินความจริงไปแล้ว เจตนา
 แต่แรกเริ่มของข้าพเจ้าผู้เยาว์ ก็ได้คิดจะทุ่มเทกำลัง
 ความสามารถ ทั่งมวล เท่าที่มีเข้า ขัดขวางการ ทำร้ายอย่าง
 ไร้เหตุผล และโหดเหี้ยมอำมหิตในคราวนี้ให้จงได้”

“ประเสริฐมาก เราคงมีโอกาสดูพบกันใน

วันหน้า”

ไคว่เกยมชั่วหันมากล่าวกับเจียงเท่งซุ่นว่า

“เจียงโกวเนี้ย โปรดถนอมตัวด้วย”

เจียงเท่งพลอยกล่าวตอบอย่างสลดหดหู่ซุ่นว่า

“ถนอมตัว”

ผู้วิปโยคโบกมือ ซุ่นอย่าง พลุ่งพล่าน ดาลใจแล้ว
กล่าวว่า

“อาจารย์และศิษย์ทั้งสองท่าน โปรดถนอมตัวไว้”

บ้วนเมื่อยอูเซี้ยและศิษย์ พุ่งกายออกจากที่ไป
อย่างรวดเร็ว ท่ามกลางการโบกมืออำลาอย่างอาลัยอาวรณ์
จนกระทั่งลับหายไปใบบ้านสูงเบื้องหน้า

ผู้วิปโยคหันมากล่าวกับไคว่เกยมชั่วว่า

“น้องเรา มะรันทนกำหนดวันพิธีชุมนุม
ผู้กล้า บริเวณนี้เป็นดินแดนอิทธิพลของพวกปราสาท-
มารทักษิณ เจ้ายังคงปลอมแปลงตัวไว้จะประเสริฐกว่า
หาก मैंเจ้าปรากฏตัวในรูปราชันย์พัฒมระชนแล้ว น่า
กลัวมีเรื่องมากมายหลายประการที่มีอาจจะทำได้”

ไคว่เกยมชั่วผงกศีรษะ และกล่าวสนับสนุนซุ่น

บทที่ ๖๓

เผชิญผู้ทวงโลหิต

แล้วล้วงเอา หน้ากากทมึ หนวดเครา ผมเผ้า
ปลอมออกมาสวมใส่ห่อพิณปี่สาจอ้าวไว้อย่างมิดชิด
เปลื้องเสื้อผ้ามายัดเปลี่ยนจนเรียบร้อยแล้ว จึงกลับ
กลายเป็นชายชราอปลักษณ์ผมขาวโพลงอีกครั้ง

ผู้วิปโยคหัวร่อฮา ฮา เสียงดังกึกก้องแล้วกล่าวว่า
“น้องเรา เมื่อเจ้าใช้รูปโฉมลักษณะนี้ไปร่วม
พิธี จะมีนามว่ากระไรกัน ?”

ไคว่เกี่ยมชั่วพลอยต้องหัวร่อขุ่นบ้างกล่าวว่า
“เมื่อข้าพเจ้ามาในคราแรก ได้พบกับซึ่งเกี่ยม
เตียม่อนหน้าและสตรีลึกลับไว้ทุกซท่ระหว่างกลางทางข้าพเจ้า

เคย กล่าว อย่าง พล่อย ปากว่า เป็น ชื่อเสีย ของกะโหลก
อสนีบาต....”

“ฮา ฮา วิเศษ วิเศษแท้ อย่างนั้นเจ้าสมควร
จะเป็นบุคคลที่มีอายุสูงกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว หากนับ
ตามศักราช ภายนอกกลุ่มผู้กล้าที่ไปร่วมพิธี น่ากลัว
สูงส่งจนไม่มีผู้ใดเทียมได้ เจ้าสมควรจะมีสมญานาม
อย่างไรจึงจะถูกต้อง”

“เรื่องนี้.....ก็เรียกว่าเป็นท้อแท้ยอียดชั่ว (เอกะ-
อัปลักษณ์) เป็นอย่างไร?”

ผู้วิปโยคปรบมือชมเชยขึ้นว่า

“วิเศษยิ่ง นี่เห็นที่จะต้องสร้างความสะท้าน
สะเทือนจนปั่นป่วนไปทั่วทั้งปราสาทมาร กะโหลก
อสนีบาตมีชื่อเสียงสะเทือนแผ่นดินเมื่อหกสิบกว่า ปีก่อน
แต่กลับมาชื่อเสียโผล่ขึ้นในยุค หลังอย่างนี้ เคยคาดฝัน
นามเอกะอัปลักษณ์นี้ ก็เป็นนามที่มีเคยมีมาตั้งแต่ไหน
แต่ไร”

“ในเมื่อเป็นการสมทบอย่างมีตั้งใจเท่านั้น สน
ใจไปไยกันเล่า”

“น้องเรา กับตัวเทพอสุรเบญจพิษนั้น เจ้าตระ-
เตรียมจะจัดการในสถานใด?”

โค้วเกี่ยมชั่วพลันมีประกาย อันโหดเหี้ยม อำมหิต
กระจายขึ้นแววบน่าหวาดหวั่น เค้นเสียงอย่างอาฆาตว่า

“บิดาผู้ล่วงลับถูกรุมกันสับจนแหลกลาญ มารดา
ผู้ล่วงลับถูกฟาดจน ตกมาตาย ที่ไหน เขาอย่าง อเนจอนาถ
ข้าพเจ้าจะใช้ โลหิตล้างปราสาทมาร!”

ผู้วิปโยคสยิวกายขึ้นแล้วกล่าวทวนคำว่า

“เลือดล้างปราสาทมาร”

“ถูกแล้ว”

“เจ้าจะใช้โอกาสพิธีชุมนุมนี้ หลังเลือดปราสาท-
มารท่ามกลางสายตาผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดิน?”

“... ”
“เรื่องนั้น....”

“น้องเรา หากแม่นเจ้าจะล้างแค้นต่อหนานักสผู้

กล้าท้วงแย้งกันแล้ว เรื่องแรกเจ้าต้องเปิดเผยโฉมหน้า และศักดิ์ศรีอันแท้จริงออกไป เรื่องที่สอง จะต้องประกาศ โทษทัณฑ์ของมันต่อหน้าคนทั้งปวง แต่นั่นเจ้าสามารถ ล้างแค้นเฉพาะตัวเทพเบญจพิษคนเดียวเท่านั้น มาตรมี เช่นนั้น จะทำให้เกิดปฏิกิริยาไม่พึงพอใจจากนักสู้ผู้ กล้า....”

“ข้าพเจ้ามิเสียกายในการมีศัตรูทั้งแผ่นดิน”

“แต่เรื่องนี้จะทำตามอารมณ์มิได้เป็นอันขาด”

“ข้าพเจ้ามาทวงถามแค้นโลหิต ใจนว่าเป็นการ ทำตามอารมณ์”

ผู้วิปโยคตอบว่า โคว์เยี่ยมชั่วด้วย ความ พลุ่ พลุ่ คาลใจ กล่าว่า

“น้องเรา กู่อามาตแค้นของเราขณะนั้น นอกจาก เตียมซังได้ชำระล้างไปแห่งเดียวแล้ว ยังมีปราสาทมาร และคงทังอีกสองแห่ง ใชหรือไม่ว?”

“ถูกแล้ว”

“แต่ก่อน^๕อาฆาตทั้งสามพวกนั้น^๕ เราเพียงเชื่อในวาจา
ของเทียนหมักเล่านึง^๕ ที่ลอบดูอยู่เชิงเขาบู^๕ ชั่วเท่านั้นเองท่าน^๕
มิได้เป็นผู้พบเห็นในบริเวณเกิดเหตุมากับตา ไยทราบ
แน่แล้วว่า จะไม่มีผู้อื่นใดร่วมมืออีกด้วย ?”

ไคว่เกียม^๕ชักจูง^๕จิตผู้^๕รู้สึก^๕เป็นความจริง ศัตรู^๕
อาฆาตอาจมิ^๕แน่น่ว่า จะมีเฉพาะพวกที่^๕รุกราน^๕ในขณะนั้น^๕เท่า
นั้น จึงทำให้ต้องเงยบงันไปทันที

ผู้วิปโยคกล่าวสืบทอไปว่า

“ก่อนที่เจ้ายังมี^๕ได้พบหลักฐานอันประจักษ์แจ้งแก่
ใจโดยสิ้นเชิงนั้น^๕ ก็ไปล้างแค้นพวกเตียมชังอย่างกระตั้น-
หัน นับว่าผิดพลาดมากมายยิ่ง ในยามนั้น^๕ เราก็มิเคย
คร่ำครวญถึงข้อบกพร่องประการนี้^๕ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น^๕
แล้ว เท่ากับสร้างความแตกตื่นให้แก่ศัตรูทั้งหลาย^๕ ทำ
ให้สภาพความเป็นจริงยิ่งยากต่อการสืบเสาะ ค้นหา^๕นั้นกว่า
เดิมอีก”

ไคว่เกียม^๕ช่วย^๕ผจง^๕ศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ทวดออกกล่าวถูกต้องทีเดียว สมควรจะทำ
อย่างไรต่อไปเล่า”

ผู้วิปโยคตอบเสียงทุ้มหนักว่า

“สมควร จะช่วย โยกาธ ใน หลัง พิศ ชุม นุ ม กราน
เราสองสืบเสาะ คุลาตเลาของ ปราสาทมาร ให้ถ่องแท้แก้ไข
รอปวงนักสู้ผู้กล้าจากไปหมดสิ้นแล้ว จึงเริ่มทำเนิงาน
การล้างแค้น ผลดีนั้นมีอยู่ว่า ประการแรกมิต้องทำให้
เหล่ามิจนาชีพที่บ้างเกิดความหวาดกลัว บ้างเกิดความ
คลั่งแค้น จนมาจัดการ กับเจ้าเป็น เป้าหมายเดียวประการที่
สองมิต้อง สร้างความ สะทก สะท้านให้เป็นที่ รู้ทั่วของพวก
ศัตรู”

“แต่การรังควานสำนักเตียมชังในครั้งนั้น อาจบาง
ที่สะทกสะท้านไปทั่วทั้งบุ ลมแล้วก็เป็นได้”

“หามิได้ เมื่อผิดพลาดไปคราหนึ่งแล้ว มิอาจ
จะผิดซ้ำซ้อนไปได้อีก ในการคาดคำนวณของเราเรื่องนี้
เห็นทมิถึงกับแพร่พรายไปสะเทือนบุ ลม”

“มีเหตุผลอย่างไร”

“เตียมชังกเป็นสำนักอันมาตรฐานมีธัมมะ เจ้า
 สำนักก่อนกลับมาทำการกระทำอย่างไรร้ายอาย ร่วมมือ
 เข้าช่วงชิง ของวิเศษ มีค่าจากผู้อื่น จนถึงกับ ฆ่าศิษย์ สำนัก
 เพื่อปิดปาก สำหรับเรื่องนรกบเตียงชังแล้ว มันเป็นความ
 อปยศอดสูอย่างที่มีเคยมีมาตั้งแต่โบราณกาล หากแม่น
 แพร่งพรายกระจายออกไป จะต้องทำให้เกียรติภูมิของ
 เตียมชังย่อยยับอัปราลงโดยสิ้นเชิง มิอาจจะยืนหยัดอยู่
 ในบุ้ลุมให้เทียมเท่าเทียมไต่ล่งค่ายสำนักอื่นได้ ดังนั้น
 เราจึงมีความเห็นว่า พวกมันจะปิดป้องอำพรางกันจนตัว
 สิบอยู่แล้ว ย่อมมิยอมให้ข่าวคราวนี้แพร่งพรายออกไป
 อย่างเด็ดขาด”

โค้วเกียมชัวเหลือบตุผู้วิปโยคแวนหนึ่ง ตัวยสาย
 ตาอันเคารพนับถือจนหมดหัวใจ กล่าววว่า

“วาจาของตัวกอ ทำให้ข้าพเจ้าผู้น้องซาบซึ้ง
 และนับถืออย่างยิ่ง”

“นี่เป็นเพียง การคำนวณตามเหตุผลที่สม ควรเป็น

เท่านั้น ความจริงจะเป็นไปในลักษณะนี้หรือไม่ก็ยากจะ
แน่ใจลงไปได้”

“ประเสริฐแล้ว กระทำไปตามความคิดเห็นของ
ตัวของท่านเถิด แผนการต่อไปของเราควรจะทำเนิ่นกัน
อย่างไร ?”

ในทันใดนั้น เสียงเสื้อผ้าแหวกผ้าอากาศดังแว่ว
ตามลมมาอย่างรวดเร็ว

ผู้วิปโยคคว่ำแขนโค้งเก็บตัวแล้วกล่าวว่า

“น้องเรา พวกเราหลบกันไปชั่วคราวก่อน อย่า
ให้พวกมันเห็นพวกเราเลย”

วามิทันชาดคำ เกร่างสายหนึ่งได้พุ่งปราด
เข้ามาหาจุดตั้งเป็นดาวตกจากฟากฟ้า ที่เบื้องหลังของ
คนผู้นั้นยังมีร่างอีกหลายสาย พุ่งทยอยตามติดลงมาอย่าง
กระชั้นชิด

โค้งเก็บตัวแล้วเบา ๆ ว่า

“ขอว่าเป็นบุคคลดูเถียงไรกัน”

ผู้วิปโยคกระซิบอย่างร่อนร่นว่า

“น้องเรากระทำไปตามเหตุการณ์ที่สมควร หาก
 แม่นเป็นพวกปราสาทมาแล้ว การจำเป็นอย่าได้ปล่อย
 ให้มันมีชีวิตรอดกลับไปแม่แต่คนเดียว”

“ข้าพเจ้าเข้าใจได้”

เสียงลมดังควับควั้ว แล้วเงาร่างที่ทยอยกันมา
 ก็ปรากฏขึ้นถึงสิบกว่าคน

ผู้ที่ถลากายลงมาเป็นคนแรก คือชายชราหน้า
 สามเหลี่ยมนั้นตามีประกายกล้าแวววาว แสดงว่ากำลัง
 ภายในได้ฝึกปรือจนเข้มแข็งแกร่งกร้าวยิ่ง

ตามติดลงมาเป็นชายชราในเสื้อดำสีคน มือกระบี่
 อายุกลางคนอีกสาม ชายฉกรรจ์กำยำอีกห้า รวมทั้งสิ้น
 เป็นสิบสามคน แต่ทั้งกลุ่มนี้มีสัญญาณลักษณะที่ละม้ายเหมือน
 กัน นั่นคือแต่ละคนมีใบหน้าอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย ผิวกาย
 ดำมะเมื่อม

คนทั้งสิบสองพอพุงกายลงมากลับครัน ก็แยกย้าย

ออกไปเป็นรูปครึ่งวงกลม โอบอยู่ทางด้านหลังของชาย
ชราที่พุ่งกายลงมาเป็นคนแรก

ชายชราหน้าสามเหลี่ยมที่ลงมาเป็นคนแรก กวาด
ตาพิ จารณาตุ ผู้วิปโยค และไคว์ เกี่ยมชว เป็นเวลา ครู่ใหญ่
จึงทวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“ประกาศนามออกมา!”

ไคว์ เกี่ยมชว โทสะพลุ่งขึ้นทันที ส่งเสียงเย็นชา
กระต้างว่า

“เจ้านับเป็นัวอะไรมาให้เล่าสู่ประกาศนาม?”

ชายชรา หน้าสามเหลี่ยม แสยะยิ้ม อย่างโหด เข้ม
ชั่วร้าย ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เราจอมภูตเกียงคุณ หัวหน้ากองลาคตระเวน
ของปราสาทมาร”

ไคว์ เกี่ยมชว แค้นเสียงออกทางจมูกแล้วกล่าวว่า

“อาศัยเจ้ายังไม่มีศักดิ์ศรีปราศรัยกับเล่าสู่”

จอมภูตเกียงคุณชะงักงันไปทันที คำนึงในใจว่า

เฒ่าอัปลักษณ์ผู้หนึ่งมาจาเชิงโง่งใหญ่โตนัก มี
ทราบว่ามีศกตศรียิ่งใหญ่มาแต่ใจ.... แต่สีหน้ามันเกร็ง
เครียดลงทันที หัวร่อเฮอะเฮอะเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เฒ่าอัปลักษณ์ เจ้าอย่าได้มั่วจกเป็นตายร้ายก็
เลย เจ้าทั้งสองบุกรุกเข้ามาในเขตหวงห้ามของปราสาท
เรา ด้วยเจตนาอย่างไรกันแน่ ?”

“ฮา ฮา ฮา เขตหวงห้าม! เล่าฮุกิดจะไปที
ใดก็เหยียบไปในที่นั้น จะสนใจว่าเป็นสถานที่อันใดของ
พวกเจ้าเล่า”

“หากแม่นมิบอกเจตนามา เราผู้หัวหน้ากองจะ
ต้องลวงเกินแล้ว”

“บอกแล้วว่าเจ้ายังไม่คู่ควร”

ผู้วิปโยคพลันสอดขึ้นในครานี้ว่า

“นี่คือมารยาทการ ต้อนรับอาคันตุกะของปราสาท-
มารทักษณ ?”

“ต้อนรับอาคันตุกะ ?”

“เล่าฮู่ทั้งสองคนมาตามคำเชื้อเชิญ”

จอมภูตเกียวกุณหวื่อ เคียก เคียก เสียงพิกล
อยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า

“ปราสาทเราได้ใช้คนออกไปสร้างสถานที่ต้อนรับ
ชั่วคราวอยู่ทางด้านนอก ซึ่งไกลกว่าปราสาทถึงห้าสิบล
ไมล์ ตอน รับต่อ เหล่าผู้ กล้า หาญ ที่มา ตาม คำเชื้อ เชิญ โดย
เฉพาะ ทั้งสองเจ้ามีมาตามทางใหญ่ ไม่ได้รับการนำ
พากันบุกรุก”

โศวเกียมชั่วตวาดเสียงดังกึกก้องขึ้นว่า

“หยุดปาก”

เสียงตวาดในครานี้ ดุจดังอสนีบาตฟาดลงอย่าง
กระแทกนั้น สะเทือนจนแก้วหูของพวกมารร้ายในบริเวณ
สนั่นอื้ออึงจนเจ็บปวดแทบแตกทำลาย

จอมภูตเกียวกุณสีหน้าโหดเหี้ยมอำมหิต กล่าว
เสียงทุ้มหนักว่า

“ท่านตระเตรียมจะกระทำอย่างไร ?”

ไคว่^๒เกี่ยม^๕ชวกล่า^๕วอย่าง^๕ยะโส^๕โอ^๕หัง^๕เป็นที่^๕สุด^๕ว่า

“^๑ก่อน^๑หน้า^๑เล่า^๑ฮู^๑ ^๗เพ็ง^๗มี^๗เจ้า^๗เป็น^๗คน^๗แรก^๗ที่^๗สาม^๗หา^๗ว
^๒ไรมาร^๒ยา^๒ท^๒ถ^๒ง^๒เพ็ง^๒ง^๒”

“สามหา^๑วจะ^๑เป็น^๑อย่าง^๑ไร^๑ต่อ^๑ไป^๑”

“ตาย”

^๓เป็น^๓วา^๓จา^๓สน^๓และ^๓ห้วน^๓ ^๕กล่า^๕วอย่าง^๕เด็ด^๕เดี่ยว^๕แข็ง^๕
^๑แรง^๑ ^๑บรรดา^๑ทุก^๑ผู้^๑ภาย^๑ใน^๑บริ^๑เวณ^๑ ^๑ต่าง^๑สะ^๑ท้าน^๑ใจ^๑อย่าง^๑รุน^๑
^๑แรง^๑ ^๑มี^๑ว่า^๑ผู้^๑ใด^๑ก็^๑คาด^๑ค่าน^๑วณ^๑มื่อ^๑ออก^๑ว่า ^๑มนุ^๑ษย์^๑ประ^๑หลา^๑ด
^๕ทั้ง^๕สอง^๕คน^๕นี้^๕มี^๕ความ^๕สำคัญ^๕อย่าง^๕ไร....

^๔หนึ่ง^๔นั้น^๔ ^๓เป็น^๓ตัว^๓ประ^๓หลา^๓ด^๓ที่มี^๓ผ้า^๓ดำ^๓คลุม^๓ตัง^๓แต่^๓
^๑ศีรษะ^๑จรด^๑ปลาย^๑เท้า^๑

^๔หนึ่ง^๔นั้น^๔ ^๓เป็น^๓ชาย^๓ประ^๓หลา^๓ด^๓อายุ^๓ชรา^๓ภาพ^๓หนวด^๓
^๑เครา^๑ผม^๑เผ้า^๑ขาว^๑โพลง^๑ ^๕หน้า^๕ตา^๕ขร^๕วอ^๕ปลั^๕กษณ^๕อย่าง^๕สุด^๕จะ^๕
^๑ทุ^๑เรศ^๑

^๑บรรยา^๑กาศ^๑ใน^๑บริ^๑เวณ^๑ ^๓พลัน^๓หน^๓ก้อง^๓ตัง^๓เกรีย^๓ด^๓เปี่ยม^๓
^๕ด้วย^๕ความ^๕อ้ำ^๕หิต^๕โหด^๕เหี้ยม^๕

จอมภูตเกียวกุนเมื่อสะท้อนกายไปวูบหนึ่งแล้วพลัน
ถอยออกหนึ่งก้าว ตวาดก้องขึ้นว่า

“ในระหว่างพวกเจ้า ผู้ใดคือผู้ทวงโลหิต ?”

คำทวงโลหิตที่กล่าวมานี้ ทำให้โศกเกียวกุน
เต้นระรัวไปทันที สามัญสำนึกหวนคิดไปถึงตุยฮุนเซ่งหนึ่ง
ก้วยอยู่หยอยอย่างรวดเร็ว อาจเป็นไปได้ว่า พวกปราสาท
มารได้พบปะชาก ศพที่ถูกผู้ทวงโลหิต ฉีกกระชากทรวงอก
จนแบะอำมาแล้ว ดังนั้น จึงส่งคนออกมาสืบเสาะค้นหา
ตัวผู้ทวงโลหิตว่ามีร่องรอยอยู่ที่ใด....

ผู้วิปโยคส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“ผู้ทวงโลหิตอะไร ? มิเคยได้ยินมาก่อน”

จอมภูตเกียวกุน เหลือกตา อันพิกลของ มันขึ้นแล้ว
กล่าวว่า

“ต่อหน้าเทพเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์ต้องจตุรูปปลอมมิว่า
พวกเจ้าจะยินยอมรับสารภาพหรือไม่ ก็จะต้องคร่ำครวญ
กลับไปพิจารณาในปราสาทเสียก่อน”

ไคว่เกี่ยมชว บังเกิดความอำมหิตโหดเหี้ยมขึ้นจับ
ใจ ตั้งใจมิให้คนประดาน้ำชีวิตกลับไปแล้ว จึงสะอึก
กายเข้าไปหนึ่งก้าว พร้อมทั้งกล่าวว่า

“เล่าฮูเอง”

ผู้วิปโยคเหลือบแลดูด้วยความพิศวงสงสัย และ
คล้ายตั้งทราบเจตนาในครานี้แล้ว จึงมิได้กล่าวหาอย่างไร
อีก

ยอดฝีมืออันดับสูงของมารบีศาจ พอได้ฟังเช่นนั้น
ต่างถอยกายไปหนึ่งก้าวโดยพร้อมเพรียงกัน ทำท่าเตรียม
พร้อมอยู่อย่างเคร่งเครียด

จอมภูตเกียวกุนเสยะยมแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเป็นผู้ทวงโลหิตจริง”

ไคว่เกี่ยมชว แค้นเสียง ทางจุมกอย่าง เหี้ยมด หยาม
แล้วกระซอกเสียงว่า

“ถูกต้อง”

ในทันใดนั้น....

เสียงอันสดใสไพเราะของสตรีได้ดังขึ้นว่า

“ผู้ใดกล่าวยอมรับสมอ้างเป็นผู้ทวงโลหิต ?”

บรรดาผู้อยู่ในบริเวณนั้น รวมทั้งตัวโค้วเกี่ยมซัว
ต่างรู้สึกสะท้านใจไปทั้งใจ เหลียวควับกลับไปมองที่
ต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน เห็นใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ไกล
ไปกว่าสิบเจ็ดโยชน์ มีสตรีที่แต่งกายเยี่ยงชาววังสีเหลือง
อ่อน ผมยาวจรดเอวยื่นหันหลังกับทางน้อยผู้หนึ่ง

สตรีนางนี้สามารถเคลื่อนกายเข้ามาถึงในรัศมีสาม
สิบเจ็ดโยชน์ ทั้งที่มียอดฝีมืออันดั่งสูงจำนวนมากมายก่ายกอง
อยู่ในบริเวณ นับว่าเป็นพลังฝีมือที่สูงส่งจนน่าเลื่อมใส
นับถือ

สตรีนางนี้มีเบือนร่างกลับมา และมีเอ่ยปาก
กล่าววาจาอย่างไวอีกด้วย

ในบรรยากาศอันโหดเหี้ยม อามหิต ที่หนังก้องนี้ได้
บังเกิดความสับสนชั่วขณะขึ้นปะปนกันทันที

จอมภูต เกียงคุน มอง ดู สตรี ลึกลับ ผม ยาวสยาย

น้อยครูหนึ่งแล้วก็นั้นมากล่าวกับไคว่เกี่ยมชั่วอีกว่า

“เจ้าเป็นผู้ทวงโลหิตจริงหรือไม่”

“ผู้ใดบอกว่ามีไซ้ ?”

สตรีผมยาวหัวร่อออก

ทางจุมกเสียงเย็นชา

เป็นเสียงหัวร่อ ที่มีคล้ายดังตั้ง จากปาก มนุษย์ มีชีวิตเลยทำ

ให้ผู้ใดยินต่างรู้สึกหนาวเย็นจนขนลุกเกรียว

ไคว่เกี่ยมชั่วมีสันดานอันยโสตระหง

อดมิได้

ต้องหันไปแค้นเสียงใส่สตรีที่หันหลังมาแล้วกล่าวว่า

“เล่าฮูมิไซ้ เจ้าหรือจะไซ้”

“ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว”

“ท่านเป็นผู้ทวงโลหิตจริง ?”

“ถูกต้องอีก”

ไคว่เกี่ยมชั่วรู้สึก ลำบากใจ จนสุดที่จะ เอ่ยอ้าง ได้

และพลอยเจ็บช้ำ น้ำใจอย่างสุดแสน ตนนั้น สงสัยว่าตยฮุน-

เซ่งนึ่งก็คย ผู้ทวงโลหิต อยู่เสมอมาตั้งนั้นเมื่อเห็นหน้านาง

แล้วก็ มียอม เบิกเผย โฉม หน้ามา พุดคุย ปราศรัยกับนาง

เพียงแต่แอบอ้างว่าเป็นสหายรักต่างวัยกันเท่านั้น และ
 แพร่พรายความในใจออกไปเพียงส่วนหนึ่ง ปล่อยให้
 นางจากไปได้โดยไม่ไยดี นางมีครรภ์ที่เป็นเลือดเนื้อ
 ของตน ระเหเร่รอนมาจนถึงชายแดนภาคใต้ อันนับว่า
 สุดไกลแสดงว่าเจ็บช้ำน้ำใจอย่างสุดแสนจะทนทานได้แล้ว
 จึงอดมิอยู่ที่ต้องทำหนิตนเองขึ้นว่า

“น่าตายแท้”

“เฒ่าอุปลักษณ์ ท่านว่าผู้ใดที่น่าตาย”

พร้อมกับเสียงกล่าว สตรีผมยาวก็ได้หันร่างมา
 อย่างไม่คาดคิด

คนทั้งปวงต่างรู้สึก สว่างไสวขึ้นที่ เบื้องหน้าสายตา
 เพราะนางเป็นสตรีที่โฉมงามสะคราญปานเทพธิดา ทำให้
 ผู้พบเห็นต้องจิตสั่นไหว แต่อันความผูกผาดสะคราญ
 ของนางนี้ ยังมีความเย็นเยือกปะปนอยู่อย่างรุนแรง
 ทำให้ผู้พบเห็นต้องรู้สึกหนาวเย็นจนจับใจ

นี่ตรงกับคำที่ว่า งามดั่งบุปผาศราแรกแย้ม เย็น

โคว์เกี่ยมชว กล่าวโพล่ง ออกไป อย่าง ไม่ทันยั้งคิด
 จะกลบเกลื่อนอย่างไรก็มีทันทั่วทั้ง โศคยังดันทวมใส่หน้า
 กากหน้งมนุษย์อยู่ ไม่มีผู้ใดจะได้เห็นสีหน้าอันกระดาก
 กระตือองที่เกิดขึ้น จึงจำต้องปล่อยให้เลยตามเลย โดย
 กล่าวว่า

๑ ๒ ๓ ๔ ๕

สตรัฒมยาวหน้าตาเย็นชาตุจคงน่าแข็ง กล่าว

“๒๘๓
“หนักเบนาการค้าตนเองว่าน่าจะตายแล้ว”

“เอ๊ะ หรือว่าท่านก็มีนามผู้ทวงโลหิต ?”

ผู้วิปโยครู้สึกขบขันในใจอย่างยิ่ง

จอมภูก่แยง คุณและ บรืวารทม อยุ่ต่าง รุสีก มนง
สงสยจนเลอะเลือน พวกมันไดรบคำสั่งให้มาค่นหาตัวผู้

ทวงโลหิต คาคมถึงว่าไวยาณนี้กลับมีผู้ทวงโลหิตปรากฏ
 ฅนถึงสองคน ซึ่งแน่นอน ในจำนวนนี้ย่อมมีอยู่คนหนึ่ง
 ที่เป็นตัวปลอม

แต่ผู้ใดจะเป็นตัวปลอมไปได้เล่า ?

ผู้ทวงโลหิต ตัวปลอมนั้น มีเจตนาอย่างไร จึงมารับ
 สมอ้างฅน

สตรีผมยาว มีประกายตา แวววาวอำมหิต อย่างที่น่า
 ตื่นตระหนกตกใจ เขม้นมองจ้องดูใบหน้าโศวเกียมชั่ว
 แล้วกล่าวว่า

“เฒ่าอัป ลักษณ์ เทวที่ ข้าพเจ้า ทราบ ก่อน ข้าพเจ้า
 นั้น ในบุลิมของแผ่นดิน ยังไม่มีผู้ใดใช้สมญานามผู้ทวง
 โลหิตมาเลย”

โศวเกียมชั่วแก่นเสียงเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

“เจ้ามีอายุเพียงเท่าใด จึงคุยโอ่ว่ารู้จักคนมาทั่ว
 ทงแผ่นดิน ?”

สตรีผมยาวอับจนถ้อยคำไปทันที เป็นเวลาชั่ว
ครู่จึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายอมให้ท่าน มีนามผู้ทวงโลหิต!”

“นี่กลับเป็นข่าวพิกลยิ่งนัก ขอทราบเหตุผล”

“ในแผ่นดิน อนุญาตให้มีผู้ทวงโลหิตได้เพียงคน
เดียว”

“อย่างนั้นก็ประเสริฐ เจ้าไปเปลี่ยนนามเป็นอย่าง
อื่นเสียเถิด”

“กระทำได้ ท่านเป็นผู้เปลี่ยน”

“ฮา ฮา เล่าฮูมีอายุยืนยาวถึงร้อยกว่าปี ยังจะ
ต้องเปลี่ยน ชื่อเสียงเรียงนาม ไปเพราะ เจ้าที่เป็น เอี้ยเท้า
ปากมีสนกสนน่านม”

จอมภูตเกียวกุนทนทานอยู่มิได้เนิ่นนานแล้ว มัน
โบกมือพลางกล่าวว่า

“จับกุมไว้ให้เราทั้งสองคนเลย”

เสียงรับคำอย่างเข้มแข็งดังสะท้อน เลื่อนถันแล้ว

มือกระบี่กลางคนทั้งสามพากันวิ่งเข้าหาโค้งเกยมั่ว ส่วน
ชายฉกรรจ์ทั้งห้าโถมกายเข้าใส่สตรีผมยาว

เสียงแผดร้องอันโห่หวนจึงดัง สะเทือนเลื่อนลั่น
ขึ้น โลหิตปลิวกระจัดกระจาย ซากศพกระเด็นเวียนว่อน
ไปทันที....

บนแผ่นดิน มีซากศพเกลื่อนกลาดระเนระนาดถึง
แปดซาก

จอมภูตเกียวกุนและบริวาร ต่างออกสั่นขวัญหาย
ไปทั่วทุกตัวคน ในแผ่นดินยังจะมีผู้ทรงพลังฝีมือสูงล้ำ
ถึงขั้นนั้น เพียงยกมือวาดเท้าครึ่งเดียวก็ทำลายชีวิตยอด
ฝีมืออันดับสูงไปได้ถึงแปดคน

เมื่อเพ่งมองจ้องไป ซากศพทั้งแปดกลับมิได้
ระคายคล้ายกัน ที่เบื้องหน้าสตรีผมยาว มีห้าซากที่ถูก
กระชากอกจนตับไตไส้พุงไหล เรียกราดแค้นแทบเท่าของชาย
ชราอัมปลักษณ์ มีซากศพสามซากที่ถูกฟาดจนหน้าผาก
แหลกละเอียด

จอมภูตเกลี้ยงคุณเบิ่งตาจนถลนออกมานอกเบ้า ช

ที่สตรีผมยาวทว่า

“นางเอง”

วาจาพอลา คำ รวบรวมทั้งชายชราเป็นห้าคน ต่าง
พุ่งเข้าใส่ผู้ทวงโลหิตทันที

ไคว่เกี่ยมชว เอียงหน้ามองดูผู้วิปโยคแหวบหนึ่งด้วย
ความหมายที่ว่าปล่อยให้นางเป็นคนกำจัด พวกนี้แทนเรา
ไปก็ประเสริฐอยู่

ผู้วิปโยคก็เหลือบแลดู อย่างหนึ่งนานไปคราหนึ่ง
เช่นกัน

ในช่วงวูบเดียวที่จอมภูตเกลี้ยงคุณ และชายชรา
รวมห้าคนถลาร่างเข้าไปนั้น ผู้ทวงโลหิตหัวร่อคึกคักเสียง
สทไส พลว่ร่างกรีดเป็นวงด้วยความรวดเร็วอย่างที่มีอาจ
จะเร็วไปไต่กว่านถลันกายเข้าหาอย่างโหดเหี้ยม

เสียงแผดร้องอันโหยหวนได้ดังขึ้น พร้อมกับหนึ่ง
ในห้าชายชราถูกกระชากจนทรวงอก ฉีกขาดออก จากกัน

นอนแน่นิ่ง อยู่ท่ามกลางอวัยวะภายใน และโลหิต ที่เนือง
นองชุ่มโชก

ผู้ทวงโลหิตจู่โจมไปในครานี้ ใช้ความรวดเร็ว
อย่างน่าอภัสสัณขวัญหาย ทำให้ยอดฝีมืออันดับสูงทั้งห้า
คนของปราสาทมาร แม้จะมีความคิดขุ่นก็ยังมิทันท่วงที

จอมภูตเกียวกุนและชายชราอีกสามคน ต่างแก่น
เคืองจนตาเหลือกถลน ชูคำรามขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน
ตัวดำมือฟาดไปอย่างดุเดือด

ฝ่ามือที่ผู้ทรงฝีมือร่วมกำลังฟาดออกนั้น เป็น
อานุภาพที่น่าหวาดหวั่นสะท้าน ขวัญปลั่งอันดุคั่นปานมร-
สุม โถมทะลักมาใส่อย่างโหดเหี้ยมดุร้าย จู่โจมหาผู้
ทวงโลหิตอย่างหักโหม

เงาสีเหลืองถลันอยู่วูบวาบ ร่างของผู้ทวงโลหิต
ใช้ความรวดเร็วอย่างสูงสุด และความพิสดาร ที่ประ-
หลาดล้ำ ถลันวูบเดียวก็หลุดออกไปจากรัศมีพลังที่ครอบ
คลุม และยังถลาไปทางด้านหลังของชายชราทั้งสี่ดุจตั้ง

กับสายฟ้า

จอมภูตเกียวกุนเป็นถึงหัวหน้า กองลาดตระเวนใน
ปราสาทमार พลงผมอຍ່อมมิใช่ต่ำต้อยน้อยนิดแน่ ใน
วบเดียวที่ฟ้าดผ่ามือพลาคผิดไปนั้น ช่วงเวลากะทันหัน
ปานประกายไฟนี้ มันรีบหันควับกลับมา พอดีเผชิญ
หน้ากับร่างผู้ทวงโลหิตที่ตวงย้อนทางเบื้องหลัง สัญ-
ชาตญาณทำให้ฟ้าดพลงมือออกไปอีกครั้งจนสุดกำลัง

ผู้ทวงโลหิตคาดมิถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะหันร่าง
กลับมาได้รวดเร็วถึงปานนี้ นางต้นตระหนกตกใจมีน้อย
ตัวคฝ่ามือฟ้าดรับอย่างจวนตัวทันที

เสียงระเบิดดังกึกก้องเมื่อพลง สองสายกระแทกเข้า
หากัน จอมภูตเกียวกุนกลับถูกทะลวงใส่จนต้องเซถลา
ออกไปสามก้าว

ในชั่วพริบตาที่จอมภูตเกียวกุนถูก กระแทกถอยไป
นั้น ผู้ทวงโลหิตอาศัยพลงที่ทะล็กออกมาของทั้งสองฝ่าย
กริธาเป็นวงกว้าง อย่างแคล่วคล่อง.....

ชายชราทั้งสามพอดีนั่งร่างกลับมา ในเวลานั้นร่าง
ผู้ทวงโลหิตที่กรีดไปในคราวนี้ จึงเข้าถึงด้านหลังของ
ชายชราทั้งสามพอดิบพอดิ.....

เสียงแผด ร้องอันโหยหวน ดังขึ้นสองครั้ง จนสะ-
เทือนเลื่อนลั่น มีชายชราอีกคนหนึ่งล้มตายไปกับพื้น
ด้วยพลังฝีมือของโค้วเกี่ยมซัวในยามนี้ ยังมี
ออกวานางใช้การฆ่าคนด้วยฝีมือประเทพใดกันแน่

จอมภูตเกียวกุณเจือดดาลปาน ภูเขาไฟระเบิดทวาด
ก้องร้องขึ้นสุดเสียง ตัวดำมือฟาดจนกลายเป็นเงาสลับ
ซับซ้อนครอบคลุมทั่วบริเวณ ดูดทั้งกับเป็นหิมะพรางพรู
ลงมาทุกแห่งหน ครอบคลุมใส่ผู้ทวงโลหิตจนพลังลม
รอบบริเวณคลุ้มคลั่งสนั่นหวั่นไหว

มีคำกล่าวว่า วิชาท่าเท้าของผู้ทวงโลหิตนี้ผิดแปลก
ไปจากธรรมศาสตร์สามัญโดยสิ้นเชิง สามารถใช้ในเวลาชั่ว
พริบตาเดียว หายลับไปจากม่านฝ่ามือที่มากมายกายกอง
นั้นได้

เสียงแผดร้องอันโหยหวนเสียด ประสาทได้ตั้งขึ้น
อีกครั้งหนึ่ง หนึ่งในสองของชายชราที่ยังหลงเหลือต้อง
สิ้นชีวิตไปคาที่อีกคนหนึ่งแล้ว

จอม ภูตเกียวกุน เหนือกาฬแตกท่วมตัว ไปทันที
หวาดหวั่นจนขวัญหนีหวิวแล้ว มันแม่จะผ่นกียังไม่ถึงว่า
ฝ่ายตรงข้ามจะมีพลังฝีมือหนา หวาดหวั่นต่อ ผู้พบเห็นจน
ถึงปานนั้น พอถูกใจได้ก็ถูกรับตีทั่วพุงกายออกไปได้
สืบกว่าเชี่ยะ.....

ผู้ทวงโลหิตดุจดังเป็นภูตพราัยที่ติดตามตัว หมุน
ร่างกว้างอีกครั้งวงกลม พุ่งเข้าใส่ชายชราที่ยังเหลือ
เพียงลำพัง....

จอมภูตเกียวกุนสะบัดฝ่ามือทั้งสองข้าง คว้นสีคำ
มะเมอมเป็นกลุ่มก้อน พร้อมกับกลิ่นเหม็นคละคลุ้งเสียบ
จมูก ได้พุ่งเข้ากลุ่มใส่ผู้ทวงโลหิตและชายชราผู้นั้น จน
กินบริเวณถึงสามสิบเชี่ยะอย่างหนาแน่น

โก้วเกี่ยมชวอดมิได้ต้องร้องโพล่งออกไปว่า

“ทรายพิษ”

จอมภูตเกียวกุน เมื่อเพลิง โทสะ ลุกฮือ โหมเผา
 ผลาญจิตใจอยู่ จึงไม่คำนึงถึงความเบ็ดเตล็ดของสหาย
 ร่วมทาง ชักเอาทรายพิษออกไปสองกำใหญ่ทันที

ผู้ทวงโลหิตคล้ายตั้งคำนวณได้อยู่แต่แรกแล้ว จึง
 ใช้เวลาแทบจะพร้อมกับที่ฝ่ายตรงข้ามชักทรายพิษ และ
 โกว์เกียมชั่วร้อง โพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ กลายร่างจน
 คล้ายตั้งเป็นเงาจาง ๆ พลั่วออกจากที่ไปถึงสิบสี่กว่า
 เชยยะอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า

เสียงแผดร้องอันโหยหวน ได้ดังขึ้นจากปากชาย
 ชราที่ยังเหลืออยู่เพียงคนเดียว ซึ่งมันในขณะนั้น ได้กลายเป็น
 เป็นผู้พลีชีวิตเพราะทรายพิษไปแล้ว มันเกลือกกลิ้งร่าง
 อยู่บนพื้นไปไม่กี่ตลบ ก็แน่นิ่งขาดใจตายไปทันที

จอมภูตเกียวกุนแค้นเคืองจนหนวดเคราผมเผ้า ลุก
 ชชัน หน้าแดงฉานปานถูกขลุ่ยลมโห่ตี เขม่นมองจ้องดู
 ที่ซึ่งผู้ทวง โลหิตยืนอยู่อย่างแม่นยำแล้วถลันกายเข้าหาจุด

ประกาศิตยมทูต

1961

คงเป็นสายฟ้า ทวักมือจุ่มโจมไปห้ากระบวนท่าซ้อ้น ๆ
ด้วยคามพิสการประหลาดล้ำ โหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่าง
สุดแสน มิเสียทีที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของปราสาท
मारलेय

ผู้ทวงโลหิตเค้นห่อร่อเสียงเย็นชามิชาดระยะ ผ่า
มือขาวสะอาด ทั้งควง ทั้งปาก คลี่คลายการจุ่มโจมของ
คู่ต่อสู้ไปได้อย่างง่ายดายปานมิแยแสนใจ....

ในฉบับพลันนั้น

ผู้ทวงโลหิต แค้นเสียงอันแหลมเล็ก ขึ้นแล้วเซ็ดลา
ไปจนกระทั่งถึงสืบกว่าเซี่ยะ ร่างสายโงนเงน หน้าอัน
ผูกผาดสะคราญกลับกลายเป็นซีดเผือด และโหดเหี้ยม
อำมหิตอย่างน่าหวาดหวั่นพรันพรง

ที่แท้จอมภูตเกียวกุณยังมีทรายพิษซ้อ้นไว้ในฝ่ามือ
อีกจำนวนหนึ่ง ฉวยโอกาสการต่อสู้ระยะประชิดในครานี้
ซัดออกไปพร้อมกับการบวนท่าจุ่มโจมไป พอมันเห็นใช้
ออกไปได้ผล จึงเสยะยมเสียงชั่วร้ายแล้วทวาดกักก้อง

1962

ว. ณ เมืองลุง

ชั้นว่า

“เอ๋ยเท่าเราหัวหน้ากองจะถลกหนังของเจ้าแล้ว”

เสียงทวาดว่าพอลากคำ ร่างถลันกายเข้าหาใน
ทันที

ผู้ทวงโลหิตทนทานต่อความเจ็บปวดมิได้ ในที่สุด

ก็ต้องกระแทกกายนั่งลงกับพื้น

ในปริบทาที่มีอันตรายอย่างร้ายแรงนี้ จอมภต
เกยงคุณพลันรู้สึกวาทดำนหลังมีพลังลม อันพิสดารพวย
พลุ่งเข้ามา จึงตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรงรีบหันคว่ำ
กลับไป แต่ช้าเพียงครึ่งก้าว บ่าทั้งสองถูกมืออันแข็ง
แกร่งปานคีมเหล็กกำเอาไว้อย่างแนบแน่น จนอกสั่นขวัญ
กระเจิงไปทันที

บทที่ ๖๔

เหตุการณ์อันพิสดาร

มีเสียงเย็นเยือกได้ดังจนว่า
“ท่านท่นับถือ ท่านจงร่วมทางไปกับสหาย
ทั้งหลายนี้เถิด”

ตลอดร่างของมันชักกระตุกอยู่ไปมา แล้วจึงระ
ทวยฟูบลงกับพื้นไป

ผู้ทักมบ่าของมันเอาไว้นคือไคว่เกี่ยมช้วนนั่นเอง
ไคว่เกี่ยมช้วนเมื่อสกักจุดชีวิต จนนจอมฤตเกียกงุน
สนใจตายไปแล้ว รีบถลันกายตรงเข้าไปล้วงมือเข้าอกเสือ
หยิบยาทรงประสิทธิภาพที่มันเมียวอยู่เซี่ยมอบให้ เท
ออกใส่ปากผู้ทวงโลหิตอย่างรวดเร็ว

ผู้ทวงโลหิตยามนร่อแร่อความตายอยู่แล้ว แต่
ในความรู้สึกที่เลอะเลือนนั้น นางจำได้ว่าชายชราหน้าตา
อัปลักษณ์อย่างยิ่ง ได้ลงมือช่วยเหลือนาง

ได้แว่ก่ยมชวเตยาให้ผู้วิปโยคอีกสามเม็ด แล้ว
กล่าวว่า

“พวกปราสาทมารมีความชำนาญการใช้พิษ เมื่อ
ยามเข้าร่วมพิธีในครานี้ ควรอมไว้ในปากสักหนึ่งเม็ด
จะมีความปลอดภัยมีต้องกังวลใจได้”

ผู้วิปโยคยื่นมือรับไว้โดยมิได้กล่าวคำ

ได้แว่ก่ยมชวนั้น เนื่องจากเห็นผู้ทวงโลหิตเป็นคน
มีศรัทธาฝ่ายเดียวกับตน จึงได้ช่วยเหลือนางเอาไว้ และ
ก็เนื่องจากความพิศวงสงสัย บรรดาจะให้นางคลี่คลาย
ปริศนาขึ้นไป ว่าเ็นเป็นสตรีที่มีอายุเยาว์วัย จึงได้
ตั้งนามตนเองเป็นผู้ทวงโลหิต และลงมือตั้งหน้าจัดการ
กับบริวารของปราสาทมาร

ได้แว่ก่ยมชวคำนวณว่า ประสิทธิภาพของยาได้

เริ่มบังเกิดขึ้นแล้ว จึงรีบประกบนิ้วที่มสกดผ้าอากาศเข้า
ใส่จุดทั้งสามสิบแห่งในร่างนาง จากนั้นนิ้วมือขาวประกบ
ตุจทั้งปลายทวน ปลายนิ้วม้งสู่จุดเมี่ยมงฮวก พลังลม
ปรานภายในอันเข้มแข็งพุ่งออกจากปลายนิ้ว แทรกซึม
เข้าสู่ร่างของฝ่ายตรงข้าม....

เวลาเพียงชั่วน้ำเต๋อดกก็มีถึง ตลอดทั่วกายผู้ทวง
โลหิตมีกลิ่นคละคลุ้ง ระเหยออกจากร่าง

เวลาผ่านไปอีกเพียงชั่วครู่ กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง
ได้ระเหยออกจากร่างจนหมดสิ้น ผิวกายที่ถูกทรายพิษ
ซัดเข้าไสนั้น เป็นปรกติมีรอยบาดแผลอย่างไรติดยู่เลย

ไคว่เกี่ยมชวรงมอกลับ ผู้ทวงโลหิตก็ได้ลุกขึ้น
ยืนอย่างชดช้อย

นางประสาน มือการวะต่อไคว่เกี่ยม ชว้อย่างต้นตัน
ในพระคุณ กล่าวว่

“พระคุณในการช่วยชีวิตนี้ ขอการวะด้วยใจจริง
วันหน้าจะมาหาทางชดใช้ตอบแทน”

ไคว่เก๋ยมชวรีบโบกมือกล่าวว่า

“ไคว่เนี้ยมืตอ้งสำรวมมารยาทไป เล่าชู้ก็มีมุ้งหวัง
จะให้เจ้ามาตอบแทน...”

“ผู้มีอาวโสนามกระไร ?”

“เล่าชู้....เล่าชู้ ...ที่แอ่เตี้ยอดชั่ว (เอกะอปลั๊กษณ์)”

“เอกะอปลั๊กษณ์”

“ถูกตอ้ง ไคว่เนี้ยเล่า ?”

ผู้ทวงโลहितล้งเลเล็กน่อยก็ตอบว่า

“ข้าพเจ้านามชาไคว่เหมย”

“ชาไคว่เหมย ? ไคว่เนี้ยวแซ่ชา ?”

“ถูกแล้ว”

“เป็นคนชาวภาคใต้ ?”

“นามนรุตกแปลกหุเป็นพิเศษ”

“ข้าพเจ้าไรผู้บังเกิดเกล้าไปตั้งแต่เยาว์วัย นาม

นอาจารย์เป็นผู้ตงให้”

“อาจารย์ของท่านคือใคร ?”

“เรื่องนี้... มิทราบได้”

“มิทราบ ?”

“ข้อแปดผู้เฒ่ามียอม ให้ข้าพเจ้าบอกกับผู้อื่นใดเป็น
อันตราย จึงต้องขอยกภัยด้วย”

โก้วเกี่ยมชั่วครู่หนึ่งก็คิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวสืบ
ต่อไปอย่างเร่งร้อนว่า

“โก้วเนี้ยไฉนจึงเรียกนามตนเองเป็นผู้ทวงโลหิต”

ซาโก้วเหมยชอบตาแดงระเรื่อขึ้น แต่ใบหน้า
กลับเปี่ยมด้วยแววอำมหิตโหดเหี้ยม เก้นเสียงอาฆาต
มาคร่ำครวญว่า

“ทวงโลหิตของศัตรูคู่แค้น”

“ศัตรูของโก้วเนี้ย คือพวกปราสาทมารทักซิณ ?”

“ถูกแล้ว ผู้บงการเกิดเกล้าที่ล่วงลับไป และญาติ
มิตรในเผ่าจำนวนร่วมหนึ่งร้อยคน ต่างถูกพวกปราสาท
มารทักซิณฆ่าฟันจนหมดสิ้นมิเหลือเหลือ”

“อ้อ เพราะเหตุใดเล่า ?”

หยาดน้ำตาของ ซาโกวเหมยร่วงรินลงมาเป็นทางยาว กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

“ผู้มีอาวโสมีพระคุณต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามี
อาจบิ่ดบัง...”

“ห้ามได้ หากแม้มีความยุ่งยากลำบากใจมิบอก
ก็แล้วไปเถิด เล่าสู่เพียงแต่ถามไถ่ไปโดยพล่อยปากเท่านั้น
เอง”

“ข้าพเจ้าต้องบอก บิดาผู้ล่วงลับไปเมื่อยี่สิบ
ปีก่อนนั้น ได้กระบังหันมาหนึ่งท่อนอย่างบังเอิญ...”

โศกเยี่ยมชวณูกใจได้คิดขึ้นทันที รีบกล่าวว่า

“เป็นกระบังหักท่อนปลาย ใช่หรือไม่?”

ผู้ทวงโลหิตซาโกวเหมยสีหน้าบังเกิดความตื่นเต้น
สงสัยอย่างยิ่งรีบถามว่า

“โฉนผู้มีอาวโสจึงทราบได้ ?”

“เรื่องนี้ เล่าสู่ได้เห็นเทพเจ้าแก่นวที่ประมุข

ปราสาทमारโลहितคนก่อนมียู่ในความครอบครอง และ
โกวเนี้ยก็ยังบอกว่า มีความอาฆาตแค้นกับพวกปราสาท
मार ดังนั้น จึงถามไถ่ออกไปโดยไร้เจตนา”

ผู้ทวงโลहितผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ผู้มีอาวโสกล่าวถูกต้องแล้ว เป็นปลายกระบี่
หัก ฟังว่ากระบี่หักท่อนปลายนั้นเป็นสมบัติอันทรงค่ามหา
ศาลของบุลิม เมื่อถูกพวกमारโลहितสับทราบ ก็ต้อง
การให้บิดานำไปมอบแก่มัน บิดามิยินยอม ดังนั้น จึงได้
ทำให้เกิดเภทภัยแก่ชนทั้งเผ่าจนต้อง ตก ตายไปหมดสิ้น
ข้าพเจ้าเนื่องจากในวันนั้นมียู่บ้าน จึงรอดออกไปได้
เพราะชะตามิถึงฆาต เพราะต้องการล้างแค้นในครานี้
พร้อมกันนั้น เพื่อหลบหลีกจากการสืบเสาะเช่นหมาของ
พวกमारบีศาจ จึงเร้นกายเข้าไปตงง่วนตามลำพังที่
กลางทางได้พบ ...”

เมื่อเล่าถึงตอนนั้น ได้ชะงักคำลงไปทันที

โกวเกี่ยมชั่วทราบว่า นางต้องมีความเร้นลับที่

1970

ว. ณ เมืองลุง

คับแค้นนี้อาจจะบอกกล่าวออกมาได้เป็นแน่ ดังนั้น จึง
มิได้แก่นตามต่อไปอีก โดยเปลี่ยนเรื่องพูดขึ้นว่า

“ด้วยฝีมือของโกวเหนียในปัจจุบันเช่นนี้ ช้อแป๊ะ
ของท่านย่อมต้องเป็น บุคคลชั้นยอดเยี่ยมอย่างยิ่งทีเดียว”

“ช้อแป๊ะได้หลบกายมาพำนักในแถบ ไตอันสุดไกล
จากตงจ้วน เพราะท่านก็เป็นผู้ทรงตรอมใจอย่างขมขื่น
คนหนึ่ง”

“โกวเหนียขณะนี้ จะ ไปหา ทาง รัง ความล้าง แค้น
พวกปราสาทมาร ?”

“ห้ามได้”

“แต่ทว่า โกวเหนียได้ลงมือกับบริวารของปราสาท
มาร...”

“นั่นเป็นเพราะ ข้าพเจ้าอดรนทน มิได้จึง ลงมือไป
อ้อ ท่านผู้คลุ้มหมาน...”

กล่าวแล้วช้อแป๊ะก็รีบโยก ทิ้งนอยด์ด้านข้าง

ผู้วิปโยคแนะนำตนเองด้วยเสียงอันเย็นชา กระ

๒
คำว่า

“ผัวปโยค ?”

ผู้ทวงไล่หนี้ทวนคำข้อน้อย่างสงสัยว่า

“ผวนโยค”

โค้วเกี่ยมชวกล้าวสบต๋อชนทั้นทว่า

“อย่างนั้น โทวเนี่ยในขณะนั้นยังมีเรื่องสำคัญประ-
การอื่น”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะสืบหาบุคคลผู้หนึ่ง”

“สบหาบคคณผนง ?”

“แล้ว พิธชุนมนนกสผกฺลาจะบรรลุถึงในวัน
มะรณน แล้วเหล่าผสมผสมอันทรงชื่อเสียงลือเลื่องของตง-
จ้วน คงต้องพากันมาร่วมพิธีอย่างคับคั่ง....”

“เล่าชูปพอจะทราบได้หรือไม่ว่า โกวเนี้ยต้องการ
สืบถามหาบุคคลใด ?”

ผู้ทรงโศกิตหัวร่ออย่างกระตาค กระเคื่องแล้วกล่ว

“ข้าพเจ้าก็มั่งจกคนผุ่่น แต่ทว่า ชื้อแป๊ะต้อง

1972

ว. ณ เมืองลุง

การให้ข้าพเจ้าสืบเสาะ...ทั้งสองท่านก็จะไปร่วมพิธี ด้วย
ใช่หรือไม่ ?”

โค้ว เกียม ชว ผง กศ ระยะเวลาแล้วกล่าวว่า

“อาจบางที่จะใช่”

“ผู้ที่ข้าพเจ้าต้องการสืบหา นั้น ผู้มีอาวุโสอาจ
บางที่จะรู้จัก ท่านนั้นเป็นผู้ชราที่อายุสูงกว่าแปดสิบ
ปีแล้ว”

“ผู้ใดกัน?”

“เทียนม๊กเล่านี้!”

ผู้วิปโยค และโค้ว เกียม ชว พากัน สะท้าน ใจ อย่าง
รุนแรง คادمถึงว่านางได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้มา
สืบหาร่องรอยของเทียนม๊กเล่านี้ได้ เนื่องจากคนทั้งสอง
นั้น หนึ่งนั้นใช้ผ้าคลุมหน้า หนึ่งนั้นสวมหน้ากาก
หนังมนุษย์ ดังนั้นความเปลี่ยนแปลงของสีหน้า จึงมี
เป็นที่สังเกตเห็นของผู้ทวงโลหิต

โค้ว เกียม ชว พยายาม กล่าว กลืน ความ พลุ่ พลุ่

ดาลใจเอาไว้อย่างเต็มที่ กล่าวถามว่า

“โกวเนี่ยจะสืบเสาะหาเทียนม๊กเล่าหนึ่ง ?”

“ถูกแล้ว ผู้มีอาวุโสรู้จักกับท่านหรือไม่ ?”

“รู้จัก”

“อย่างนั้นก็ประเสริฐยิ่งแล้ว ข้าพเจ้าคราก่อน
ได้เร่ร่อนเป็นระยะทางอันสุดไกลจน ถึงเทียนม๊กชั่วในตง
ง้วน แต่ก็ต้องผิดหวังกลับมา...”

“เทียนม๊กชั่วนั้น โกวเนี่ยหาท่านมิพบดอก”

ผู้ทวงโลหิตชาโกวเหมย กล่าวอย่างพิศวงสงสัย
เป็นอย่างยิ่งว่า

“เพราะเหตุใด ?”

โค้วเกี่ยมชั่ว มีความคิด อับตึ้นอย่างรวดเร็ว
กล่าวว่า

“เล่าฮูจะต้อง ได้ทราบสาเหตุ ของการที่โกวเนี่ยติดตาม
หาเทียนม๊กเล่าหนึ่งมาก่อน”

ชาโกวเหมยตอบอย่างอึดอันลำบากใจว่า

“สำหรับเรื่องนี้ คำสั่งของอาจารย์มีอาจฝ่าฝืนได้
ข้าพเจ้าจึงมีอาจจะเรียนบอก”

“อย่างนั้นก็ต้องอภัยด้วย ที่เล่าชู่ก็มีชาวคราว
อันใดจะบอกกล่าว”

“ผู้มีอาวุโสเมื่อมียินยอมบอกมา ข้าพเจ้าก็จำต้อง
ไปหาทางสืบเสาะกันกว่าต่อไป”

“โกวเนี่ยสืบทารุเรื่องดอก”

“เทียนมกเล่านี้มีมาร่วมพิธีชุมนุมในครานี้หรือ?”

“เล่าชู่ขอยุติคำพูดไว้เพียงเท่านั้นเอง”

ซาโกวเหมยสีหน้าแปรเปลี่ยน ไปมาอยู่หลายครา
ในที่สุดก็ถอนหายใจยาวๆ แล้วกล่าวว่า

“หาก मैंมิใช่เป็นเพราะผู้มีอาวุโส มีพระคุณต่อ
ข้าพเจ้า....”

โถ้วเกี่ยมซัว หัวร่อ ฮา ฮา เสียงดังกึกก้อง แล้ว
กล่าวว่า

“โกวเนี่ย จะใช้ คำสั่ง บิบบังคับ ให้เล่าชู่ กล่าว ออก

ไป ใช้หรือไม่”

ชาโกวเหมยหน้าแดงระเรื่อขึ้นเมื่อตอบว่า

“ข้าพเจ้าจะกระทำเช่นนั้นจริง”

โค้วเกยมชวกล่าวอย่างมิได้อนาทรร้อนใจว่า

“ขณะนี้ โกว เนีย ยังคง กระ ทำ ตั้ง ความ คิด ได้ อยู่

เล่าฮุมิตำหนักติเตียนคอก”

“ไม่ ข้าพเจ้ามีอาจกระทำได้”

โค้วเกยมชว มี ความ พลุ่ง พล่าน ใจ อย่าง รุน แรง
ชื่อแป่ของผูทวงโลหิตเป็นบุคคลเยี่ยงไรกันแน่ ไฉนจึง
ต้องหาตัวเทียนหมักเล่านึงด้วย เพราะบุญคุณ ? เพราะ
ความแค้น ? หรือว่าเพราะวิวาทบาดหมาง ?

โค้วเกยมชวปรารภนาอย่างยิ่ง ที่จะคลี่คลาย
ความข้องใจในเรื่องนี้ เนื่องจากเทียนหมักเล่านึงแต่ละตน
มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งแนบแน่น แต่ก่อนความ
จริงจะถูกเปิดเผยจนกระจ่างแจ้งขึ้น โค้วเกยมชวก็มี
อาจบีบบังคับ ให้ผูทวง โลหิต สารภาพ ความ จริง ออก มา

อาจบางที นางเองมีทราบความน้อยของเรื่องก็เป็นได้

หลังจากทบทวนอยู่หลายคราแล้ว จึงกล่าวว่า

“ซาโกวเนี้ย เล่าชู้คิดจะพบปะกับชื้อแป่ท่านสัก
ครึ่งหนึ่ง”

“กระทำมิได้”

“เพราะเหตุใด”

“ชื้อแป่ท่านมิยินยอมพบปะกับผู้ใดทั้งสิ้น เท่าที่
ข้าพเจ้าทราบ ตลอดจนกว่าบัดนี้ ชื้อแป่มิเคยย่างกราย
ออกจากที่พำนักแม่แต่ก้าวเดียว”

“อาจบางที ชื้อแป่ท่านจะยินยอมพบหน้าเล่าชู้
ไม่แน่นัก”

“เพราะเหตุใด ?”

“เพราะมีแต่เล่าชู้คนเดียวเท่านั้น ที่จะบอกร่อง
รอยของเทียนมุกเล่านี้แก่ชื้อแป่ท่านได้”

ซาโกวเหมยบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นทันทีกล่าวว่า

“นอกจากผู้มีอาวุโสแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดใครอื่นที่

จะทราบร่องรอยของเทียนม็กเล่านั่งอีกแล้ว ?”

“ถูกต้อง ยังมี....”

“ยังมีเรื่องอื่นใด”

“เล่าฮูและเทียนม็กเล่านั่ง มีไมตรีที่สนิทสนม
แนบแน่นยิ่งนัก เหตุการณ์ทุกประการของเทียนม็กเล่านั่ง
เล่าฮูเป็นผู้รู้อย่างละเอียดชัดเจนที่สุด”

ซาโกวเหมยต้องลงใจขึ้นอีกครั้ง กล่าวอย่าง
กลางแกล้งว่า

“ผู้มีอาวุโสมีหลอกหลวงข้าพเจ้า”

โก้วเกี่ยมชั่วหัวร่อ ฮา ฮา เสียงสนั่นหวั่นไหวแล้ว
กล่าวว่า

“เล่าฮูเป็น คนที่มี อายุเกินกว่า ห้าร้อยปีแล้วไหน
จะหลอกหลวงต่อโกวเนี้ยที่เป็นผู้เยาว์คราวลูกหลาน”

“แต่ข้าพเจ้ามีอาจตัดสินใจในเรื่องนี้ได้”

“โกวเนี้ยกลับไปเรียนถามอาจารย์ก่อนก็ได้”

“ซาโกวเหมยลงใจอยู่ชั่วครู่แล้ว - จึงกล่าวอย่าง

จำใจเป็นที่สุดว่า

“ข้าพเจ้าจะลองไปดูสักครั้ง”

“ที่พำนักของอาจารย์ท่าน ห่างจากที่นี่เท่าใด ?”

“เป็นระยะทางประมาณหนึ่งวัน”

“ต้องเป็นระยะทางวันหนึ่ง ?”

“ถูกแล้ว”

“อย่างนั้นก็หมายความว่า อย่างเร็วที่สุดโกวเนี่ย จะต้องเป็นวันพรุ่งนี้จึงสามารถย้อนกลับมาส่งข่าวได้”

“ถูกต้อง”

โก้วเกี่ยมชั่วส่ายหน้าอยู่ไปมา แล้วกล่าวว่า

“ไม่ทันเสียแล้ว เเล่ฮูยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องไป
กระทำ”

ผู้วิปโยคกล่าวสอดขึ้นในครานี้ว่า

“อย่างนี้เถิด ซาโกวเนี่ย อีกห้าวันให้หลังยังคง
มาพบปะแลกเปลี่ยนข่าวกันในฐานะที่นี้ เป็นอย่างไร ?”

ซาโกวเหมยผงกศีรษะอย่างเห็นพ้อง แล้วหันมา

กล่าวกับไคว้เกี่ยมชวว่า

“ผู้อาวุโส มีความเห็นอย่างไร ?”

ไคว้เกี่ยมชวลูบเคราปลอมที่ปลายคางแล้วกล่าวว่า

“ก็ทำตามเช่นนั้นเถิด”

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าขอกราบลา”

ร่างอันแน่นน้อยจิ๋วบเดียว ก็พุ่งไกลไปได้ร่วม
ร้อยเชียวะ รวดเร็วว่องไวจนทำให้สังเกตมิทันถึงท่าทีของ
นาง ถลนอีกวูบหนึ่งก็หายลับตาไปทันที

ไคว้เกี่ยมชวต้องเอ่ยชมโพล่งขึ้นว่า

“เป็นวิชาตัวเบาอันประเสริฐเลิศยิ่ง”

ผู้วิปโยคพลันยกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ข้าก่อน ให้เราใช้ความคិតทบทวนดู วิชาตัว
เบาเช่นนั้นเรากล้ายิ่งเคยได้ยินผู้ใดเล่าให้ฟังมาก่อน”

ไคว้เกี่ยมชวได้คิดขุ่นทันที รีบกล่าวว่า

“หาก मैंสามารถคិតออกว่า วิชาตัวเบาซึ่ง

พิกลจนรวดเร็วสุดคาดเดาว่ามีมาแต่ใด ก็ไม่ยากที่จะ

1980

ว. ณ เมืองลุง

คำนวณถึงอาจารย์ของนางว่าเป็นใครได้แล้ว”

ฉับพลันนั้น

เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราศผ้าอากาศตรงเข้าหา โดย
ปราศจากเสียงแหวกผ้าอากาศจะถึงชนกระทบโศกเลย

ไคว่เกียมชวมีสายตากมกล้ำ ประหนึ่งสายฟ้าร้อง
ชนท้วยความสงสัยใจว่า

“นางนั่นเอง นางไปแล้วย้อนกลับมาอีก”

วาจาเพิงขาดคำ ร่างของซาโกวเหมยได้พลั่ว
ลงสู่พื้นแล้วรวดเร็วและแผ่วเบาประจุกตั้งเป็นชนนง

ไคว่เกียมชวกล่าวชนทันทีว่า

“โกวเนี้ย โฉนไปแล้วจึงย้อนกลับมาอีกเล่า ?”

ซาโกวเหมยกล่าวอย่างเคร่งขรึมเป็นที่สุกกว่า

“มีเรื่อง หนึ่ง ที่ต้อง ขอรบ คำ ชี้แจง จาก ท่าน ผู้มี

อาวุโส

“เชิญกล่าวมา”

“ผู้มีอาวุโสเมื่อครู่ได้เอ่ยถึงกระบี่ท่อนที่ทำให้บิดา

มารดาต้องถึงแก่ความตายไปนั้น บอกว่าตกอยู่ในมือของ
เทพเจ้าเท่านั้น หวังว่าผู้มีอาวุโสโปรดได้เล่ารายละเอียด
ของเรื่องให้ฟังด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง ?”

โค้วเกี่ยมชั่วชะงักงันไปทันที ขบคิดว่าจะสมควร
บอกเหตุการณ์ความจริงให้แก่นางหรือไม่

ผู้วิปโยคกล่าวขึ้นในครานี้ว่า

“ท่านบอก เหตุการณ์เหล่านี้ ให้แก่ชาโกว เนียฟังก
มิเป็นไรดอก”

โค้วเกี่ยมชั่วผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“โกวเนีย รู้จักผู้มีนามเทพเจ้าเท่านั้นหรือไม่ ?”

“เพียงเคยได้ยินมาบ้าง เมื่อคราครั้งก่อนนี้ ผู้ตกลง
มือฆ่าตระกูลซาไปท่งเผื่อนั่นคือ องค์รัชชามักเฒ่า
เทาะ (หลวงจีนธุดงค์สามตา) ของปราสาทमार และเหล่า
ผู้สมมออันเป็นบริวารร่วมร้อยคน คนส่งคือเทพเบญจพิษ
ผู้เป็นประมุขปราสาทमारนั่นเอง”

เมื่อเอ่ยถึงนามเทพเบญจพิษ โค้วเกี่ยมชั่วพลัน

1982 ;

ว. ณ เมืองลุง

บังเกิดความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรง จนต้องแค้นเสีย
ขึ้นด้วยความล้มเหลว เพราะโค้วเกี่ยมชวเองก็เป็นผู้ที่มี
ความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ไพศาล กล่าวสืบต่อไปว่า

“เทพเจ้าแก่นวเมื่อครั้งวันก่อน ได้ถูกคนฆ่าตาย
ไปแล้ว”

ซาโกวเหมยสะท้านจนทั้งร่าง รีบถามว่า

“ผู้ใดมีพลังฝีมืออันสูงส่งถึงปานนี้ สามารถฆ่า
เทพเจ้าแก่นว ลงในดินแดนอิทธิพล ของพวกปราสาทมาร
ได้ ?”

โค้วเกี่ยมชวเน้นออกไปที่ละคำ

“ราชันย์พิณมรณะ !”

“อะไร ? ราชันย์พิณมรณะโค้วเกี่ยมชว”

“ถูกแล้ว”

“คนผู้นั้นได้มาภาคใต้แล้ว”

“โกวเนียร์จกมันหรือ ?”

“ห้ามได้ ครองนทชาพเจ้าไปภูเขาทิณมกชวเพื่อ

หาเทียนนมัสการ^๖ ตลอดรายทางมิได้ขึ้นได้ฟังถึงชนชาว
 นักเลง เอ๋ย อ่าง นาม บุคคล^{๖๕} ฝัน มา จำ นวน หลาย ต่อ หลาย
 ครั้ง^๖ ว่ามัน^{๖๗} เป็นบุคคลที่กลับ^{๖๘} แทน^{๖๙} สะ^{๗๐} ฟัง^{๗๑} กลัว^{๗๒} อย่างยิ่ง
 ดูท่ามัน^{๗๓} นั้น^{๗๔} มีความสามารถอยู่^{๗๕} บาง^{๗๖} อย่างจริงจัง^{๗๗}”

“เฮอะ เฮอะ แม้กระทั่งเล่า^{๗๘} ยังมีอาจ^{๗๙} ทำ^{๘๐} นาน
 ฝีมือ^{๘๑} ของมัน^{๘๒} ได้^{๘๓} เลย”

ซาโกวเหมยเล็ก^{๘๔} คว้า^{๘๕} จันทรง^{๘๖} เป็น^{๘๗} สัน^{๘๘} กล่าว^{๘๙} ว่า

“จะ^{๙๐} ต้อง^{๙๑} มี^{๙๒} สัก^{๙๓} วน^{๙๔} หนึ่ง^{๙๕} ที่^{๙๖} ข้า^{๙๗} พเจ้า^{๙๘} เข้า^{๙๙} ประ^{๑๐๐} ฝีมือ^{๑๐๑} กับ
 มัน^{๑๐๒} สัก^{๑๐๓} ครั้ง^{๑๐๔}”

โค้วเกี่ยม^{๑๐๕} ชั่ว^{๑๐๖} ลอบ^{๑๐๗} หว่อ^{๑๐๘} อยู่^{๑๐๙} ใน^{๑๑๐} ใจ^{๑๑๑} กล่าว^{๑๑๒} ว่า

“อย่าง^{๑๑๓} นั้น^{๑๑๔} โกว^{๑๑๕} เนี้ย^{๑๑๖} เพียง^{๑๑๗} ต่อ^{๑๑๘} สู้^{๑๑๙} กับ^{๑๒๐} เล่า^{๑๒๑} ฮุก^{๑๒๒} ได้^{๑๒๓} ตอก^{๑๒๔}”

“เพราะ^{๑๒๕} เหตุ^{๑๒๖} ไດ^{๑๒๗} ?”

“หาก^{๑๒๘} แม้น^{๑๒๙} โกว^{๑๓๐} เนี้ย^{๑๓๑} เอา^{๑๓๒} ชัย^{๑๓๓} เล่า^{๑๓๔} ฮุก^{๑๓๕} ได้^{๑๓๖} ก็^{๑๓๗} สามารถ^{๑๓๘} ไป
 ต่อ^{๑๓๙} สู้^{๑๔๐} กับ^{๑๔๑} มัน^{๑๔๒} ได้^{๑๔๓} เช่น^{๑๔๔} กัน^{๑๔๕} มา^{๑๔๖} ตรี^{๑๔๗} มี^{๑๔๘} เช่น^{๑๔๙} นั้น^{๑๕๐}....”

“ไม่^{๑๕๑} ผู้^{๑๕๒} ที่^{๑๕๓} ข้า^{๑๕๔} พเจ้า^{๑๕๕} จะ^{๑๕๖} สู้^{๑๕๗} คือ^{๑๕๘} ตัว^{๑๕๙} มัน^{๑๖๐} เรา^{๑๖๑} มา^{๑๖๒} พุด^{๑๖๓} เรื่อง^{๑๖๔}
 สำ^{๑๖๕} คัญ^{๑๖๖} กัน^{๑๖๗} เกิด^{๑๖๘} ผู้^{๑๖๙} มี^{๑๗๐} อาวุโส^{๑๗๑} โส^{๑๗๒} ไฉน^{๑๗๓} จึง^{๑๗๔} ทราบ^{๑๗๕} ว่า^{๑๗๖} เทพ^{๑๗๗} เจ้า^{๑๗๘} เก้า^{๑๗๙} นิ้ว^{๑๘๐} ตาย^{๑๘๑}

ตัวฝีมือของราชันย์พิณมรณะ ?”

“เล่าชูและพวกไปพบโดยบังเอิญเท่านั้น เห็นกับ
ตาถึงเทพเจ้าเท่านั้น ถูกราชันย์พิณมรณะจับกระชากจน
กลายเป็นสองซีก”

“เฮอะ สะใจมาก แล้วกระบี่หักก่อนหน้านี้เล่า ?”

“ถูกเทพอสูรแขนเดียวชิงไปแล้ว”

“เทพอสูรแขนเดียว ?”

“ถูกต้อง”

“หรือว่า ราชันย์ พินมรณะ ยังมีอาจ ทำนทาน ฝีมือ
ของมันได้”

“ห้ามได้ มันก็เลยเป็นวิญญาณที่หนีออกจากง่าม
มือราชันย์พิณมรณะไป”

“แล้วใจจึงปล่อยให้มันได้กระบี่หักไปแล้ว”

“มันเป็นคนชำนาญที่ทางอย่างช้าของ จวยโอกาส
หลบซ่อนหนีไป แต่อย่างไรก็ตาม ต้องมีสักวันหนึ่งที่
ราชันย์พิณมรณะหามันได้พบพบอย่างเด็ดขาด”

“ฟังว่ากระป็นหักเป็นสองท่อน หากรวมกันแล้ว
บนกระป็นมีวิชาทำกระป็น อันสูงสุดยอดของพิภพอยู่ใช่
หรือไม่?”

“เล่าชุกก็เคยได้ฟังข่าวนี้มาเช่นกัน”

“เมื่อได้กระป็นไปครึ่งท่อน โดยยังไม่มีอีกครึ่งท่อน
มาต่อกัน มันมีเท่ากับเป็นสวะที่ไร้ประโยชน์ดอกหรือ?”

“อาจบางทีเป็นเช่นนั้น แต่มันก็เป็นของวิเศษที่
ทรงคุณล้ำมหาศาล ทำให้ชนชาวบุลิมมีอาศัยได้ดีต่อชีวิต
พากันเข้ายอแย่งช่วงชิงจนวุ่นวาย”

ซาโกวเหมยผงกศีรษะน้อย ๆ กล่าวว่า

“ขอบพระคุณในคำชี้แจงของท่านผู้มีอาวุโส อีก
ห้าวันให้หลังมาพบกันใหม่”

“ลาก่อน”

กล่าวแล้วพุ่งกายหายไปจุดจึ่งเป็นสายลมทันที

ผู้วิปโยคกล่าวขึ้นว่า

“พวกเรารีบไปจากที่นี่เถิด อย่าให้ผู้อื่นพบเห็น

ซากศพพวกประดาน้ำแล้ว จะเกิดความยุ่งยากขึ้นอีกดอก”
 ไคว่เกยมชวกล่าว่า

“จะมีความยุ่งยากอย่างไร ข้าพเจ้าปรารถนาเหลือ
 เกินที่จะเช่นฆ่า พวกमार เดียร์จฉาน ให้สิ้นซาก ไปในบัดนี้
 เลย”

“เรื่องนั้น....ยังมีถึงเวลา”

“ต้องเป็นวันชุมนุมนกสผู้กล้าของมะรินนี่ ?”

“ถูกแล้ว”

“พวกเราจะไปร่วมพิธีกันในเวลาใด ?”

“เช้าตรู่ของวันเริ่มพิธี ก็มุ่งหน้าสู่ประสาทมาร
 ทันที”

ไคว่เกยมชวลงเลใจอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะขอไปสักชั่วคราวก่อน พบกันใน
 วันมะรินนี่ตอนเช้า ?”

ผู้วิปโยคร้องอย่างสงสยใจว่า

“เจ้าจะไปที่ใด ?”

“ข้าพเจ้า ต้องไป กระทำเรื่อง สำคัญ ประการ หนึ่ง
 ก่อน มาตรมิเช่นนั้นรู้สึกว่าจะมีอาจจะสงบใจลงได้”

บทที่ ๖๕

มรสุมเริ่มคลุ้มคลั่ง

ผู้วิปริตกล่าวอย่างกังวลใจเป็นยิ่งยวดว่า
“เจ้าจะไปกระทำเรื่องอย่างไรกัน”

ไคว่เกียมชั่วต้งเลใจอยู่ครู่หนึ่ง จึงตอบตะกุก
ตะกักขึ้นว่า

“จะไปหากคนผู้หนึ่ง”

“ต๋ยฮั่นเซ่งนึ่งก้วยยู่หย ?”

“ถูกแล้ว เมื่อแรกข้าพเจ้าแคลงใจว่านางคือผู้
ทวงโลหิต ดังนั้นจึงอำพรางโฉมหน้ามียอมแสดงตัวออก
พบปะกับนาง ขณะนี้ได้พิสูจน์แน่ชัดแล้วว่า ผู้ทวงโลหิต

มิใช่เป็นนาง ข้าพเจ้าสมควรจะตามหานางให้พานพบ
 มาตรมิเช่นนั้น มิอาจจะคลายใจให้สงบลงได้เลย”

ผู้วิปโยคผงกศีรษะเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า

“จริงทีเดียว เจ้าสมควรไปตามหานางให้พานพบ
 แต่ทว่าจะหานางด้วยวิธีใดถึงจะพบปะเล่า?”

โค้วเกี่ยมชวกล่าวอย่างตรึกตรองว่า

“ข้าพเจ้ายังคงไปหาที่หุบเขา ซึ่งนางวิ่งหายลับ
 เข้าไป ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่านางคงเร้นกายพำนักรอยู่ในหุบ
 เขาแห่งนั้น”

“จะต้องให้เราร่วมทางไปด้วยหรือไม่?”

“เรื่องนี้มีกลารบกวนดอก เราไว้พบกันในวัน
 พิธีชุมนุมผู้กล้าเถิด”

โค้วเกี่ยมชว พุ่งกายมุ่งหน้าสู่เทือกเขาที่เมื่อครั้งวัน
 ก่อน ตนไล่ตามผู้ทวงโลहितจนพบปะกับนาง เพื่อมิต้อง
 เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้คนทั้งหลาย โค้วเกี่ยมชวจึงได้หลีก

เสียงจากทางหลวงใหญ่ อาศัยเดินแต่ในป่าเขาลำนานาไม้
เท่านั้น

ไคว่เกียมชวรูสึกเสียใจ และเจ็บช้ำต่อตุยฮั่นเซ้ง
หนึ่งเป็นอย่างยิ่ง จึงปรารถนาจะหานางให้ได้ในเวลาอัน
รวดเร็ว มาตรแม่นนางจะกล่าวว่าย้อยอย่างหนักแน่น ว่า
มิยินยอมพบปะกับตน แต่ไคว่เกียมชวก็แน่ใจอย่างยิ่งว่า
นางยังคงมีความรักตนอยู่อย่างลึกซึ้งหนักแน่น

ขณะนั้น นำความรักไปบรรจุไว้ในดวงใจที่เต็ม
ด้วยบาดแผลของนาง มินับว่าสายเกินกว่าเวลาออก

ไคว่เกียมชวเคยเข้าใจผิดคิดว่า นางเป็นสตรีที่
มักมากในกามคุณ

ไคว่เกียมชวจึงมีความห่วงใยในอารมณ์ ต่อ
การที่นางลุ่มหลงรักตนจนหมดหัวใจ

แต่ทว่า ชะตาชีวิตที่ฟ้าดินลิขิตมา ทำให้ไคว่เกียม-
ชวและนางมีความสัมพันธ์อันสามัภรรยากันเข้าแล้ว

ยามเย็นย่ำสนธยาคราฟ้ามืดสลัว นกกาบินกลับ

1990

ว. ณ เมืองลุง

ร่วรงกันเป็นทิวแถว

ปีกราตรี ได้ครอบคลุม ลงสู่พสุธา อันไพศาล อย่าง
เข้มซ้ำ ที่ขอบฟ้าได้ปรากฏดาวประกายพริกวังแรก
ขึ้นแล้ว

ดวงจันทร์ที่ลอยกว้างอยู่กลางโพยม สาดแสงอัน
เย็นฉ่ำถึงเงยวง นวลสล้างไปทั่วทั้งเทือก เขาไคว่เทียมชั่ว
มาถึงยังในภูเขาส่งนั้นแล้ว

ฉับพลันนั้น ภาพอันน่าตื่นตระหนกจนสะทก
สะท้าน ได้มาปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาโดยกระทันหัน....

บนทางหลวง มีซากศพ ที่แหลกเหลว เจ็ดแปดซาก
นอนระเนระนาดจนเกลื่อนกลาด

ไคว่เทียมชั่วสะท้านใจอย่างรุนแรง คิดอยู่ว่า
“หรือจะเป็นการกระทำของผู้ทวงโลहितอีก?”

รีบถีบเท้าพลวากายไปยังเบื้องหน้าซากศพเหล่านั้น
พอเพ่งมองถนัดตา โลहितในร่างพลุ่งพล่านขึ้นทันที....

บนทางหลวง มีซากศพรวมเก้าซากมีมากมีน้อย

ช่วงชั่วเล่านึ่ง และเหล่าชายชราที่ร่วมทางมาทั้ง
แปดคน พากันเสียชีวิตโดยสิ้นเชิงมิเหลือเหลือ !

เป็นความอำมหิตชั่วช้าของผู้ใดกัน ?

ด้วยพลังฝีมือของช่วงชั่วเล่านึ่ง ที่มีชายชราอีก
แปดคนคอยช่วยเหลือ บุคคลอื่นมีฝีมือชั้นหนึ่ง ก็ยาก
นักที่จะทำอันตรายคนทั้งเก้าไปได้

ไคว่เกี่ยมชั่ว พลุ่่งพล่าน เตือกคาล จนนั้ว สิ้น ระริก
มิหยุดยั้ง

ช่วงชั่วเล่านึ่ง คำนึงถึงหลักธรรมอันประเสริฐ
ของบุ ติมยินยอมสละเวลาและชีวิต ออกสืบเสาะหาร่อง
รอยความเป็น ตายร้ายก็ ของเซียม เตียง ปวยฮุ้น เล็กเก้าเกา
ผู้เป็นประมุขบุ ติมรุ่นก่อน จนกระทั่งในดินแดนภาค
ไต้ฮันทุรกันดาร ท่านเคยบอกว่าจะฉีกกระชากหน้ากาก
ของเทพเบญจพิษ และเปิดเผยอบายอันชั่วช้าสารเลว
ของคติเรื่องนี้ ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อนักสู้ ผู้กล้าทั้งหลาย
ทั่วแผ่นดิน ที่จะมาร่วมพิธีในวันมะรืน แต่กลับมีทราบ

ว่าได้ถูกผู้ใดลงมือเช่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยมดูร้ายไป

“นอกจากพวกปราสาทมารทักซิณแล้ว จะไม่มี
คนอื่นเป็นอันชาติ”

ไคว่เกี่ยมชว กล่าวรำพึง กับตนเอง อย่างมั่นใจเป็น
ที่สุด

แต่ทว่า กำหนดการเปิดพิธีชุมนุมชนนักสู้ผู้กล้าจะ
มาถึงแล้ว บุคคลทรงฝีมือทั่วทุกทิศทาง ต่างทยอยมาสู่
ดินแดนภาคใต้เป็นจำนวนมากมาย ไฉนพวกปราสาท
มารจึงจะลงมือต่อช่วงชั่วเล่านี้และพวก ซึ่งแต่ละคน
ต่างมีชื่อเสียงลือเลื่องกระเดื่องดังในบุ้ลิมแห่งยุค และยัง
ทั้งซากศพประจានอยู่บนกลางทางหลวงอีก หรือไม่กลัว
ต่อการระแวงสงสัยของชนชาวบุ้ลิมทั่ว ๆ ไป ?

นี่ก็เป็นปริศนาที่ยากจะขบคิดคำนวณให้เข้าใจได้

หากแม้นมิใช่เป็นการกระทำของ พวกปราสาทมาร
จะเป็นผู้ใดใครได้เล่า ?

ผู้ใดจึงสามารถ ลงมือกำจัดยอดฝีมืออันดับหนึ่งถึง

แก้คนโดยสิ้นเชิงได้ ?

หรือว่าพวกปราสาทมาร ได้พบเห็นเรื่องที่เกิดขึ้น
ภายในหุบเขามัจฉกั๊ก จึงลงมือล้างแค้นเป็นการทดแทน ?

แต่ทว่า คนต่างหากที่กระชากเทพเจ้าแก่นวจน
ตายทั้งเป็น ฟาดหอกพญายมปราสาทมารและสี่ยอดฝีมือ
ไป ในหุบเขาไม่มีผู้หนึ่งเอาชีวิตรอดได้แม้แต่คนเดียว และ
บุคคลนอกก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปในหุบเขา เหตุการณ์ครานี้
พวกปราสาทมารจะทราบได้อย่างไรกัน

ฉับพลันนั้น....

สายตาได้แลไปเห็นบนศิลาอันเกลี้ยงเกลา ที่อยู่
ห่างไปสิบกว่าเชียว มีอักษรตัวมหึมาอันสะกดตาเขียน
อยู่ว่า “ราชันย์พิณมรณะ สรรณะครองแผ่นดิน”

พลันแก่นเคื่องจนอกแทบระเบิด ตาเหลือกถลน
ปานจะฉีกขาดออกจากกันไปทันที ผู้ใดมาแอบอ้างนาม
ราชันย์พิณมรณะ เช่นฆ่าอย่างอุบาทว์ชาติชั่วแล้วป้ายผิด
ให้ !

เรื่องนี้จะต้องมีอุปายอัน ชั่วช้าสารเลวแอบแฝงอยู่
เป็นแน่แท้

ไคว่เกี่ยมชั่วลึมความประสงค์ ของ การมาในคราวนี้
โดยสิ้นเชิง ความคึกคึกหมุ่นอยู่แต่คึกคึกมาพ่นอันโหดเหี้ยม
อนาจอนาถของเรื่องนี้จนซึมเซาลึมทั่วไป

ความต้องการความหาตุยอันแข็งหนึ่ง กลับกลายเป็น
ไปเป็นเรื่องสำคัญที่รองลงมาเสียแล้ว ไคว่เกี่ยมชั่วจะ
ต้องสืบเสาะหา จนพบตัว มาตกรที่ ใส่ไค้บ้ายผิด ตนให้
จงได้

แสงเดือนอันกระจ่างฟ้า สาดส่องร่างไคว่เกี่ยม
ชั่วจนเงายาวเหยียดอยู่บนพื้นถนน

เสียงแหวกผ้าอากาศได้ดังแว่วเข้ามา แล้วเงาตัว
ร่างหนึ่งพุ่งควบลงกับพื้น ห่างจากข้างกายไม่เท่าใดนัก

ไคว่เกี่ยมชั่วเหลือบตาแลไป เห็นผู้ที่มาเป็นมือ
กระบี่กลางคนหน้าตาสง่ามีราศี

เสียงอุทานอย่างตื้นตะหง่านก้องจากปากแล้ว มือ

กระบอกกลางคนผู้หนึ่ง เบือนสายตาค้นต้นเต้านตระหนก
 ตกใจจับจ้องมองดูชายชรา เผลอแผ้วหนวดเคราขาวโพล่ง
 หน้าตาขรืออัปลักษณ์ และสายตาทึบเย็นยะเยือกดูจดังสาย
 ฟาจนแน่วหนึ่ง

สายตาโค้งเก๋มชั่ว จับจ้องมองหน้า ฝ่ายตรง ช้าม
 มิกระพริบเลยแม้แต่น้อย

มือกระบอกกลางคนเมื่อสบใจลงได้ชั่วครู่ จึงประ
 ธานมือการวะแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเฮ้งซีเซียงแห่งสำนักไท่ก๊ก ขอน้อม
 ถามนามท่านผู้มีอาวโสศักวีย์”

โค้งเก๋มชั่วตกตามเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เอกะอัปลักษณ์”

“เอกะอัปลักษณ์”

“ถูกต้อง”

เฮ้งซีเซียงต้น ตระหนก จา แยก กาก ไปไหนแล้ว
 มันมีเคยจะได้ยินว่าในบู๊ตมมีบุคคลแก่อย่างใหญ่โตแถม แต่

จากสายตาของฝ่ายตรงข้ามเท่าที่เห็น ย่อมมิใช่เป็นบุคคล
ชนชั้นธรรมดาอย่างแน่นอน จึงประสานมือการวะอีก
ครั้งแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าผู้เยาว์ขอ บังอาจเรียน ถ้ามผู้มีอาวุโสอีก
ท่านหนึ่งว่า มาเพราะจะไปร่วมพิธีชุมนุมกัน ผู้กล้า
หรือไม่?”

ไคว่เกี่ยมชั่วหัวร่อฮา ฮาอย่างคลุ้มคลั่งอยู่ครู่หนึ่ง
จึงกล่าวว่า

“เล่าชู้เป็นผู้มีอายุกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว ไหนเลย
ยังจะทะเยอทะยานไปช่วงชิงชื่อเสียงอันใด ในบุตม์อีก
เล่า เพียงแต่มาร่วมสนุกหาความเพลิดเพลินเท่านั้น หาก
ยามกับชนอันจำเป็น ก็จะมาจรรโลงความยุติธรรมให้แก่
ชนชาวบุตม์สักครั้ง”

เฮ้งซี้เซียงถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“พิธีชุมนุมในคราวนี้ น่ากลัวมีอาจจะสิ้นสุดลงได้
อย่างสงบสันติ”

“เพราะเหตุใด?”

“ผู้มีอาวุโสยังไม่เข้าใจ?”

“เข้าใจเรื่องอันใด?”

“ราชันย์พิณมรณะได้มาสู่ดินแดนภาคใต้ ก็ย่อม
ต้องการช่วงชิงตำแหน่งประมุขบุ^๕ลมอย่างแน่นอน หาก
 मैंปล่อยให้มัน...”

“น่ากลัวมีแน่หนักกระมัง?”

“ผู้มีอาวุโสได้เห็นอักษรบนศิลาถนัดตาหรือไม่?”

กล่าวแล้ว^๕ไปบนศิลาทางด้านข้างทาง

ไกว^๕เกย^๕ม^๕ชว^๕ส่งเสียงเย็นซา^๕ซ^๕นั้นว่า

“เป็น การ กระทำ ของ ราชันย์ พิน มรณะ จริง
หรือ?”

“ด้วยฝีมือของช่วงชว^๕เล่า^๕นี้ และแปดธัมมะแห่ง
ตงจิ^๕ว^๕ที่^๕มา^๕ค่า^๕เว^๕ณ^๕ตุ^๕ มี^๕ว่า^๕เป็น^๕ผู้^๕ใด^๕ใคร^๕อื่น^๕ น่า^๕กลัว^๕ไม่^๕มี^๕
ทาง^๕จะ^๕ทำ^๕ร^๕ที่^๕คง^๕ได้^๕เป็น^๕แน่^๕แท้^๕”

ไกว^๕เก^๕ย^๕ม^๕ชว^๕จ^๕ว^๕บ^๕จ^๕น^๕บ^๕ค^๕น^๕จ^๕ิง^๕ท^๕ร^๕า^๕บ^๕ว^๕า^๕ ชาย^๕ช^๕ร^๕า^๕ท^๕ง^๕
แป^๕ด^๕ที่^๕ร^๕ว^๕น^๕ท^๕า^๕ง^๕ก^๕ำ^๕ค^๕ว^๕ง^๕ช^๕ว^๕เล^๕า^๕น^๕ง^๕ คือ^๕แป^๕ด^๕ธ^๕ม^๕ม^๕ะ^๕ห^๕่ง^๕ต^๕ง^๕จิ^๕ว^๕

1998

ว. ณ เมืองลุง

จึงเห็นเสียงด้วยความเดือดดาลคลั่งไคล้ว่า

“เราจะต้องค้นหาผู้ แอบอ้างใส่ไคล้ บ้ายผิดคนนั้น
ออกมาให้จงได้”

เฮ้งซี่เซียง ถอยกาย ออกไปสองก้าว อย่างตื่นตระ-
หนก ตามชนด้วยความขึงใจเป็นที่สุดว่า

“ผู้มีอาวุโสกล่าวว่า มีการแอบอ้างบายผิดอะไร
กัน?”

โค้วเกยมชั่วสะท้านใจขึ้นทันที จุกคิดได้ว่าตน
ในขณะนี้อยู่ในสภาพปลอมแปลงกาย. โฉนดกล่าวพล่งปาก
ออกไปได้เล่า จึงรีบกลับเกลื่อนว่า

“เล่าสู่มีความ เห็นว่า มิใช่ เป็น การ กระทำ ของ
ราชันย์พิณมรณะ”

“มันหมากน อย่าง เบ็ดเผย ด้วยการ ประกาศ นาม
เจตนาก็เพื่อแผ้วทางไปสู่ตำแหน่งประมุขของบู๊ลิ้ม เป็น
การแสดงอำนาจพุ่มชูต่อชนชาวบู๊ลิ้ม อย่างตรง ๆ
อยู่แล้ว”

“แต่เล่าสู่มีความเห็นว่า เป็นผู้อื่นแอบอ้างมา
ใส่ไคล้”

“ขอถามว่ามีข้ออ้างอิงอย่างไรในความเห็นนี้ ?”

“ราชันย์พิณมรณะหากจะช่วงชิงตำแหน่ง ประมุข
ของบุลิม มันสามารถจะเข้าพิสูจนฝีมือกับผู้ คนได้อย่าง
เปิดเผยสง่า ไม่มีความจำเป็นจะต้องมาสร้างเหตุการณ์
อันโหดเหี้ยม จนสะทกสะท้านใจแก่ผู้อื่น อีกประการ
หนึ่งพิณปิศาจ ของมันเป็นสัญลักษณ์ อันแน่ชัด อยู่แล้ว
โยต้องทั้งนามไว้อีกเล่า”

“ที่ผู้อาวุโสกล่าวมาอาจจะเป็นความจริง แต่เรื่อง
นี้ได้กระตุ้นให้ชนชาวบุลิมที่มีปณิธานเดียวกัน บังเกิด
ความเคียดแค้นเดือดดาล....”

“เคียดแค้นเดือดดาลทุกตัวคน ?”

โศกเศร้า พลันบังเกิดความอำมหิตโหดเหี้ยม
จนน่าหวาดหวั่นขนพ่นที่

เฮ้งซเซียง เห็นเป็น สถานการณ์ มิใคร่ เหมาะสม

แล้วชายชราที่เรียกตัวเองเป็นเอกะอัปลักษณ์ผู้หนึ่ง อาจ
บางทีจะเป็นพวกเดียวกับราชันย์พิณมรณะก็ได้ จึงหัวร่อ
อย่างกระอักกระอ่วนแล้วกล่าวว่า

“โปรดอภัยที่ข้าพเจ้าผู้เยาว์กล่าวพลั้งพลาด”

ไคว้เกี่ยมชั่วกรูสึกว่าวาจาและท่าทีของตน ได้ก่อ
เกิดความระแวงแคลงใจให้แก่ฝ่ายตรงข้ามขึ้นแล้ว จึง
หัวร่อเฮอะ เฮอะ แล้วเปลี่ยนคำพูดว่า

“หาก मैं เป็นการ กระทำ ของเจ้าดาว มฤตยูตัว
น้อยผู้หนึ่งจริง เเล่สุก็จะมิปล่อยปละมันไปเป็นอันขาด!”

ปากกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจเคียดแค้นจนแทบจะ
ระเบิดออกจากอกแล้ว ไคว้เกี่ยมชั่วบักใจได้อย่างแน่นอน
ว่า ต้องเป็นการกระทำของพวกปราสาทมารอย่างมีน้ำ
สงสัย เพียงแต่มีทราบว่ มันมีแผนการอันใดมาซ้อน
เร้นไว้ในกรกระทำนั้นเท่านั้น ขณะนั้นหาก मैं ปลดหน้า
กากหนึ่งมนุษย์ออกไป จะสามารถเห็นใบหน้าของไคว้
เกี่ยมชั่ว บังเกิดความอำมหิตโหดเหี้ยมอย่างน่าหวาด